

ရှင်မုန်တိုင်းကြီးထဲမှာ ယနေ့အထိ မြင်ဆုံခဲ့



မင်းမုန်တိုင်းသူရ

ဘဝဟောင်းက ခြင်္သေ့မိ

ဘဝဟောင်းက မပြေနိုင်တဲ့ ရန်ငြိုးရန်စမ်းပျား
တောက်လောင်လေသောအခါ

ငုံနိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေခြင်း
အုပ်ချုပ်ရေး
တန်းစား
ထုတ်ဝေသူ

- ၂၀၁၄ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ၊ ပထမအကြိမ်
- ၅၀၀
- (၅၀၀) ကျပ်
- ဦးသက်လွင် (သစ္စာမွန်စာပေ)
အမှတ်(၃၇)၊ မလ္လာကုန်းလမ်း၊
ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေ။

အတွင်းနှင့်မျက်နှာပုံးပုံနှိပ်သူ

- ဒေါ်အိမ်မွန်သက်လွင် (မြ-၀၈၀၄၂)
သစ္စာမွန်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် (၁၀၆)၊
တာမွေလမ်း၊ တာမွေကြီး(က+ခ)ရပ်ကွက်၊
တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ကွန်ပျူတာ
ပြန်ဆိုရေး
အတွင်းပလင်
စာအုပ်ချုပ်

- ပန်းအိမ်
- ရန်မျိုးအောင်စာပေ
- ကိုအောင်ကျော်
- သစ္စာမွန်

သစ္စာမွန် (T.S.M) Publishing Centre မှ တာဝန်ယူစီစဉ်ပါသည်။

၈၉၅-၈၃

မင်းမြတ်သူရ

ဘဝဟောင်းကျမ်းစာ၊ မင်းမြတ်သူရ။ - ရန်ကုန်

သစ္စာမွန်စာပေ၊ ၂၀၁၄။

၂၃၈ - စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီ

(၁)ဘဝဟောင်းကျမ်းစာ

စင်းမြတ်သူ

ဘဝဟောင်းကမြောင်းဆီ

ပြန်ချီရေး

ရန်မျိုးအောင်စာပေ

အမှတ် ၂၂၊ ဓမ္မစိန္တာလမ်း

ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေ၊

ဖုန်း-၀၉-၇၃၀၈၂၃၁၂

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ပဓာနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်။”

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- နိုင်ငံ့မာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်ဖြင့် မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

၂၉

၃

စာရေးဆရာနေဝင်းသည် သူ၏ စာအုပ် ဇာတ်သိမ်းခန်း
 ကို ဈာန်ဝင်ပြီး ရေးသားနေချိန်၌ ကျယ်လောင်သော ဖုန်းသံ
 ကြောင့် ခဲတံကိုချကာ တယ်လီဖုန်း ရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။
 တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ကိုင်လိုက်သောအခါ တစ်ဖက်မှ
 လူတစ်ဦးက

“ ကား နံပါတ် အာ ၃၄ ပိုင်ရှင်ပါလား ”

ဟုမေးမြန်းသော အသံကို ကြားရသဖြင့်

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်က အာ ၃၄ ကားပိုင်ရှင်ပါ၊ ဘာ

ဖြစ်လို့လဲ”

ဟုပြန်လည်မေးမြန်းလိုက်၏။

ထိုအခါ တစ်ဖက်မှ လူ၏အဖြေကြောင့် နေဝင်း၏

နှလုံးများ ပြာဝေသွားပြီး

“ဗျာ.. ကားတိုက်မှုဖြစ်လို့ ဟုတ်လား၊ ဘုရား..ဘုရား
ဆယ်မှာဖြစ်တာလဲ”

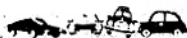
ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ တစ်ဖက်မှလူက

“မင်္ဂလာဒုံကိုးလောင်းကွေ့မှာပါ၊ မတော်တဆမှု ဖြစ်လို့
ကျုပ်တို့ ပြေးကြည့်လိုက်တော့ ဒဏ်ရာရထားတဲ့ အမျိုးသမီး
တစ်ယောက်တွေ့ရပြီး ကားမှန်မှာ ဒီဖုန်းနံပါတ်တွေ့လို့ ဆက်
လိုက်တာပါ”

ဟုဖြေကြားလေ၏။

နေဝင်းသည် ထိုသူ၏ စကားကြောင့် ကားမောင်းသွား
သော ဇနီးသည် မေ့အတွက် ရင်ထဲတွင် ဗလောင်ဆူသွား ပြီး
ဖုန်းခွက်ကို ပစ်ချကာ ကိုးလောင်းကွေ့သို့ ကားကို တရကြမ်း
မောင်းခဲ့လေ၏။

ဘုရားသကြားမလို့ မေဘာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့ ဟုလည်း ဆု
တောင်းနေမိ၏။



နေဝင်းသည် ကားကို အပြင်း မောင်းနှင်လာပြီးနောက်
ကိုးလောင်းကွေ့သို့ ရောက်သောအခါ စုပြုံနေသော လူများကို
တိုးဝှေ့ပြီး သွေးသံရဲရဲ ဖြစ်နေသော ဇနီးသည် မေ့ကို တွေ့ရ
လေ၏။

နေဝင်းသည် စိုးရိမ်သောက ကြီးစွာဖြင့် မေ့ကို ပွေ့ဖက်
ကာ

“မေ..မေ..ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲမေရယ်..”

ဟု လှုပ်ခါပြီး မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဝေဒနာ ပြင်းထန်စွာ ခံစားနေရသော မေက
မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကာ

“ကိုယ်ရောက်လာပြီလား၊ မေမုနေရတော့ဘူး၊ ကိုယ်ကို
ကတိတစ်ခုတောင်းမယ်”

ဟု မပီပိုးတဝါး ပြောလေရာ နေဝင်းက ကမန်းကတန်း
ခေါင်းညှိတ်ပြီး

“ဘာတောင်းမှာလဲမေ..တောင်းပါ..”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မေကလေသံတီးတိုးဖြင့်

“မေ..မရှိတော့လို့ နောက် အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆိုရင်
ဘယ်တော့မှ သားသမီးမယူဘူးဆိုတဲ့ ကတိကိုပေးပါ”

ဟုပြောလေရာ နေဝင်းသည်မေ၏ ဆိုလိုရင်းကို နား

မလည်သော်လည်း မေစိတ်ချမ်းသာစေရန် ကမန်းကတန်း
ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ကိုယ်ကတိပေးပါတယ်မေရယ်..ကိုယ်သားသမီးလည်း
မယူဘူး..အို..နောက်အိမ်ထောင်လဲမပြုတော့ပါဘူး”

ဟုပြောလိုက်ရာ မေသည်စိတ်ချသွားဟန်ဖြင့် တစ်ချက်
လူးလွန်ကာ ဘဝ တစ်ပါးသို့ ပြောင်းလဲ သွားလေ၏။

နေဝင်းသည် မေ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ်
ပွေ့ဖက်ပြီး ဝမ်းပန်းတနည်းဖြင့်

“မေ..မေကိုယ့်ကို ထားခဲ့ပြီလားကွာ..မေ မရှိတဲ့လောက
မှာကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုနေရမှာလဲ..ဘယ်လိုနေရ
မှာလဲ..ပြောစမ်းပါ”

ဟု အော်ဟစ်ပြောဆိုနေမိ၏။

ထိုအခါ နေဝင်းတို့လင်မယား၏ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်

ဖြစ်ရပ်ကိုအနီးတွင်ကြည့်ရှုသူအပေါင်းတို့သည်စိတ်မကောင်း
ဟန်ဖြင့် မျက်နှာလွဲလိုက်လေ၏။



နေဝင်းသည် ကြေးရတတ် မိဘမှ မွေးဖွားသော တစ်ဦး
တည်းသောသားဖြစ်ပြီး ထူးချွန် ထက်မြက်သူ ဖြစ်သဖြင့် ဖခင်
ဦးရွှေဘက နိုင်ငံခြားသို့ လွတ်ပြီးပညာသင်ရန် ရည်မှန်းထား
ခဲ့၏။

သို့သော် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ဖြစ်ပွားပြီး ဦးရွှေဘ၏ ရည်မှန်း
ချက်များ ရေစုန်ပျောခဲ့ရ၏။

နေဝင်းသည် ဥပစာ အထက်တန်းအောင်သော အခါ မိမိ
ဝါသနာပါသော စာပေလောကအတွင်းသို့ ခြေစုန်ပစ်ဝင်ကာ
ဘုံဝါဒမဂဇင်း၌ အယ်ဒီတာ လုပ်ခဲ့၏။

ထိုမှ တစ်ဖန် သူ၏ ပထမဆုံးစာအုပ် “ရွှေလသာမှ”
စာအုပ်ရေးသားပြီး ထိုစာအုပ်ဖြင့်ပင် အောင်မြင်ကျော်ကြားလှ
သိများခဲ့၏။



တစ်နေ့သ၌ နေဝင်းသည် ရန်ကုန်-ပြည် ရထားစီးရင်း
ရံနီးသည် မေနှင့် တွေ့ဆုံကာ ချစ်ကျွမ်းဝင်ခဲ့၏။

မေသည် ဥပစာအောက်တန်းစာမေးပွဲ ဖြေထားသူ ဖြစ်
ပြီးနေဝင်း၏ စာဖတ်ပရိသတ်ဖြစ်ရုံမက ပန်းချီပညာကို ဝါသနာ
ထုံသဖြင့် ပန်းချီကားများ ရေးဆွဲနေသူဖြစ်၏။

နေဝင်းအတွက် ထိုကာလများသည် ချစ်သူဘဝ၏ အသာ
ယာဆုံး အချိန်များ ဖြစ်ခဲ့၏။ ချစ်သူနှစ်ဦး စိတ်တူကိုယ်တူ ပျော်

ရွှင်ခဲ့ကြ၏။

ပုဂံသို့ ဘုရားဖူး ခရီးထွက်ရင်း မေ က ပန်းချီကားများ
ဖန်တီးခဲ့သလို နေဝင်းကိုယ်တိုင်လည်း ဆလုံ တိုင်းရင်းသား
ဘဝနောက်ခံ စာအုပ်ထူကြီး တစ်အုပ် ရေးသားဖြစ်ခဲ့၏။

နေဝင်း၏ ဖခင်ကြီး ဦးရွှေဘသည် မိဘဝတ္တရားအတိုင်း
သားဖြစ်သူကို မြို့တော်ခန်းမ၌ ခမ်းနားသိုက်မြိုက်စွာ လက်
ထပ်ပေးပြီး နောက်တစ်နှစ်မှာပင် ဘဝတစ်ပါးသို့ ကူးပြောင်း
သွားခဲ့၏။

နေဝင်းသည် ဖခင်ကြီး ဆုံးပါးသွားပြီးနောက် မြောက်
မြားစွာသော အမွေပစ္စည်းများနှင့်အတူ ရန်ကုန်မြို့နှင့်မိုင် ၁၀၀
ကျော်ဝေးသော အရပ်ရှိ မဟာမြိုင်အိမ်ကြီးကို အမွေအဖြစ်
ဆက်ခံရရှိခဲ့၏။

မဟာမြိုင်အိမ်ကြီးကို နေဝင်း၏ အဘိုး ဦးရွှေကြိုင် လက်

ထက်က တည်ဆောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ နေဝင်း၏ ဖခင် ဦးရွှေဘ
ကိုယ်တိုင် မဟာမြိုင်အိမ်ကြီး၌ ကြီးပြင်းခဲ့၏။

နေဝင်းသည် မဟာမြိုင်အိမ်ကြီးသို့ ဇနီး နှင့်အတူ သွား
ရောက်ကြည့်ရှုပြီး လိုအပ်သလို ပြုပြင် ဖွမ်းမံခဲ့၏။ မေသည် ရှေး
ဆန်သော မဟာမြိုင်အိမ်ကြီးကို မြင်တွေ့သောအခါ အလွန်
နှစ်ခြိုက်သဘောကျလေ၏။



ထိုအချိန်ကစပြီးမေသည်အော်စတင်ကားကိုကိုယ်တိုင်
မောင်းပြီးမဟာမြိုင်သို့တစ်ပတ်လျှင်နှစ်ရက်သုံးရက်ခန့်ပန်းချီ
သွားဆွဲလေ့ရှိ၏။

ထိုသို့ပန်းချီဆွဲသည့်အခါတိုင်းမေ့ပန်းချီကားများသည်
ထူးခြားစွာပင်ရှေးအငြိမ့်မင်းသမီးတစ်ယောက်၏ပန်းချီကား
များဖြစ်နေလေ၏။

ထိုဝန်းချိုကားသည် အလွန်ထူးခြားပြီး အငြိမ်မင်းသမီး၏
မျက်လုံးများ ညှို့အားကောင်းလှသဖြင့် နေဝင်းက

“ဒီဝန်းချိုကားထဲက မိန်းမက ဘယ်သူလဲ မေ.. သူ့မျက်လုံး
တွေက ညှို့အားသိပ်ကောင်းတယ်”

ဟု ပြောလေရာ မေက

“သူနဲ့မည် မြနင်းဆီလို့ခေါ်တယ်၊ စစ်ကြိုခေတ်က
မန္တလေး အငြိမ်လောကမှာ နံမည်ကြီး မင်းသမီးတစ်လက်ပေါ့၊
သူပုံတွေကို မေ သိပ်ကြိုက်လို့ လက်ကမ်းကြော်ငြာတွေထဲက
ကူးဆွဲထားတာ”

ဟု ပြောလေ၏။ နေဝင်းက ခေါင်းညိတ်ပြီး

“သူပုံတွေကို မေဘယ်ကရတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။

မေက နေဝင်း၏ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး

“ကိုယ်အပြစ်ပြောရင်လဲခံရမှာပဲ၊ ကိုယ့်အဘိုးဦးရွှေကြိုင်ရဲ့
ဆင်းရူးသေတ္တာကြီးကို မေစပ်စုရင်းတွေ့တာ”

ဟုပြောလေ၏။

မေသည် ထိုအချိန်ကစပြီး မဟာမြိုင်အိမ်ကြီးသို့ရက်စိပ်
စိပ်ဖြင့် သွားပြီး ပန်းချီကားများ ရေးဆွဲနေလေတော့၏။

မဟာမြိုင်အိမ်ကြီး၌ ရေးဆွဲသော မေပန်းချီကားများ
အားလုံး ရှေးဆန်ပြီး လျှို့ဝှက်နက်နဲသော ဟန်များပေါင်းစပ်
ထားလေ၏။ မေကပန်းချီကားများနှင့် ပတ်သက်ပြီး

“မေ အခုတလော မဟာမြိုင်မှာ ပန်းချီဆွဲရတာ ပိုပြီး
မှန်ဝင်တယ်၊ ရန်ကုန်မှာဆွဲရတာ မဟာမြိုင်မှာလောက်ခံစားလို့
မရဘူး၊ ဒါကြောင့် မေ မဟာမြိုင်မှာပဲ ပန်းချီဆွဲချင်တယ်၊ မေ
အခုတလော ဆွဲခဲ့တဲ့ ပန်းချီကားတွေ အားလုံးကလဲ ရှေးဆန်တဲ့
မှန်တွေပါနေတယ်၊ ဒါကြောင့် ရှေးဆန်တဲ့ မှန်တွေကို မဟာမြိုင်



ကျိန်စာသံနှင့် နှလုံးဆိပ်နန်းလေးတစ်ပွင့်

မှာပဲ ရန်နိုင်တယ်”

ဟုပြောလေ၏။ နေဝင်းက သက်ပြင်းချပြီး

“ဒါဆိုရင်လဲ မေသဘောပါပဲကွာ၊ ဒါပေမဲ့ မဟာမြိုင်မှာ
မေတစ်ကိုယ်တည်း ပန်းချီဆွဲမဲ့အစား ကိုယ်လည်း မဟာမြိုင်ကို
လိုက်ပြီး စာရေးမယ်”

ဟုပြောလေရာ မေက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“မေ တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး ခံစားချင်
လို့ပါ။ ကျေးဇူးပြုပြီး မဟာမြိုင်ကို ကိုယ်မလိုက်ပါနဲ့”

ဟုတားဆီးလေ၏။ နေဝင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ရန်ကုန်နဲ့ မဟာမြိုင်က နီးနီးလေး မဟုတ်ဘူး၊ မိုင် ၁၀၀
ကျော်ဥာယ်၊ ဒီလောက်ဝေးတဲ့ ခရီးကို မေ တစ်ယောက်တည်း
ကားမောင်းသွားတာ ကိုယ် စိတ်မချဘူး”

ဟုပြောလေရာ မေက သက်ပြင်းချပြီး

၂၂ စစ်ပြစ်သူ

“ခေ တားကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် မောင်းတတ်တာ
ကိုယ်အသိပဲ၊ ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့”

ဟုပြောလေ၏။ နေဝင်းသည် ဇနီးဖြစ်သူ၏ အနုပညာ
ခံစားမှုကို စာနာ နားလည်ပြီး တားမြစ်ခြင်း မပြုခဲ့ချေ။



မေ့ကို သင်္ဂြိုဟ်ပြီး ရက်လည်သောနေ့အထိ နေဝင်း
သည် အိပ်မက်တစ်ခုဟု ထင်မြင်နေဆဲ ဖြစ်၏။

ညသို့ ရောက်သောအခါနေဝင်း၏အိပ်၌ ဧည့်သည်များ
တဖွဲဖွဲ ပြန်သွားပြီးနောက် ထုတ်ဝေသူ ဦးသီလတစ်ယောက်
သာ ကျန်တော့၏။

နေဝင်းက ဦးသီလကို ကြည့်ပြီး

“ဦးသီလပြန်တော့လေ..ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းအေး
အေးနေလို့ ရပါတယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဦးသီလက နေဝင်းကို ကရုဏာ သက်
ဟန်ဖြင့်

“ဆရာတစ်ကိုယ်တည်းအထီးကျန်နေမဲ့အစားကျုပ်တို့
စာရေးဆရာ အသိုင်းအဝိုင်းမှာ လိုက်နေပါလား”

ဟုဆိုလိုက်ရာ နေဝင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ကျုပ်ကိုအထီးကျန်လို့ဦးသီလဘာကြောင့်ပြောသလဲ၊
ကျုပ်အနားမှာ မေရှိနေတယ်ဗျ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဦးသီလက နေဝင်းကိုစိတ်မောဟန်ဖြင့်
ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။

နေဝင်းသည် နံရံတွင် ချိတ်ထားသော မေပန်းချီကားကို
အံ့ဩစွာ ကြည့်ရင်း

“ကြည့်စမ်း ဦးသီလ.. ပန်းချီကားပေါ်မှာ လိပ်ပြာလေး တစ်ကောင် နားနေတယ်၊ ကျုပ်အိမ်ထဲမှာ ပန်းပင်မရှိဘူး၊ လိပ်ပြာရောက်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ ဒီလိပ်ပြာဟာ မေ့ ဝိညာဉ်ပဲဖြစ်ရမယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဦးသီလက ကြက်သီးထပြီး လိပ်ပြာကို မော့ကြည့်လိုက်ရာ လိပ်ပြာသည် နေဝင်း၏ ပန်းချီကားပေါ်တွင် သွားနားပြန်၏။

နေဝင်းသည် လိပ်ပြာကို အရူးတစ်ယောက်လို ကြည့်ပြီး

“ဟင်..မေ..မေမဟုတ်လား..မေဆိုရင် ကိုယ့်လက်ပေါ် လာနားပါလားကွယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ လိပ်ပြာသည် ပန်းချီကားပေါ်မှ ဝဲယုံလာပြီး နေဝင်း၏ လက်ခုံပေါ်တွင် လာနားလေ၏။

လိပ်ပြာ၏ တောင်ပံသည် အဝါရောင်ပေါ်တွင် အနက်စက်

လေးများဖောက်ထားသဖြင့် အလွန်လှပလေ၏။

နေဝင်းသည် လိပ်ပြာကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ကြည့်လိုက်ပြီး

“မေ..မေ ကိုယ်နဲ့ ခွဲမသွားပါနဲ့ကွယ်”

ဟုပြောဆိုလေ၏။

ဦးသီလသည် လိပ်ပြာကို အထိတ်တလန့်ဖြင့် ကြည့်ပြီး

“ဆရာ..ဆရာ အမျှလာတောင်းတာနဲ့တူတယ်၊ အမျှပေး

လိုက်ပါ”

ဟုတတွတ်တွတ်ပြောဆိုနေလေ၏။

နေဝင်းက လိပ်ပြာကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ကြည့်ပြီး

“ယခုပြုသမျှ ကုသိုလ် ကောင်းမှု အစုစုကို မေ့အတွက်

အမျှပေးဝေပါတယ်..အမျှ..အမျှ..အမျှ”

ဟုဆိုကာ သာဓုခံနိုးကြိမ်ခေါ်လိုက်ရာ လိပ်ပြာလေးသည်

နေဝင်းတို့ မျက်စိရှေ့မှ တခဏချင်း ပျောက်သွားလေ၏။

နေဝင်းသည် လိပ်ပြာလေး ပျောက်သွားသဖြင့် ဝမ်းပန်း
တနည်းလိုက်ရှာပြီး

“မေ..မေ ကိုယ့်ကို ခွဲမသွားပါနဲ့ကွာ”

ဟုပြောဆိုနေလေ၏။

ညသို့ရောက်သောအခါဦးသီလသည် အသုဘအိမ်တို့၏
ထုံးစံအတိုင်း ရက်လည်ပြီး ဖြစ်သဖြင့် ၇ ရက်လုံးလုံး ဖွင့်ထား
သော အိမ်တံခါးကို ပြန်ပိတ်ရန် ပြင်ဆင်နေစဉ် အနီးသို့ နေဝင်း
ရောက်လာပြီး

“မပိတ်ပါနဲ့ဦးသီလရယ်..မေ့ညာဉ် ဖြစ်သွားတဲ့လိပ်ပြာ
လေး ပြန်လာရင် လာဦးမယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ဦးသီလက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ဆရာရယ်..တံခါးပိတ်မှ ဖြစ်မှာပေါ့ကျုပ်တို့ မြန်မာ့ထုံးစံ

အရ ဘဝခြားသွားတဲ့သူကို အိမ်တွင်းနတ်က ၇ ရက်ကျော်ရင်
ဝင်ခွင့် မပြုတော့ဘူးလေ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ နေဝင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး

“အိမ်တွင်းနတ် ဝင်ခွင့်မပေးလဲ ကျုပ်ဝင်ခွင့်ပေး တယ်
ဗျာ၊ ဒီမှာ..ဦးသီလ မေနဲ့ကျုပ် ကြားမှာ ဘယ်အိမ်တွင်းနတ် မှ
တားဆီးလို့မရဘူး၊ ကျုပ်တံခါးကိုလုံးဝမပိတ်ဘူး၊ ဖွင့်ထားမယ်”

ဟုတားဆီးလေရာ ဦးသီလသည် နေဝင်းကို နားချလို့
မရသဖြင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းညူလိုက်လေ၏။

နေဝင်းသည် ထိုအချိန်ကစပြီး လိပ်ပြာလေးကို နေ့စဉ်
စောင့်မျှော်နေလေ၏။ သို့သော် လိပ်ပြာလေးသည် နေစင်း
ထံသို့ ရောက်မလာတော့ချေ။

နေဝင်းသည် ထိုအချိန်မှစပြီး အသက်ပိညာဉ်နှင့် ဆိုင်
သော လိပ်ပြာဆိုသည်ကို စာပေကျမ်းဂန်များတွင် ရှာဖွေဖတ်ရှု

လေ၏။

ထိုသို့ဖတ်ရှုရင်း တရုတ်ဘိန်းစား ရှောင်ဖုန်းဆိုသူသည် အသက်ဝိညာဉ်နှင့်ဆိုင်သော လိပ်ပြာအကြောင်းကို အထူး ကျွမ်းကျင်သည်ဆိုသဖြင့် ဘိန်းစားတန်း၌ သွားရောက်တွေ့ ဆုံလေ၏။

ဘိန်းစားရှောင်ဖုန်းက ဘိန်းပြောင်းကို ဇိမ်ခံပြီးရှုရင်း နေဝင်းကို မျက်လုံးများ မှေးစင်း ကြည့်ကာ

“တော်တော် ဒုက္ခကြီးတဲ့ သူပါလား၊ လိပ်ပြာအကြောင်း ကိုသိရင် ခင်ဗျား ဘာထူးမှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

နေဝင်းက သက်ပြင်းချပြီး

“ကျုပ်မိန်းမနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဝေဒနာတွေ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ ဒီနေ့အထိ ရှင်သန်နေတုန်းပဲ၊ ဒါကြောင့် လိပ်ပြာအကြောင်းကို



ကျေးဇူးပြုပြီး ပြော
ပြပါ”

ဟုတောင်းပန်လေ
၏။ ထိုအခါ ဘိန်းစား
ရှောင်ဖုန်းက

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်ရဲ့ဘိန်းပြောင်းထဲကို ဘိန်းမပြတ်ထည့်
ပေးရင် ပြောပြမယ်”

ဟုဆိုလေရာ နေဝင်းက သဘောတူလိုက်လေ၏။

တရုတ်ဘိန်းစား ရှောင်ဖုန်းက

“လိပ်ပြာဆိုတာ ပါဠိဘာသာ အတ္တနဲ့ဇီဝကို ပေါင်းစပ်

ထားတဲ့ စကားမျိုး၊ လိပ်ပြာကို အသက်၊ ဝိညာဉ်လို့လဲ မှတ်ယူကြ

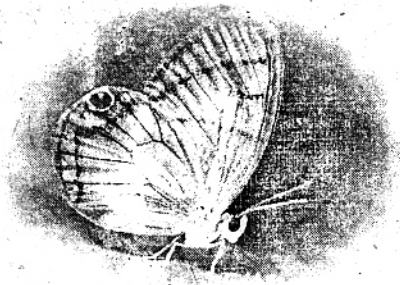
တယ်။ လိပ်ပြာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အယူအဆက အိန္ဒိယ ဗြဟ္မာက

ဝါဒကနေ မြန်မာပြည်ကိုကူးသန်းလာပုံရတယ်။ လိပ်ပြာဟာ

ဗြဟ္မာကို ကိုးကွယ်တဲ့ အယူအဆနဲ့ ခန္ဓာအိမ်မှာ ငါကောင် ရှိ
 တယ်ဆိုတဲ့ အယူအဆကနေ ဆင်းသက်လာပုံရတယ်။
 နောက်ပြီး လိပ်ပြာဟာ စုန်း၊ နတ်၊ ကဝေ အစရှိတဲ့ နေ့ညာ
 ပယောဂပညာကလဲ ဆင်းသက်လာပုံရတယ်။ နောက်ပြီးတော့
 လိပ်ပြာဟာ ခန္ဓာအိမ် ထဲ မှာရှိပြီး မအိုမနာ မသေနိုင်ဘဲ အမြဲ
 တည်ရှိနေ နိုင်တယ်။ ရုပ် တရားလဲ မဟုတ် ဘူး၊ နာမ် တရားလဲ
 မဟုတ်ဘူး လို့ ဆိုကြ တယ်။ ခန္ဓာ အိမ်ဟောင်း ပျက်ဆီးရင်
 ခန္ဓာအိမ် အသစ်တစ်ခုကို ရှာဖွေ ကူးပြောင်းတယ်လို့လဲ အယူ
 ရှိတယ်။ လိပ်ပြာ လို့ခေါ်တဲ့ အတ္တဟာ ခန္ဓာအိမ်ကို စိုးပိုင်ပြီး ခန္ဓာ
 အိမ်ဟာ လိပ်ပြာရဲ့ အလို အရရှင်သန်ရတယ် လို့လဲဆိုတယ်။
 လူသေပြီး ဘဝသစ်ကို လိပ်ပြာပြောင်းတဲ့အခါ ဘဝဟောင်းက
 အမှတ်အသား ပါလာတယ်လို့ယူဆကြတယ်။ ဒါကြောင့် သေသူ
 ရဲ့ကိုယ်မှာ အိုး မည်း၊ ဆီချေးလိုဟာ မျိုးနဲ့ အမှတ်အသား

လုပ်ထားရင် ဘဝသစ်ကိုပြောင်းတဲ့အခါအမှတ်အသားပါသွား
တယ်လို့ ယူဆကြတယ်။ အချို့သော လိပ်ပြာအနည်းစုဟာ
ဘဝဟောင်း ကို သတိ ရပြီ အချို့လိပ်ပြာတွေ ကတော့ ဘဝ
ဟောင်းကို သတိ မရကြဘူး တဲ့။ ဒါအပြင် အင်း၊ အိုင်၊ ခါးလှည့်၊
လက်ဖွဲ့၊ မန္တရားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရေးထားတဲ့ ကဝေကျမ်း၊
ဆေးကျမ်း၊ အင်းကျမ်း တွေမှာလဲ လိပ်ပြာအကြောင်းရေး
ထားတာအံ့မခန်းဆန်းကြယ်လွန်းတယ်။ အကြင်လင်မယားနဲ့
ချစ်သူတွေ ပေါင်းဖက် ကြတယ်ဆိုတာ လိပ်ပြာအချင်းချင်း
ပေါင်းစပ်ကြလို့သာ ဖြစ်တယ်လို့ အယူရှိတယ်။ စုန်းနတ်ကဝေနဲ့

မှော်ဆရာ၊ ပယောဂ
ပညာရှင်တွေဟာ
လိပ်ပြာလှတဲ့ လူ
ကိုသာ ပူးဝင်လေ့





ရှိတယ်၊ ရောဂါဝေဒနာ ပြင်းထန်လွန်းလို့ မေ့မျော သွားတဲ့သူနဲ့
စုန်း၊နတ်၊ကဝေ၊ မြေ ဘုတ် စသည်တို့က ခြောက် လှန့်လို့
မေ့မျောသွားတဲ့သူကို လိပ်ပြာစင်တယ်လို့ ခေါ်တယ်၊ နောက်
ပြီးတော့ ဥစ္စာစောင့်၊ စုန်း၊ နတ်၊ကဝေနဲ့ ပယောဂဆရာတွေက
လူတွေကို သတိကင်းမဲ့ အောင်လုပ်ပြီး ပညာစွမ်းနဲ့
လိုရာခေါ်သွားတာကို လိပ်ပြာနတ်တယ်လို့ ဆိုပြန်တယ်၊
ဥစ္စာစောင့်တွေကတော့ သူတို့လိုချင်တဲ့ လိပ်ပြာ ကို သိုက်ကို

ခေါ်သွားပြီး ရွှေငွေဥစ္စာပစ္စည်းတွေနဲ့ မြူဆွယ်လေ့ရှိတယ်၊
 မှော်ဆရာနဲ့ ပယောဂဆရာတွေက ချည် မန်းကွင်းလုပ်ပြီး မိမိ
 ဖမ်းချုပ်ထားလိုသူရဲ့လည်ပင်းနဲ့ လက်ကောက်ဝတ်ကိုစွပ်ထား
 ရင်လိပ်ပြာဖမ်းချုပ်တယ်လို့ ခေါ်တယ်၊ နောက်ပြီးတော့ အစောင့်
 အရှောက်ထားဖို့အတွက်နဲ့ လိုရာခိုင်းစေဖို့အတွက် အရုပ်တစ်ခု
 ကို ဂါထာမန္တရား အမျိုးမျိုးတွေရွတ်ပြီး အသက်သွင်းရတယ်၊
 ဒီလိုလုပ်တာကို လိပ်ပြာအသက်သွင်းတယ်လို့ ခေါ်တယ်၊
 နောက်ပြီးတော့ မေ့ပျောက်ပြီး သေလုပျောက်ပါး ဖြစ်နေတဲ့သူရဲ့လိပ်
 ပြာကို ပြန်ခေါ်ရတယ်၊ လိပ်ပြာပြန် မခေါ်နိုင်ရင် လိပ်ပြာရင်ဟာ
 တုန်လှုပ်ချောက်ချားမယ်၊ မနာမကျန်းဖြစ်မယ်၊ နောက်ဆုံးမှာ
 သေဆုံးသွားနိုင်တယ်လို့ ယူဆကြတယ်၊ ဒါကြောင့် လိပ်ပြာကို
 အစီအရင်တွေလုပ်ပြီး ပြန်ခေါ်တာကို လိပ်ပြာခေါ်တယ်လို့
 ဆိုတယ်၊ သေဆုံးသွားတဲ့အမေနဲ့ကျန်ရစ်တဲ့ကလေးပဲဖြစ်ဖြစ်၊

မွေးချင်း ညီအစ်ကို မောင်နှမထဲက ဖြစ်ဖြစ်တစ် ငှေယောက်
 ယောက်သေဆုံးသွားရင်သေသူနဲ့ကျန်ရစ်သူတွေဟာ လိပ်ပြာ
 တွေ ပူးကပ်နေတယ်လို့ ယူဆကြတယ်။ ဒါကြောင့် သေသူနဲ့
 ကျန်ရစ်သူတွေကြားမှာ လိပ်ပြာတွေကို ခွဲပစ်ရတယ်။ လိပ်ပြာ
 မခွဲရင် ကျန်ရစ်သူဟာ နေမကောင်းဖြစ်ပြီး အသက်ဆုံးတတ်
 တယ်လို့ ယူဆကြတယ်။ ဒါကြောင့် အစီအရင် အမျိုးမျိုး လုပ်ပြီး
 လိပ်ပြာခွဲပစ်တာကို လိပ်ပြာခွဲတယ်လို့ ခေါ်တယ်”

ဟုရှည်လျားစွာ ရှင်းလင်းပြလေ၏။ နေဝင်းသည်
 လိပ်ပြာနှင့် ပတ်သက်သော အလွန်ထူးခြားဆန်းကြယ်သော
 အကြောင်းအရာများကို စိတ်ဝင်တစားဖြင့် ၇ ရက်တိုင်တိုင်
 သွားရောက်နားထောင် လေ၏။



နေဝင်းသည် တစ်ကိုယ်တည်း အထီးကျန်ဘဝကို
ကျော်ဖြတ်ရင်း ဇနီးသည်ကို အစဉ်အမြဲ သတိရနေသဖြင့်
တရားရေးသားခြင်း အလုပ်ကို မလုပ်ကိုင်နိုင်တော့ချေ။

ထိုအခါ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သူများက ခရီးရှည် ထွက်ပြီး မေ့
နိုင်အောင် ကြိုးစားဖို့ ပြောသော်လည်း အနီးတွင် မေရီနေသလို
ခံစားရသဖြင့် အိမ်တွင်းအောင်းလို့သာ နေမိ၏။

ခံစားရသဖြင့် အိမ်တွင်းအောင်းလိုသာ နေမိ၏။

ထိုကြောင့် ညစဉ်ညတိုင်း အိပ်မက်ဆိုးများကိုသာ မြင်မက်ပြီး အိပ်ယာက လန့်နိုးနေလေ၏။

မေသည် သူ၏ ကိုယ်ပွားတစ်ခုနယ် အနီးမှာ ရှိနေသည် ဟုထင်မိ၏။

တစ်ညတွင် နေဝင်း အိပ်ပျော်နေရာမှ ရုတ်တရက် လန့်နိုးလာပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်ရာ ဝရန်တာ တံခါးကြီး ပွင့်နေပြီး အိပ်ခန်းထဲသို့ လေများ တဟူးဟူး ဝင်ရောက်နေကြောင်း တွေ့ရ၏။

နေဝင်းသည် ဝရန်တာ တံခါးပိတ်ရန် ကြံလိုက်သော အခါ ဝရန်တာတွင် ကျောခိုင်းရပ်နေသော မိန်းမ တစ်ယောက် ၏နောက်ကျောကို မြင်လိုက်ရ၏။

ထိုမိန်းမ၏အဆင်းသဏ္ဍာန်သည် မေနှင့်အလွန်တူသဖြင့်

နေဝင်းသည် အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားသွားပြီး

“မေ..မေ”

ဟုအော်ဟစ်ကာ အနီးသို့ ပြေးသွားလေ၏။

နေဝင်းအနီးသို့ ရောက်သောအခါ မေ့မျက်နှာသည်
ကြောက်မက်ဖွယ် အဆင်းသဏ္ဍာန်သို့ ပြောင်းလဲသွားသဖြင့်
အထိတ်တလန့်အော်ဟစ်လိုက်မိ၏။

ထိုအခါမှပင် မိမိ အိပ်မက် မက်နေကြောင်း သိလိုက်ရ
လေ၏။ မေသည် မိမိ၏ နှလုံးအိပ်တွင် အစဉ်သဖြင့် လွှမ်းမိုးနေ
လေ၏။

နေဝင်းသည် ဈေးသီးဈေးပေါက်များဖြင့် အိပ်ယာထမှ
ထထိုင်လိုက်ပြီး

“မေ..မေ..ကိုယ့်ကို မနှိပ်စက်ပါနဲ့တော့ကွာ”

ဟုတတွတ်တတွတ် ရေရွတ်နေ၏။

နေဝင်းသည် ထိုညက အိပ်မရသောကြောင့် ဆက်ပြီး
အိပ်ရန်မကြိုးစားတော့ဘဲ ဇနီးဖြစ်သူ၏ အခန်းသို့ ထွက်ခဲ့၏။

အိပ်ခန်း တစ်ခုလုံး မေ ရှိစဉ်ကကဲ့သို့ ဟန်မပျက်ထား ရှိ
သဖြင့် နေဝင်းအတွက် အလွမ်းပြေ ကြည့်ရှုစရာ နေရာ တစ်ခု
ဖြစ်၏။

နေဝင်းသည် အခန်းတံခါးကို တုန်ယင်သော လက်ဖြင့်
ဖွင့်ရင်း အခန်းထဲတွင် မေ ရှိနေသယောင် ခံစားရလေ၏။

နေဝင်းသည် အခန်းဝရှိ မီးခလုပ်ကို ထောက်ခနဲ ဖွင့်
လိုက်ပြီး ယခင်ကကဲ့သို့

“မေ...မင်းဘာလုပ်နေသလဲ”

ဟုယောင်ယမ်းပြီး မေးမိမတတ် ဖြစ်သွားလေ၏။

နေဝင်းသည် လွမ်းဆွတ်သော စိတ်ဖြင့် မှန်တင်ခုံသို့
သွားကာ မေ၏ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းကလေးများကို ထိတွေ့

ကိုင်တွယ်လိုက်ရင်း သတိရလွန်းသဖြင့် မေသည် တမလွန်
အရပ်၌ အမှန်တကယ် ရှိနေမည် ဆိုလျှင် ထိုအရပ်သို့ လိုက်လံ
ကြည့်ရှုချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်နေ၏။

နေဝင်းသည် အတန်ကြာလျှင် မှန်တင်ခုံရှေ့မှ ခွဲလိုက်ပြီး
မေ၏ ခုတင်ခြေရင်းရှိ ဝီရိုငယ်လေး ရှေ့ ထိုင်ချလိုက်၏။

ဝီရိုငယ်လေး၏ တံခါးကို အသာ ဖွင့်လိုက်ပြီး အံဆွဲကို
မွှင်ရန်ကြံလိုက်သော အခါ အမျိုးအစားကောင်းသော သော့ဖြင့်
ခတ်ထားကြောင်း တွေ့ရ၏။

နေဝင်းသည် သော့ခတ်ထားသော အံဆွဲကို မျက်မှောင်
ကြုတ်ကြည့်ပြီး ပလာယာဖြင့် သော့ကို ဖျက်လိုက်၏။

ထိုအခါ အံဆွဲထဲတွင် ရှေးအငြိမ်မင်းသမီး မြန်းဆီ၏
ဝါကျင်နေသော ဓာတ်ပုံများနှင့် မင်းသမီး မြန်းဆီ အငြိမ်က
ရင်း အငြိမ်ပွဲမှ ပျောက်ဆုံးသွားကြောင်း သတင်းစာ ဖြတ်ပိုင်း

တစ်ခုကိုတွေ့ရ၏။ ထို့ပြင် မေ့လက်ရေးဖြင့် ရေးထားသော
စာတစ်စောင်ကို မြင်ရသဖြင့် ယူပြီး ဖတ်ကြည့်လိုက်ရာ

“ရှင်နဲ့ကျွန်မ အခုလို တိတ်တခိုးတွေ့ဆုံနေတာ ကျွန်မ
ယောက်ျား ရိပ်မိသွားပြီလား မသိဘူး၊ ဒီကိစ္စကို သူသိလို့ လုံးဝ
မဖြစ်ဘူး၊ အန္တရယ် သိပ်ကြီးတယ်၊ သူသိရင် ကျွန်မတို့ မိသားစု
ဘဝပျက်သွားလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့်မဟာမြိုင်ကို ကျွန်မ ဒီအပတ်
မလာတော့ဘူး၊ နောက်အပတ်မှာ ကျွန်မတို့ ဆုံကြမယ်နော်..
ရှင် ကျွန်မအတွက် ကြိုးစားပေးတာ သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟု ရေးသားထားလေ၏။

နေဝင်းသည် စာကိုဖတ်ပြီး မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားကာ

“သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ကိုယ်မသိဘဲ ဘာလို့
တိတ်တဆိတ် တွေ့ရတာလဲမေ၊ ဒီအကြောင်းကို မင်းဘာလို့
ကိုယ့်ကို အသိမပေးတာလဲ၊ မင်းနဲ့တွေ့နေတဲ့ သူစိမ်းယောက်ျား



ဆာယောလေးက မြန်မာ့ဇာတ်

(ဆိုင်ရာ)

ကျိန်စာပေဇာတ်

ကဘယ်သူလဲ၊ကိုယ့်ကိုပြောပါမေ..ပြောစမ်းပါ..မင်းကိုယ်မသိ
အောင်ဘာတွေလျှို့ဝှက်ပြီးလုပ်နေတာလဲ”

ဟုအရူးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ တတွတ်တွတ်ရေရွတ်နေ
မိ၏။

နေဝင်းသည် မေ၏ သံသယဖြစ်ဖွယ် စာကို မြင်သည့်
အချိန်ကစပြီး မဟာမြိုင်သို့ သွားရောက်ချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်
လာ၏။

မေမဆုံးမီမဟာမြိုင်သို့အကြိမ်ကြိမ်အခါခါသွားရောက်
ပြီး ရှေးအငြိမ်မင်းသမီး မြန်းဆီ၏ ပုံရိပ်များကို ရေးဆွဲ နေခဲ့၏။

မေသည် ပန်းချီ ရေးဆွဲခြင်းကို အကြောင်းပြုပြီး မဟာ
မြိုင်သို့ မကြာခဏ သွားရောက်ကာ သူစိမ်းယောက်ျား တစ်
ယောက်နှင့်ဖောက်ပြန်နေခြင်းပေလော..ထိုသို့ ဖောက် ပြန်နေ
သည် ဆိုလျှင် မေ၏ အံဆွဲထဲတွင် အငြိမ်မင်းသမီး မြန်းဆီ၏

ဓာတ်ပုံများနှင့် မင်းသမီး မြန်းဆီ ပျောက်ဆုံးသွားသော ရှေး
ခေတ် သတင်းစာများကို အဘယ်ကြောင့် သိမ်းဆည်း ထား
သနည်း.. မြန်းဆီ ဆိုသော မိန်းမကို အဘယ်ကြောင့် ယခု
လောက် စွဲလမ်းနေသနည်း..မေနှင့် တိတ်တဆိတ် တွေ့ဆုံ
သော ယောက်ျားသည် မည်သူနည်း..ထိုအချိန်ကစပြီး နေဝင်း
သည် မေ မဆုံးမီ မဟာမြိုင်မှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အကြောင်းအရာ
များကို သိချင်စိတ်များ တဖွားဖွားပေါ်လာ၏။ ထို့ကြောင့်
မဟာမြိုင်သို့ အမြန်ဆုံး သွားရောက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။



နေဝင်းသည်ရက်ပိုင်းအတွင်း မဟာမြိုင်အိမ်ကြီးသို့
သွားရောက်ခဲ့လေ၏။

နေဝင်း ရောက်ရှိသောနေ့တွင် ခရီးပန်းလာသဖြင့် မှေး
ခနဲ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။ အိပ်ယာမှ ပြန်နိုးလာသောအခါ
အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးချောက်ချားဖွယ်အမှောင်ဖုံးလွှမ်းနေလေ၏။

နေဝင်းသည် အိမ်ရာပေါ်မှ ထထိုင်လိုက်ပြီး အိမ်ကြီး၏
ဝရန်တာမှ မြေပြင်သို့မျှော်ကြည့်လိုက်ရာ မြေပြင် တစ်နေရာ
တွင် အိမ်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေသော မိန်းမတစ်ယောက်၏
သဏ္ဍာန်ကို မြင်ရ၏။

ထိုမိန်းမသည် ရှည်လျားသော ဆံပင်များရှိပြီး အဖြူ
ရောင် ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် မေနှင့် ဆင်တူ၏။

နေဝင်းကမျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး

“မေ”

ဟုတီးတိုးရေရွတ်လိုက်ရာ ထိုမိန်းမသည် အမှန်ပင် မေ
ဖြစ်နေလေ၏။

နေဝင်းသည် သေဆုံးပြီးသော မေ့ကို အရှင်လတ်လတ်
တွေ့လိုက်ရသဖြင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားပြီး

“မေ..မေ..”



অসম্ভবতত্ত্ব

শাস্ত্রানুসারে বিচার

ဟုအော်ဟစ်ကာအိမ်ကြီး၏အပေါ်ထပ်မှပြေးဆင်းသွား

၏။

ထိုအခါမေသည်အိမ်ကြီးအနီးရှိချောက်ထဲသို့ဦးတည်

လျှောက်လှမ်းသွားလေရာ နေဝင်းက

“မေ..မေ ရှေ့ကိုမသွားနဲ့ချောက်ထဲကျမယ်”

ဟုအော်ဟစ်တားဆီးလေ၏။

သို့သော် မေက ချောက်၏အစပ်သို့ မကြောက်မရွံ့

လျှောက်လှမ်းသွားပြီး နေဝင်း ရှိရာသို့ သမင်လည်ပြန်လှည့်

ကြည့်ကာချောက်ထဲသို့ခုန်ချလိုက်၏။

နေဝင်းက

“မေ..မေ”

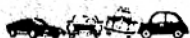
ဟုအသံကုန်အော်ဟစ်ပြီးချောက်ရှိရာသို့ပြေးလိုက်ရင်း

အိပ်မက်မှလန့်နိုးလာလေ၏။

ထိုအခါမှပင် မိမိအိပ်မက်မက်နေကြောင်း သိရှိသွား
လေ၏။

နေဝင်းသည် မေနှင့် ပတ်သက်သော အိပ်မက်များကို
မြင်မက်နေရာမှ မဟာမြိုင်အိမ်ကြီးနှင့် ပတ်သက်သော အိပ်
မက်ကို ပထမဆုံး စတင်မြင်မက်ခြင်း ဖြစ်၏။

နေဝင်းသည် မဟာမြိုင်အိမ်ကြီးသို့ အမြန်ဆုံးသွားရန်
ဆုံးဖြတ်ချက် ပိုမို ခိုင်မာသွားလေ၏။



နောက်တစ်နေ့နံနက်သို့ ရောက်သောအခါ နေဝင်း
သည် မဟာမြိုင် အိမ်ကြီး ရှိရာမြို့ရှိ လက်သမားဆရာကြီး
ဦးမိုးထံသို့ ဖုန်းဆက်လိုက်၏။

ဦးမိုးသည် နေဝင်း၏ ဖခင်ရှိစဉ်ကပင် မဟာမြိုင်အိမ်ကြီး
၌ လက်သမားအလုပ်ကို လာရောက်လုပ်ကိုင်ပေးနေသူဖြစ်၏။

ဦးမိုး ဖုန်းလာကိုင်သောအခါ

“ကျုပ် မဟာမြိုင်မှာ လာနေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ၊ အိမ်မှာ
လိုအပ်တာတွေ အားလုံးပြင်ပေးပါ”

ဟုပြောလိုက်လေရာ ဦးမိုးက သက်ပြင်းချပြီး

“မဟာမြိုင်အိမ်ကြီးကတော့ ကောင်းပါသေးတယ်၊
ပြင်စရာ သိပ်မရှိပါဘူး ဒါပေမဲ့ ဆရာလာနေရင် အသင့်ဖြစ်
အောင် ပြင်ထားပါမယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ နေဝင်းက ဖုန်းကိုချလိုက်ပြီး
ရင်ထဲတွင် ဆို့နှင့်စွာဖြင့်

“ကိုယ်လုပ်တာမှန်တယ်မဟုတ်လားမေရယ်..မေနဲ့ပြန်
တွေ့ရဖို့ ကိုယ်ဘာမဆို လုပ်ဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး”

ဟုတီးတိုးပြောလိုက်လေ၏။

နေဝင်း၏ စာအုပ်ထုတ်ဝေသူ ဦးသီလသည် နေဝင်း

မဟာမြိုင်သို့ သွားမည့်အကြောင်းကြားသိသောအခါ

“ဆရာရယ်..ကျုပ် ကိုယ်ချင်းမစာလို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ သေသောသူ ကြာရင်မေ့ဆိုတဲ့ စကားလည်းရှိတယ်၊ မေနဲ့ပတ်သက်တာတွေကိုတတ်နိုင်သမျှမေ့ပြီးစာကိုသာကြိုးစားရေးစေချင်တယ်၊ ဆရာ စာမရေးတာလဲ တော်တော်ကြာနေပြီ”

ဟုတားဆီးလေရာ နေဝင်းက ခေါင်းခါယမ်းပြီး

“ကျုပ်ရင်ထဲမှာ မရှင်းလင်းတဲ့ ပြဿနာတွေ ရှိနေ သေးတယ်၊ ဒါတွေမပြေလည်သေးဘဲကျုပ်အနုပညာတွေဖန်တီးလို့ ရမှမဟုတ်ဘူး”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဦးသီလသည် နေဝင်းကို ကရုဏာသက်ဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေ၏။



နေဝင်းသည် တစ်ပတ်ကြာသောအခါ အော်စတင်
ကားကိုဆီဖြည့်ပြီးမဟာမြိုင်သို့ထွက်ခဲ့လေ၏။

မဟာမြိုင်သည် ရန်ကုန်မြို့နှင့် မိုင် တစ်ရာဝန်းကျင်ခန့်
ဝေးသော ရန်ကုန် - မန္တလေး လမ်းပေါ်တွင် တည်ရှိလေ၏။

နေဝင်း၏ကားမဟာမြိုင် ရှိရာ မြို့သို့ ရောက်သောအခါ
ညမောင်ရီသန်းစ ပြုနေလေ၏။

နေဝင်းသည် မြို့ကလေးအတွင်းသို့ ကားကိုဖြေးညှင်းစွာ


မောင်းနှင်သွားလေ၏။ မဟာမြိုင် ခြံသည် မြို့စွန် လူရှင်းသော
အရပ်၌ရှိပြီးမြေနီလမ်းကို ကားချိုးကွေ့လိုက်သောအခါ ကားမီး
ရောင်ဖြင့် ရှေးဆန်သော ခြံတံခါးကြီးကို ဘွားခနဲ မြင်တွေ့ရ
လေ၏။

နေဝင်းသည် ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး ခြံတံခါးကို ဖွင့်ကာ ကား
ကို ခြံကြီးထဲသို့ မောင်းဝင်လိုက်၏။

ခြံထဲသို့ ရောက်သောအခါ အိမ်ကြီး၏ အနောက်ရှိ
ချောက်ကြီးရှိရာကို ကြည့်ပြီး လွန်ခဲ့သော ရက်က အိပ်မက်ကို
သတိရကာ ကြက်သီးဖြန်းခနဲ ထသွားလေ၏။

နေဝင်းသည် အိမ်ကြီး၏ တံခါးသော့ကို ဖွင့်ပြီး ရေး
ဟောင်းတံခါးကြီးကို ကျိခနဲ တွန်းဖွင့်လိုက်၏။

ထိုအခါ အခန်းထဲတွင် မေ ၏အရိပ်အငွေ့များ ခံစားရပြီး
ရင်ထဲတွင် ပူဆွေးသောက ဖြစ်ရပြန်၏။



အကယ်၍ အနာတရဖြစ်ထု နှလုံးသားဟာ
အမှန်းတရားအဖြစ်
ပြောင်းလဲစွမ်းရတယ်..

နေဝင်းက မီးခလုပ်ကို ဖွင့်ပြီး

“မေ... ဒီအိမ်ကြီးမှာ မင်းရှိနေသလား”

ဟု အရူးတစ်ယောက်လို မေးလိုက်မိ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အိမ်ကြီး၏ ဧည့်ခန်းရှိ ဆွဲလွဲလေးမှ

လေတိုက်သံ မကြားရဘဲ ချွမ်ခနဲ မြည်သံ ကြားလိုက်ရလေ၏။

နေဝင်းသည် တရုတ်တန်းရှိ ရိုးရာ ပစ္စည်းအရောင်း

ဆိုင်မှ ဖုမနှင့်အတူ ဆွဲလွဲလေးဝယ်ယူခဲ့ပုံကို အမှတ်ရ၏။

‘မေသည် ဆွဲလွဲလေးကို မြတ်နိုးလွန်းသဖြင့် မကြာခဏ

လှုပ်ခတ်ကစားလေ့ရှိပြီး

“တကယ်လို့ မပြောကောင်း မဆိုကောင်း မေများ သေ

သွားလို့ ရှိရင် ကိုယ့်ကို ဒီဆွဲလွဲလေး လှုပ်ခတ်ပြီး လာဆက်သွယ်

မယ်နော်”

ဟုဆိုခဲ့ဖူး၏။

နေဝင်းသည် မေ့စကားကို အမှတ်ရပြီး ဆွဲလွဲလေးအနီး
သို့စိတ်အား တက်ကြွစွာဖြင့် တိုးကပ်သွားပြီး

“မေ့..မေ့လားဟင်..ကိုယ့်ကို ပြောပါဦး၊ မေ့ကိုယ်နဲ့အတူ
ရှိနေသလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ ဆွဲလွဲလေးသည် လှုပ်ခတ်ခြင်း
မရှိဘဲ ငြိမ်သက်နေလေ၏။

နေဝင်းသည် ဆွဲလွဲလေးကို အတန်ကြာအောင် စောင့်
ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချကာ အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်
ခဲ့လေ၏။

နေဝင်း အိမ်ပေါ်ထပ် လှေခါးပေါ်သို့ အရောက်တွင် ဆွဲလွဲ
လေးသည် ချွင်ခနဲ မြည်ပြီး လှုပ်ခပ်သွားလေ၏။



နေဝင်းသည် အိပ်ခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ စာရေး
စက္ကူများကို လှန်လှော ကြည့်ပြီး မေကိုယ်တိုင် ခဲကောက်
ကြောင်း လိုက်ထားသော ပန်းချီပုံလေး တစ်ခုကို မြင်ရသဖြင့်
ရင်ထဲတွင် ညှိုးနွမ်းသွားပြန်၏။

မဟာမြိုင်အိမ်ကြီးသို့လာရောက်ခဲ့ခြင်းသည် မှားယွင်းမှု
တစ်ခုပေလော... မိမိကြည့်လေရာ မြင်လေရာ မေ့မျက်နှာကိုပင်

မြင်ယောင်နေလေ၏။

နေဝင်းသည် အိပ်မပျော်နိုင်သဖြင့် အိပ်ယာမှ ထပြီး
ပြတင်းပေါက် ခန်းဆီးမှ အိမ်ပြင်သို့ ကြည့်လိုက်ရာ ကားကို
ဒေါင်ကိုပန်းချီဆွဲရန် အသုံးပြုထားသော မေ၏ ပန်းချီ စတူဒီယို
ကို တွေ့ရ၏။

မဟာမြိုင်သို့ မေရောက်သည့်အချိန်တိုင်း ထိုစတူဒီယို၌
ပန်းချီဆွဲလေ့ရှိ၏။

နေဝင်းသည် စတူဒီယိုကို ကြည့်ပြီး မေပန်းချီဆွဲနေပုံကို
ပြန်လည် မြင်ယောင်လာ၏။ ထို့ကြောင့် အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ဆင်း
သွားပြီး ပန်းချီစတူဒီယိုသို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

စတူဒီယို တံခါးဝ၌ မဟာမြိုင်ပန်းချီ စတူဒီယို ဟုရေးထိုး
ထားလေ၏။

မဟာမြိုင်သို့ ရောက်တိုင်း ထိုပန်းချီခန်းလေး၌ မေကိုယ်

ဘဝဟောင်းနာ ခြန့်ငါ့မိ

ဘဝအဆက်ဆက်
ကျိန်စာစာလဲလှ

တိုင် ပန်းချီကား များစွာကိုဖန်တီးခဲ့၏။

နေဝင်းက အခန်း မီးလုံးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ နံရံတွင် ထောင်ထားသော အငြိမ်မင်းသမီး တစ်ယောက် ကပြနေဟန် ပန်းချီကားကို တွေ့ရ၏။

အငြိမ်မင်းသမီး၏ မျက်နှာမှာ မြန်မာဆန်ပြီး ပုရိသ တို့ကို ဆွဲဆောင်နိုင်သော မျက်ဝန်းများ ရှိလေ၏။ နေဝင်းသည် ပန်းချီ ကားထဲရှိ အငြိမ်မင်းသမီးကို စူးစိုက် ကြည့်ပြီး ရင်ထဲတွင် နား လည်ရခက်သော ဝေဒနာ တစ်မျိုးကို ခံစားလိုက်ရ၏။

ထိုအခန်း ထိုစုတ်တံ ထိုပန်းချီကားတို့တွင် မေ၏ အရိပ် အငွေ့များ ပြည့်လျှံနေပြီး မေကိုယ်တိုင် အနားမှာ ရှိနေသ ယောင် ခံစားလိုက်ရ၏။

နေဝင်းသည် ရင်ထဲတွင် ဆို့နှစ်ကြေကွဲလာသဖြင့် ပန်းချီ စတူဒီယိုထဲတွင် ဆက်မနေတော့ဘဲ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်

ခဲ့၏။

ထို့နောက် စာကြည့်ခန်းထဲတွင် ထိုင်ပြီး မေ့အပေါ် လွမ်းဆွတ်သောစိတ် လျော့ပါးစေရန် စာရေးစက္ကူများကို ဆုတ်ပြီး စာရေးဖို့ ကြိုးစားလေ၏။

သို့သော် မျက်လုံးထဲတွင် မေ့မျက်နှာမြင်ပြီး နားထဲတွင် မေ့အသံကို သာကြားနေသဖြင့် စာရွက်များကို လုံးခြေလိုက်ကာ

“မေရယ်..ကိုယ်ဘာရေးရမှာလဲ ပြောစမ်းပါ..ကိုယ့်ခေါင်းထဲမှာ စာတစ်လုံးမှ မထွက်ဘူး”

ဟုတီးတိုးရှေ့တွင်လိုက်မိ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် တချွင်ချွင် မြည်သော ဆွဲလွဲသံကို ထူးဆန်းစွာ ကြားလိုက်ရသဖြင့် စာရေးစားပွဲမှ ထကာ အိမ်အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့၏။

အိမ်အောက်ထပ်သို့ ရောက်သောအခါ ဧည့်ခန်းထဲတွင်

လေမတိုက်ဘဲ တချွင်ချွင် မြည်နေသော ဆွဲလွဲလေးကို မြင်ရ၏။

နေဝင်းသည် ဆွဲလွဲလေးကို ကြည့်ပြီး

“မေ မရှိရင် ကိုယ်စာရေးလို့ မရဘူး”

ဟုတီးတိုး ရေရွတ်လိုက်မိ၏။ နေဝင်းသည် ထိုညကစာ
ကို ဇွတ်မှိတ်ပြီး ရေးသော်လည်း စိတ်တိုင်းကျ ထွက်မလာဘဲ
တစ်ရွက်ပြီး တစ်ရွက် စုတ်ဖြုတ် ပစ်ရလေ၏။

ထို့နောက် စာရေးရင်း မျက်လုံးများ မှေးစင်းလာသဖြင့်
စာရေးစားပွဲပေါ်တွင်ပင် အိပ်ပျော်သွားလေ၏။



နောက်တစ်နေ့ နေဝင်းအိပ်ယာက နိုးသောအခါ နေဝင်း
ခင်ကြီး လက်ထက်ကပင် ရင်းနှီးခဲ့သော လက်သမား
သရာကြီးဦးမိုး ရောက်ရှိလာ၏။

ဦးမိုး အိမ်ထဲသို့ ရောက်သောအခါ နေဝင်း၏ မျက်နှာကို
သေချာစွာ ကြည့်ပြီး

“ဆရာကိုကြည့်ရတာ ဆရာ့အဘိုးဦးရွှေကြိုင်နဲ့ သိပ်တူ
တာပဲ”

ဟုမှတ်ချက်ချလေရာ စိုးအောင်သည် ငယ်စဉ်က အဘိုး
နှင့်အတူ မဟာမြိုင် အိမ်ကြီးတွင် နေထိုင်ခဲ့ခြင်းကို သတိရနေ
လေ၏။

ဦးမိုးက အိမ်ကြီး၏ ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံး မျက်လုံး ဝေ့
ကြည့်လိုက်ပြီး

“လိုအပ်တာ ရှိရင် ပြောပါဆရာ”

ဟုပြောလိုက်ရာ နေဝင်းက သက်ပြင်းချပြီး

“မဆိုးပါဘူး၊ ခင်ဗျားတော်တော် ပြုပြင်ထားတာပဲ၊
အားလုံးပြည့်စုံပါတယ်၊ အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်ဖို့ အမျိုးသမီးတစ်
ယောက်လွှတ်ပေးပါ”

ဟုပြောလေရာ လက်သမား ဆရာကြီးဦးမိုးက

“ဆရာ့ မိန်းမ မဟာမြိုင်လာတိုင်း ခေါ်တဲ့ မိန်းမကို လွတ်
ပေးမယ်”

ဟုပြောလေရာ နေဝင်းသည် မေ့ မျက်နှာကို မြင်ပြီး
ရင်ထဲတွင် ညှိုးနွမ်းသွားလေရာ လက်သမားဆရာကြီး ဦးမိုးက
စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့်

“ဆရာ့ မိန်းမ ဆုံးတာ ကြားရတော့ ယုံတောင်မယုံနိုင်
ဘူး၊ စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ”

ဟုပြောရင်း အိမ်တွင် တခဏသာ နေထိုင်ပြီး အလိုက်
တသိပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေ၏။



နေဝင်းသည် ခဏကြာလျှင် ဝိုက်ထဲတွင် ဆာလောင်
လာသဖြင့် နံနက်စာစားရန် မဟာမြိုင်အိမ်ကြီးမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။
ထိုနောက် မြို့ပြင် ဆုတောင်းပြည့်ဘုရား အနီးရှိ ရေကန်
ကြီးသို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

နေဝင်းသည် ကြာပန်းများ ဖူးပွင့်နေသော ရေကန်ကြီးကို

ကြည့်ပြီး ငယ်စဉ်က ဖခင်ကြီးနှင့် အတူ ဘုရားဖူးရင်း ရေကန်ကြီး အနီးရှိ အကြော်ဆိုင်တွင် အကြော်စားခဲ့ပုံကို မြင်ယောင်မိလေ၏။

ရေကန်ကြီး၏ အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်များနှင့် အေးမြနေပြီး အရိပ်အာဝါသ ကောင်းစွာ ရရှိနေလေ၏။

ငယ်စဉ်က စားသောက်ခဲ့သော အကြော်ဆိုင်ကို မူမတွေ့ရတော့ချေ။ ရေကန်၏ တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ မိန်းမတစ်ယောက်က ရေထဲသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြီး

“ကလေး ရေနစ်နေလို့ ကယ်ကြပါရှင်... ကယ်ကြပါရှင်”

ဟု ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်နေပုံကို မြင်တွေ့ရ၏။

နေဝင်းသည် ရေလယ်သို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ ရေနစ်နေသော ကလေးတစ်ယောက်၏ သဏ္ဍာန်ကို မြင်တွေ့ရလေ၏။

ထို့ကြောင့်ကလေးအသက်ကိုကယ်ရန်ကားပေါ်မှဆင်း
ပြီး ရေနစ်နေသော ကလေး ရှိရာသို့ ကူးခတ်သွားလေ၏။

ရေလယ်ရှိ ကလေးအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ကလေး
ကိုကယ်ဆယ်ပြီး ကန်စပ်သို့ ပြန်လည်ကူးခတ်လာခဲ့၏။

ကန်စပ်သို့ ရောက်သောအခါ ကလေးကို ပခုံးပေါ်တွင်
ထမ်းပြီး ပြေးကာ ဝိုက်ထဲရှိ ရေများ အန်ချအောင် ပြုလုပ်ရ
လေ၏။

ကလေးသည် ရေများ အန်ချပြီးသောအခါ ထိတ်လန့်
ဟန်ဖြင့် ငိုယိုနေလေ၏။ ကလေး၏ မိခင်က ကလေးကို
နှစ်သိမ့်ရင်း

“ကျွန်မသမီးရဲ့အသက်ကိုကယ်ပေးတာကျေးဇူးတင်ပါ
တယ်ဆရာရယ်..”

ဟုဆိုလိုက်ရာ နေဝင်းက မိန်းမကိုအံ့ဩဟန်ဖြင့်ကြည့်

ဒီရေထဲမှာ အာဇာနည်
ကိုယ်ပေးထားတဲ့ ဆုမီးကို
ကိုယ်ပြန်ဆက်ရတာပဲ

ဘဝဟောင်းရဲ့ ခြေရာခံ



ပြီး

“ကျုပ်က စာရေးဆရာဆိုတာ သိလို့လား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ ကလေးမိခင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ဒီမြို့လေးက ကျဉ်းကျဉ်းလေးပါ ဆရာရယ်.. အပ်က
တာကအစ သိနိုင်ပါတယ်၊ ဆရာဒီမြို့ကို မနေ့က ရောက်တယ်
ဆိုတာ ကျွန်မသိပါတယ်၊ နောက်ပြီး ကျွန်မက ဆရာ့ ပရိသတ်
ပါ”

ဟုဆိုလိုက်ရာနေဝင်းက သက်ပြင်းချပြီး ကလေးမိခင်
ကို သေချာစွာ ကြည့်လိုက်ရာ မိန်းမချော တစ်ယောက် ဖြစ်မှန်း
သတိပြုမိလိုက်လေ၏။

ကလေးမိခင်က

“ကျွန်မ နံမည် မအိမ်သူ လို့ခေါ်ပါတယ်၊ ဒီမြို့မှာတော့
ကျွန်မက နံမည်ကြီး တစ်ယောက်ပါ”

ဟုဆိုလိုက်ရာနေဝင်းက မအိမ်သူကို အံ့ဩဟန်ဖြင့်

ကြည့်ပြီး

“ဘယ်လိုနဲ့မည်ကြီးတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ မအိမ်သူက နေဝင်း၏ အပေးကို
မဖြေသေးဘဲ

“အေးအေးဆေးဆေး ရောက်တော့မှ ကျွန်မ ဆရာ့ကို
ရှင်းပြပါ့မယ်။ လောလောဆယ်တော့ ကျွန်မတို့ ပြန်မှ ဖြစ်မယ်။
ဆရာနဲ့ကလေး နှစ်ယောက်စလုံး ရေတွေ စိုရွဲနေ တယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ နေဝင်းကခေါင်းညိတ်ပြီး

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျုပ်သွားစော့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ မအိမ်သူ
တို့သားအမိကို ကျုပ်လမ်းကြုံ ခေါ်သွားမယ်၊ ကားပေါ်တက်ပေ
တော့”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မအိမ်သူက သက်ပြင်းချပြီး

“ကားတြုံခေါ်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ကားပေါ်လိုက်ရင် ဆရာသိက္ခာ ကျနေပါ့မယ်”

ဟုငြင်းဆန်လေရာ နေဝင်းက အနီးတွင် ဝိုင်းအုံကြည့်နေသော လူများကို မျက်လုံးဝေ့ကြည့်ပြီး

“ရေနစ်ပြီး အအေးမိနေတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို ကျုပ်ကားနဲ့လိုက်ပို့ပေးတာ၊ သိက္ခာကျစရာလား၊ လူစိတ်မရှိတဲ့ လူတွေမှ သိက္ခာကျတာဗျ ကဲ...ကားပေါ်တက်ပါ”

ဟု ဖိတ်ခေါ်လိုက်ရာ မအိမ်သူသည် နေဝင်းကို မျက်လုံးရွဲကြီးနှင့် ကြည့်ပြီး ကားပေါ်တက်လိုက်လာ၏။ မအိမ်သူက ကားပေါ်ရောက်သောအခါ

“ဒီနေ့ကျွန်မသမီးရဲ့ မွေးနေ့လေ၊ မွေးနေ့မှာ သမီးကို ဆုတောင်းပြည်ဘုရား လိုက်ပို့ရင်း ရေကန်ထဲကို ကြာတွေကို လိုချင်လို့ ဆင်းခူးပြီး ရေနစ်ရတာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။

ခဏကြာလျှင် သစ်သားပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေးရှေ့၌
မအိမ်သူက ကားကိုရပ်ခိုင်းလေ၏။

နေဝင်းက ကားကိုရပ်တန့်ပေးလိုက်ပြီးကလေးကိုကား
ပေါ်မှ ချီပွေ့ပြီး ချပေးလေ၏။ မအိမ်သူက အိမ်တံခါးကို ဖွင့်
လိုက်ရင်း

“အိမ်မှာ ကျွန်မတို့ သားအမိ နှစ်ယောက်တည်း ရှိတယ်၊
ဆရာ အိမ်ကို လာလည်ပါဦးနော်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ နေဝင်းက ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ကျုပ်လာလည်ပါ့မယ်၊ ကလေးကို အအေးမမိအောင်
ဂရုစိုက်ဦးနော်”

ဟုသတိပေးပြီး ထိုအိမ်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့၏။

မိန်းမချောလေး မအိမ်သူသည် ထိုအိမ်၌ တစ်ယောက်

တည်း နေထိုင်သည်ဆို၏။ သူမ၏ လင်ယောက်ျားနှင့် အမျိုး
အဆွေများ မည်သည့်အရပ်သို့ ရောက်ရှိနေသည် မသိချေ။

မအိမ်သူ၏ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန် ဖြူစင်ဝင်းပပြုံး ဆွဲဆောင်
အားကောင်းလှ၏။ ထို့ပြင် သူမနှင့် ဆုံတွေ့သည့်အတွက် မိမိ၏
ဂုဏ်သိကာကျဆင်းမည်ဟု ဆိုနေလေ၏။

မအိမ်သူသည် အသိရဂေက်သော မိန်းကလေး တစ်
ယောက်ဟု မှတ်ချက်ချပီ၏။

နေဝင်းသည် နံနက်စာ စားသောက်ရန် အိမ်မှ ထွက်ခဲ့
သော်လည်း ရေနစ်နေသော ကလေးကို ကယ်တင်လိုက်ရ
သဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ရေများ စိုရွှဲနေလေ၏။

ထို့ကြောင့်သည် အိမ်သို့ တစ်ဖန်ပြန်ပြီး အဝတ်အစားလဲ
ကာ မြို့ထဲသို့ပြန်ထွက်ခဲ့လေ၏။



မြို့လယ်ဈေးအနီးတွင် ကားကို တစ်ပတ်ပတ်ပြီးသော
အခါ မိသားစုထမင်းဆိုင် ဆိုသော ဆိုင်းဘုတ်ကို တွေ့သဖြင့်
ဆိုင်ထဲသို့ဝင်ခဲ့လေ၏

ဆိုင်ထဲတွင် လူရှင်းနေပြီး ဆိုင်ရှင်လူကြီးက ဖော်ရွေ
ဟန်ဖြင့်

“လာပါ မောင်ရင်၊ မောင်ရင်လို နံမည်ကြီး တစ်ယောက်

ကိုတူပဲတို့မြို့က ကြိုဆိုပါတယ်တဲ့”

ဟုဆိုလိုက်ရာ နေဝင်းသည် မိမိ၏သတင်း မြို့ထဲတွင် ပြန့်နှံ့နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိလိုက်၏။

ထိုမြို့ကလေးသည် ကျဉ်းမြောင်းလှသဖြင့် သတင်း တစကချင်း ပြန့်နှံ့သွားပုံရ၏။ ဆိုင်ရှင်လူကြီးကဝက်သားနှင့် ချဉ်ပေါင်ဟင်းကို ပြင်ဆင်ပေးရင်း

“လူ့အသက် တစ်ချောင်း ဆိုတာ ကယ်ကောင်းပါတယ် မောင်ရှင်ရယ်..ကုသိုလ်လဲရပါတယ်၊ ကလေးက အမေမွေးတဲ့ အသက် မရှိတော့ဘူး၊ မောင်ရှင်ပေးတဲ့ အသက်ပဲ ရှိတော့ တယ်”

ဟု ရိုးမွမ်းလိုက်ရာ နေဝင်းက သက်ပြင်းချပြီး

“ကျုပ်လဲ ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားဘက် မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်ရင်းကလေးရေနှစ်တာ မြင်လို့ကယ်လိုက်မိတာပါ”

ဟုပြန်လည်ပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခါ ဆိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီးက ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးလိပ်
ကိုဖွာပြီး

“ကလေးသာ တစ်ခုခု ဖြစ်ရင် ကလေးအမေ ရင်ကျိုးမှာ
သေချာတယ်၊ ကောင်မလေး ခမြာ ကံဆိုးမသွားရာ မိုးလိုက်ရွာ
သလိုဖြစ်သွားမယ်”

ဟု ဝင်ရောက် ပြောဆိုလေ၏။ နေဝင်းသည်မအိမ်သူ၏
ဘဝကို စိတ်ဝင်စားသွားပြီး

“မအိမ်သူမှာ မိသားစု မရှိဘူးလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ဆိုင်ရှင်လူကြီးကသက်ပြင်းချပြီး

“ရှိတာပေါ့ကွာ...မအိမ်သူယောက်ျားက အသတ်ခံပြီးသေ
သွားတယ်၊ သူ့ကိုသတ်တာဘယ်သူမှတ်သလဲ...မိန်းမချောလေး

မအိမ်သူကိုယ်တိုင်ပဲကွ"

ဟုဆိုလိုက်ရာ နေဝင်းသည် လူကြီး၏ မျက်နှာကို မယုံနိုင်
ဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်လေ၏။

အဒေါ်ကြီးက စိတ်လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့်

"ဒါကိုတော့ မအိမ်သူကို အပြစ် ပြောလို့ မရပါဘူး။ ကိုယ့်
သမီးကို သတ်ဖြတ်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ လင်ယောက်ျားကို မိခင်
တစ်ယောက် အနေနဲ့ ကာကွယ်ရမှာပဲ"

ဟုဆိုလိုက်ရာ နေဝင်းက မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့်

"ကိုယ့်သွေးသားအရင်းကို ကိုယ်ပြန်သတ်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့
ဖခင် ရှိလို့လား"

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

လူကြီးက လေသံတီးတိုးဖြင့်

"ငါတို့မြို့က ဖခင်တချို့ဟာ စိတ်ဖောက်ပြန်ပြီး ကိုယ့်သမီး

ခင်းတွေကိုရက်ရက်စက်စက်သတ်ဖြတ်လေ့ရှိတယ်။ ဒါငါတို့မြို့
နဲ့ထူးခြားတဲ့ ကျိန်စာ တစ်ခုပဲ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ နေဝင်းက မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါ

သမ်းကာ

“မဖြစ်နိုင်တာ”

ဟုရေရွတ်လိုက်လေ၏။

လူကြီးက

“ဒါတွေဟာ ခေတ်ပညာတတ်တွေအတွက် စိန်ခေါ်မှုပဲ

ကွ။ မင်းမယုံဘူးဆိုရင် သက်သေအထောက်အထားနဲ့ပြရတာ

ပေါ့။ ၁၉၁၃ ခုနှစ်တုန်းက ဦးကြက်တောဆိုတဲ့ ဖခင်တစ်

ယောက်က နေမကောင်းဖြစ်နေတဲ့ သမီးလေးကို အိပ်ယာထ

မှာရက်ရက်စက်စက်ခေါင်းအုံးနဲ့ဖိသတ်ခဲ့တယ်။ ၁၉၂၀ ရောက်

လာတဲ့ ဦးထိန်ပင် ဆိုတဲ့ လူကလည်း ကိုယ့်သမီးလေးကို မြို့



၁၀၆၇၈၉၀၁၂၃၄၅၆၇၈၉၀

ပြင်ရေကန်မှာ ရေနစ်ပြီး သတ်ခဲ့တယ်၊ ဦးမာဒင်ဆိုတဲ့ လူက
သည်း သမီးကို တောင်ပေါ်က တွန်းချခဲ့တယ်၊ နောက်တော့
မအိမ်သူ ယောက်ျားမခေါင်က သူ့သမီးလေးကို အရှင်လတ်
သတ်မြေကျင်းထဲ ဖို့ပြီး သတ်ဖို့ကြိုးစားခဲ့ပြန်တယ်၊ မအိမ်သူက
ခေါင်ကို ပေါက်ပြားနဲ့ ရိုက်ပြီး သမီးလေးရဲ့ အသက်ကို ကယ်
လိုက်ရတယ်”

ဟုဆိုလေရာ နေဝင်းက အံ့သြဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်
ကြွတ်ပြီး

“ဒါတွေဟာ တကယ်ပဲလားဗျာ၊ တိုက်ဆိုင်မှုတွေများ
ဖြစ်နေသလား”

ဟုရေရွတ်လိုက်၏။

လူကြီးက သက်ပြင်းချပြီး

“ဒါတွေအားလုံးက စိတ်ကူးယဉ်ပုံပြင်တော့ မဟုတ်ဘူး

ကွဲမှတ်တမ်းမှတ်ရာတိတိပပရိတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

နေဝင်းသည် ထမင်းဆိုင်ရှင်လူကြီးပြောသော အကြောင်း

အရာများကို မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့် နားထောင်နေလေ၏။

ဆိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီးက ဝင်ပြီး

“မအိမ်သူကတော့ ကံဆိုးမ သွားရာ မိုးလိုက်ရွာသလို ပါပဲ။ မအိမ်သူရဲ့ သမီးလေးကို သူဌေးကြီးဦးစိန်ကြောင်က ရယူချင်နေတယ်”

ဟုပြောလေရာ နေဝင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး

“သူဌေးဦးစိန်ကြောင်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ဆိုင်ရှင်လူကြီးက

“ဦးစိန်ကြောင်ဟာ မအိမ်သူရဲ့ ယောက္ခမပေါ့၊ သူ့ရဲ့ တစ်ဦး

ဘည်းသောသားမိခင်ကို မအိမ်သူက သတ်ဖြတ်လိုက်တော့
မအိမ်သူကို မုန်းတီးရွံရှာသွားတယ်။ ဒါကြောင့် မြေးမလေးရဲ့
အုပ်ထိန်းခွင့်ကို မအိမ်သူဆီက မရရအောင် ယူဖို့ ကြိုးစား
နေတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ဆိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီးက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“သူဌေးဦးစိန်ကြောင် ဆိုတာကျုပ်တို့ အရပ်မှာတော့
ဆီစက်ဆန်စက်တွေကို လက်ညှိုးထိုး မလွှဲအောင် ပိုင်ဆိုင်တဲ့
ဘုရားဒါယကာ၊ကျောင်းဒါယကာ၊ဇရပ်ဒကာ သူတော်ကောင်း
သူဌေးကြီးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဦးစိန်ကြောင်ဟာ လိုချင်တာကို မရရ
အောင်ယူတတ်တယ်။ သူသွားတဲ့လမ်းက အတားအဆီးတွေကို
လည်းမရရအောင် ရှင်းပစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့် သူနဲ့ တိုက်
ရိုက် မတွေ့ဆုံဖို့ ကြိုးစားပါ”

ဟုသတိပေးလေ၏။

နေဝင်းက သက်ပြင်းချပြီး

“ကျုပ်က ဒီပြုမှာ ဧည့်သည်ပဲ သူတို့နဲ့တွေ့စရာ အကြောင်း မရှိဘူး”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ လူကြီးက ခေါင်းခါယမ်းပြီး

“သတိ ဆိုတာ ပိုတယ်မရှိဘူး မောင်ရင်၊ လောကမှာ ဘယ်အရာမှ ကြိုတင်တွက်ဆထားလို့မရဘူး။ တစ်ခါတစ်ရံ ကိုယ်မထင်မှတ်တာတွေ ဖြစ်လာတတ်တယ် ဆိုတာ မောင်ရင် မကြာမီသိမှာပါ”

ဟုပြောလေ၏။



အာဝဇာလေးက မြန်မာ့



အကြွေလေမဟားနဲ့
ချစ်သူတွေ ပေါင်းဖက်ကြတယ် ဆိုတာ
မိမိပြု အချင်းချင်း ပေါင်းဖက်ကြရုံသာ ဖြစ်တယ်..

နေဝင်းသည် အိမ်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ အိပ်ယာပေါ်
သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲချလိုက် ပြီး ထမင်းဆိုင်ရှင် လူကြီး ပြော
သော စကားများကို ကြားယောင်နေလေ၏။

မြို့ပေါ်ရှိ ယောက်ျားများက သမီးများအပေါ် ရက်စက်
သောအပြုအမူကို အဘယ်ကြောင့် ကျူးလွန်သနည်း။

နေဝင်းက သက်ပြင်းချကာ

“ဒီလူတွေဘာဖြစ်လို့ကိုယ်မွေးထားတဲ့ သမီးကိုကိုယ်ပြန်

သတ်ရသလဲ၊ သူတို့ဟာ လူစစ်စစ်ကနေ ဘာဖြစ်လို့ တိရိစ္ဆာန်
တွေ ဖြစ်သွားတာလဲ”

ဟုရေရွတ်လိုက်လေ၏။

နေဝင်းသည် တွေးရင်းခေါင်းထဲတွင် ရှုပ်ထွေးလာသော
ကြောင့် စားပွဲပေါ်ရှိ စာရွက်များကို အဓိပ္ပါယ်မဲ့ ငေးကြည့်
နေမိ၏။

ထိုစာရွက်များသည် ညက မိမိစာရေးချင်ဖောဖြင့် ရေး
ချင်ရာ ရေးသားထားသော စာရွက်များ ဖြစ်နေလေ၏။

နေဝင်းသည် စာရွက်တော်တော်များများကို လုံးချေပစ်ခဲ့
ရ၏။ ထိုစာရွက်များကို ကြည့်ရင်း မိမိ၏ ခပ်သော့သော့ရေး
လေ့ရှိသော လက်ရေးကြားတွင် ဝိုင်းစက်သော လက်ရေးများ
ကို မြင်တွေ့ရသဖြင့်

“ဟင်...ဒါ ငါ့လက်ရေးမဟုတ်ဘူး၊ မေ့လက်ရေးဖြစ်နေပါ

လား...မေ့လက်ရေး...ဟုတ်တယ်...မေ့လက်ရေးပဲ..."

ဟုတ်အံ့တင်ပြောရလောက်လောက်၏။

နေဝင်းသည် ပိုင်းစက်သော လက်ရေးများကို ဖတ်ရှု
လိုက်သောအခါ

"တစ်နေ့နေ့မှာ ကိုယ်ရောက်လာမယ်ဆိုတာ ကြိုပြီး သိ
ထားပြီးသားပါ"

ဟုရေးသားထားလေ၏။

နေဝင်းသည် စာကိုမယုံနိုင်ဟန်ဖြင့် ဖတ်ပြီး

"ဟင်...ဒါဆိုရင် ကိုယ့်အနားမှာ မေ့ရုံနေတယ်ပေါ့၊ ကိုယ်
တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူးပေါ့"

ဟု စိတ်လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့် ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

မေ့သေဆုံးပြီးနောက် ဝိညာဉ်ဘဝဖြင့် မိမိ အနီးတွင်
စောင့်ကြည့်နေလေသလော...။

မေ မကျွတ်မလွတ်ဘဲ မိမိ၏ နေအိမ်တွင် ရှိနေသည် ထင်၏။ ထိုသို့ရှိနေသည်ဆိုလျှင်ပင် မေ့ကိုကျေးကျေနပ်နပ်ကြီး ရှိနေစေချင်၏။

မေက တစ်နေ့နေ့တွင် မဟာမြိုင်သို့ မိမိ ရောက်လာမည် ကို ကြိုတင်သိမြင်နေသည်ဆို၏။ မေအဘယ်ကြောင့် ကြိုတင်သိမြင်နေသည် မသိချေ။

နေဝင်းသည် အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ မေ ရှိမည် ထင်သော နေရာကို မျက်လုံးဝေ့ကြည့်ပြီး

“မေရယ်..ကိုယ်အနားမှာ ရှိနေသလား..ရှိနေရင် ကိုယ့် ကို ပြောပါ..ကိုယ်မသိဘဲ မဟာမြိုင်မှာ မင်းနဲ့ တိတ်တဆိတ် တွေ့တဲ့သူက ဘယ်သူလဲ..မင်းတို့ဘာကြောင့်တွေ့ဆုံတာလဲ”

ဟုတီးတိုးမေးမြန်းလိုက်၏။



နေဝင်းသည် မေ့အတွက် ရည်စူးပြီး ကုသိုလ်ကောင်းမှု
ပြုလုပ်ရန် မြို့ပြင်ဆုတောင်းပြည့်စေတီသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ဆုတောင်းပြည့်စေတီသို့ ရောက်သောအခါ မကျွတ်
လွတ်သော မေ့အတွက် ကုသိုလ်ကောင်းမှုအမျိုးမျိုးပြုလုပ်ပေး
လေ၏။

နေဝင်းသည် ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုလုပ်ပြီး စေတီရင်ပြင်

ကို တစ်ပတ်ပတ်နေစဉ် စေတီပေါ်သို့ အဘိုးကြီး တစ်ဦးနှင့်
မိန်းမလှတစ်ဦး လျှောက်လှမ်းလာ၏။

ရင်ပြင်ပေါ်သို့ရောက်သောအခါအဘိုးကြီးက နေဝင်းကို
ဝှားစိုက်ကြည့်ပြီး

“မောင်ရင်က စာရေးဆရာ နေဝင်းလား၊ ဒီနေ့ ကျုပ် မြေး
မလေးကို ရေကန်ထဲက ကယ်ဆယ်ခဲ့တဲ့ စာရေးဆရာပေါ့”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

နေဝင်းသည် အဘိုးကြီးကို သူဌေးဦးစိန်ကြောင် မှန်း
ရိပ်စားမိသွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် နေဝင်းက

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မမျှော်လင့်ဘဲ ကယ်လိုက်မိတာပါ”

ဟုပြောလေရာ ဦးစိန်ကြောင်က

“ကျုပ် မြေးမလေးရဲ့ အသက်ကို ကယ်ခဲ့တာကိုတော့
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မိန်းမယုတ် အိမ်သူနဲ့ ပေါင်းသင်း

ရင်တော့ မောင်ရင်ရဲ့ နံမည်ကျော်ကြားမှုတွေကို ထိခိုက်ပြီး
အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်း ဖြစ်ရလိမ့်မယ်၊ အကောင်းဆုံးက
ဒီမြို့က အမြန်ဆုံး ထွက်သွားပါ”

ဟုပြောလေ၏။

နေဝင်းသည် သူဌေးဦးစိန်ကြောင်၏ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း အမိန့်
ပေးသော အမှုအယာကို မနှစ်သက်သဖြင့်

“လောလောဆယ်တော့ ဒီမြို့က ကျုပ်ထွက်သွားဖို့ ရည်
ရွယ်ချက်မရှိဘူး”

ဟုပြောလေ၏။

နေဝင်း၏ အဖြေကြောင့် သူဌေးဦးစိန်ကြောင်၏ မျက်နှာ
တင်းမာသွားပြီး

“မောင်ရင် ခေါင်းမာနေတယ် ဆိုရင်တော့ နောက်ဆက်
တွဲအကျိုးဆက်တွေ ခံစားရလိမ့်မယ်”

ရင်တော့ မောင်ရင်ရဲ့နံ့မည်ကျော်ကြားမှုတွေကို ထိခိုက်ပြီး
အရှက်တကွ အကျိုးနည်း ဖြစ်ရလိမ့်မယ်၊ အကောင်းဆုံးက
ဒီမြို့က အမြန်ဆုံး ထွက်သွားပါ”

ဟုပြောလေ၏။

နေဝင်းသည် သူဌေးဦးစိန်ကြောင်၏ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း အမိန့်
ပေးသော အမှုအယာကို မနှစ်သက်သဖြင့်

“လောလောဆယ်တော့ ဒီမြို့က ကျုပ်ထွက်သွားဖို့ ရည်
ရွယ်ချက်မရှိဘူး”

ဟုပြောလေ၏။

နေဝင်း၏ အဖြေကြောင့် သူဌေးဦးစိန်ကြောင်၏ မျက်နှာ
တင်းမာသွားပြီး

“မောင်ရင် ခေါင်းမာနေတယ် ဆိုရင်တော့ နောက်ဆက်
တွဲအကျိုးဆက်တွေ ခံစားရလိမ့်မယ်”



စာပေအလင်းက မြနင်းဆီ

စာပေအလင်းက မပြေလည်ထု ရန်ခြီးရန်စမ်းမျှား
တောက်လောင်လေသောအခါ
မှန်းထိုးခြင်း... နာကြည်းခြင်း...
ကလေးစားချေခြင်းတွေ ဖြစ်ပေါ်တော့ပါလား

ဟုပြောလေ၏။ နေဝင်းက အံ့ကို ကြိတ်ပြီး

“ ဒီမှာ..ခင်ဗျား လာပြီး အမိန့်ပေးမနေနဲ့၊ ကျုပ်ဘာသာ ဒီမြို့မှာ နေချင်နေမယ်၊ သွားရင်သွားမယ်၊ ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်ဘူး”

ဟုပြောပြီး ဦးစိန်ကြောင်ရှေ့မှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့လေ၏။ ထိုအခါ ဦးစိန်ကြောင်၏ အဖော် မိန်းမလှက နေဝင်းကို မီးဝင်းဝင်းတောက်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ထိုမိန်းမသည် အဘိုးကြီးဦးစိန်ကြောင်၏ နောက်ဆုံးယူထားသော မယားဖြစ်ပုံရ၏။



နေဝင်းသည် အိမ်သို့ရောက်သောအခါ သူဌေးဦးစိန်ကြောင်
၏ တင်းမာသော အမူအယာကိုသာ မြင်ယောင်နေလေ၏။

ဦးစိန်ကြောင် အဘယ်ကြောင့် မိမိ အပေါ်တင်းမာနေသ
နည်း။ ထိုအခိုက်မှာပင် မေ၏ ပန်းချီ စတူဒီယိုအခန်းမှ မိန်းမ
တစ်ဦး သိဆိုသော သီချင်းသံကို ကြားရသဖြင့် အလွန်အံ့သြ
သွားလေ၏။

ထိုကြောင့် ပန်းချီ စတူဒီယို ရှိရာသို့ ကမန်းကတန်း ပြေး
ထွက်ခဲ့ရာ စတူဒီယိုထဲ ရှိ ကိုလံဘီယာ ဓါတ်စက်ကြီးသည်
မည်သူမျှ မဖွင့်ဘဲ ထမြည်နေကြောင်းတွေ့ရ၏။

နေဝင်းသည် အလွန်အံ့သြပြီး ဓါတ်စက်ကို ပိတ်လိုက်ရာ
ဓါတ်စက်တင်ထားသော စားပွဲခုံပေါ်တွင် ဓါတ်ပြားဟောင်း
တစ်ချပ်ကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုဓါတ်ပြားပေါ်တွင် အငြိမ်မင်းသမီး မြနင်းဆီ ဟု မပီပိုး
တဝါး ရေးထားသော စာကိုတွေ့ရ၏။

ဓါတ်စက်ပေါ်တွင် အလိုအလျှောက် ပွင့်နေသော သီချင်း
မှာ အငြိမ်မင်းသမီး မြနင်းဆီ၏ သီချင်းပင် ဖြစ်၏။

အဘယ်ကြောင့် လူမရှိသော စတူဒီယိုထဲတွင် အငြိမ်
မင်းသမီး မြနင်းဆီ၏ သီချင်းဓါတ်ပြား ပွင့်နေသနည်း။

မေကိုယ်တိုင် မိမိအနီးတွင် ရှိနေကြောင်း ပြလိုသဖြင့်

ခတ်စက်ကို ဖွင့်လိုက်ခြင်းပေလော...အမှန်တကယ် မေအနီး
ထိုင်ရှိနေလျှင် မိမိကြုံတွေ့ရသော အခက်အခဲများကို ကူညီပေး
ပေးချင်၏။

“မင်းဘာကြောင့် စစ်ကြိုခေတ်က အငြိမ်းမင်းသမီး
မြန်းဆီကို စိတ်ဝင်စားနေတာလဲ...မြန်းဆီ ဆိုတဲ့ မိန်းမက
မင်းနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေသလဲ...ကိုယ့်ကိုပြောပါမေ...ကိုယ်
ခေါင်းတွေ ရှုပ်လွန်းလို့ပါ...”

နေဝင်းသည် စတုဒီယိုထဲရှိ မြန်းဆီ၏ ပန်းချီကားကို
ဆင်ကြည့်ပြီး အဖြေထုတ်မရဘဲ တစ်စုံတစ်ရာသော ပယောဂ
ကြောင့် မေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။



နေဝင်းသည် မဟာမြိုင်အိမ်ကြီးမှ ထွက်ပြီး မြို့တစ်နေရာ
ရှိပွဲဈေးတန်းတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။ ပွဲဈေးတန်းထဲတွင်
ဆယ်နှစ်ပွဲဈေးသည်များ ပွဲသွားပွဲလာ ပရိသတ်များဖြင့် စည်
ကားနေလေ၏။

နေဝင်းသည် ပွဲဈေးတန်းထဲတွင် လှည့်လည်ရင်း ပွဲကြည့်
ပရိသတ်များ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကို ရှေးဆန်သယောင် ထင်
မြင်မိလေ၏။

၎င်းတို့၏ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကို ကြည့်ပြီး နှစ်ပေါင်း

များစွာ နောက်ကျနေသည်ဟု ယူဆမိ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် နေဝင်း၏ မျက်လုံးသည် ပွဲဈေးတန်း

မှစ်ဦးတွင် ရေးထိုးထား သော ခုနစ်သက္ကရာဇ်ကို ဖတ်ရှုမိပြီး

ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေ၏။

ပွဲဈေးတန်းတွင် ရေးထိုးထားသည်မှာ ပါတော်မူ ၁၅ နှစ်

အထိမ်းအမှတ်ဟုရေးထိုးထားလေ၏။ အရှင်နှစ်ပါး ပါတော်မူ

သည် ခုနစ်မှာ ၁၈၈၅ ခုနှစ်ဖြစ်ပြီး ပါတော်မူ ၁၅ နှစ် အထိမ်း

အမှတ် ဆိုလျှင် ယခု ရောက်နေသော ခုနစ်သက္ကရာဇ်သည်

၁၉၀၀ ပြည့်နှစ်ပင် ဖြစ်သဖြင့် လွန်ခဲ့သော အနှစ် ၅၀ ကာလသို့

မိမိ ပြန်လည် ရောက်ရှိနေလေ၏။

နေဝင်းသည် မိမိကိုယ်မိမိ အိပ်မက်ကမ္ဘာသို့ ရောက်ရှိ

နေသယောင် ခံစားရလေ၏။ မိမိ အဘယ်ကြောင့် အနှစ် ၅၀

နောက်ကျသော အတိတ်ကာလသို့ ရောက်ရှိသွားသနည်း...။

ထိုအခိုက်မှာပင် နေဝင်း ကြားဖူးနားဝ ရှိသော ရှေးအငြိမ်းမင်းသမီး မြနင်းဆီ၏ သီချင်းကို ကြားရလေ၏။

“ပလိဟန်မကြွားနဲ့အစ်ကို...အတည်ကြံ့သလားအစ်ကို... ပျိုပျိုနင်းဆီငယ်ရွယ်တုန်းမို့.. စွဲမက်တာလားကွယ်.. ဝေခွဲမရပါတယ်... မဝံ့မရဲနဲ့အသည်းမှာ ကြောက်တယ်.. အူတုန်အောင် ပျော်ဖို့ရယ်.. ဟေ...ဟေ... မြနင်းဆီလာပြီ.. မြနင်းဆီလာပြီ.. ခေါ်သံလိုလို.. အော်သံလိုလို.. ဟောဟို ထောင်နားက ကြားရပြန်သလို...”

နေဝင်းသည် အငြိမ့်စင် ရှိရာသို့ တိုးကပ်သွားလေရာ အငြိမ့်မင်းသမီး မြနင်းဆီကိုယ်တိုင် သိဆိုကပြနေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

အငြိမ့်မင်းသမီး မြနင်းဆီ၏ အညှအရောအောက်တွင်

ကာလသားများ ရုန်းမထွက်နိုင်အောင် ဖြစ်ကြပြီး စင်ရှေ့၌ တရုန်းရုန်း ဖြစ်နေကြလေ၏။

နေဝင်းသည်ဇာတ်စင်ရှေ့သို့ရောက်သွားပြီးမြန်းဆီကို ကြည့်လိုက်ရာ မြန်းဆီက မျက်လုံးချင်း ဆုံအောင် ပြန်ကြည့်လေ၏။

နေဝင်းသည်မြန်းဆီ၏ပန်းချီကားများကိုအကြိမ်ကြိမ် အခါခါ မြင်တွေ့ဖူးသဖြင့် သူမနှင့် နှလုံးသားချင်း ရင်းနှီးသလို ခံစားရ၏။

မြန်းဆီသည်အငြိမ်းကရင်းနေဝင်းကိုအကြိမ်ကြိမ်မျက်လုံးချင်းဆုံအောင် ကြည့်နေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် နေဝင်းသည် ကျယ်လောင်သော အသံ တစ်ခုကြောင့် အိပ်မက်မှ လန့်နိုးသွားလေ၏။ နေဝင်းသည် မိမိ အိပ်မက်ပက်နေကြောင်း ရိပ်စားမိသွားပြီး သက်ပြင်းရှည်ကြီး

တစ်ချက်ချလိုက်လေ၏။ အိပ်မက်ထဲတွင် မြင်ရသော မင်းသမီး
မြန်းဆီ၏ ပုံရိပ်သည် ထင်ရှားပြတ်သားလွန်းပြီး တစ်သက်လုံး
မက်ခဲ့သော အိပ်မက်များနှင့် ကွာခြားလွန်းလှသဖြင့် အလွန်ထူး
ဆန်းသော အိပ်မက်ဖြစ်၏။

နေဝင်းသည် မိမိကို အိပ်မက်မှ လန့်နိုးစေသော အသံကို
နားစွင့်လိုက်ရာ တံခါးခေါက်သံ ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရ၏။

နေဝင်း အိမ်တံခါးဖွင့်လိုက်သောအခါ တံခါးဝတွင်
မျက်နှာစိမ်းတစ်ဦးကို မြင်လိုက်ရပြီး ထိုသူက

“ကျုပ်က ရှေ့နေဦးဘကြည်ပါ။ အိမ်ထဲကို ဝင်ခွင့်ပြုပါ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ နေဝင်းက ဦးဘကြည်ကို နားမလည်ဟန်
ဖြင့် ကြည့်ပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခွင့်ပေးလိုက်၏။

ရှေ့နေဦးဘကြည်က

“ကျုပ်က ဘုရားဒါယကာကြီး ဦးစိန်ကြောင်ရဲ့ ရှေ့နေပါ”

ဦးစိန်ကြောင်နဲ့မအိမ်သူရဲ့ကလေးအုပ်ထိန်းခွင့်အမှုကိုလိုက်တဲ့
လူပါ”

ဟုပြောလေရာ နေဝင်းက ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဦးစိန်ကြောင်ရဲ့ရှေ့နေက ကျုပ်နဲ့ ဘယ်လို
ပတ်သက်လို့လဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ ဦးဘကြည်က ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ဒီလိုပါ...ဒီအမှုမှာ ကလေးအုပ်ထိန်းခွင့်လုတဲ့ အမှု
ဆိုတော့ မအိမ်သူရဲ့အုပ်ထိန်းမှု အားနည်းချက်ကို ရုံးတော်မှာ
တင်ပြပြီး အုပ်ထိန်းခွင့်ကို ရယူဖို့လိုပါတယ်၊ ဒါကြောင့် မြို့ပြင်
ရေကန်ကြီးမှာ မအိမ်သူရဲ့ သမီး ရေနစ်မဲ့ဘေးက ကိုနေဝင်း
ကယ်တင်ခဲ့တာကိုသက်သေအဖြစ်တင်သွင်းလိုက်ရင်မအိမ်သူ
ရဲ့အုပ်ထိန်းမှု အားနည်းချက်က ပေါ်လွင်သွားမှာပါ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ နေဝင်းသည် ဦးစိန်ကြောင်၏ ရည်ရွယ်

ချစ်ကို ရိပ်စားမိသွားပြီး

“ဪ...ကျုပ်က ဒီအတွက် ခင်ဗျားတို့ဘက်က သက်သေ
လိုက်ပေးရမယ် ဆိုပါတော့”

ဟုဆိုလိုက်၏။

ဦးဘကြည်က ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဆရာ ကိုနေဝင်းက ဟုတ်မှန်တဲ့
အတိုင်း ရုံးတော်မှာ သက်သေထွက်ပေးဖို့မေတာရပ်ခံပါတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ နေဝင်းသည် ဦးစိန်ကြောင်တို့ဘက်မှ
နေအင်အားကို သုံးပြီး မုဆိုးမ တစ်ယောက်ကို အနိုင်ကျင့်ခြင်း
ကို ရိပ်စားမိသွားပြီး မိမိကိုယ်တိုင် ၎င်းတို့ဘက်မှ ရပ်တည်ပြီး
ရေနစ်သူကို ဝါးကူထိုးရန် ရည်ရွယ်ချက် မရှိချေ။

ထို့ကြောင့် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ဝမ်းနည်းပါတယ်.. ကျုပ် သက်သေလိုက်မပေးနိုင်ပါဘူး”

ဟုငြင်းဆန်လိုက်ရာ ရှေ့နေဦးဘကြည်၏ မျက်နှာကွက်
ခနဲ ပျက်သွားပြီး

“ဟင်..ဆရာဟာ နိုင်ငံကျော် စာရေးဆရာ တစ်ယောက်
လုပ်နေပြီး အမှန်တရား ဘက်က မရပ်တည်နိုင်ဘူးလား”

ဟုပြောလေ၏။ နေဝင်းက သက်ပြင်းချပြီး

“မိခင်နဲ့ ကလေးရဲ့မေတ္တာတရားကို ငွေကြေးအင်အား
သုံးဘာ အမှန်တရားလား”

ဟုပြန်လည်မေးခွန်းထုတ်လိုက်ရာ ဦးဘကြည်က နေဝင်း
ကို စကားမတုံ့ပြန်တော့ဘဲ

“စဉ်းစားပါဦးဆရာ၊ ဆရာ သူ့ကို ကူညီရင် မေတ္တာလက်
ဆောင်အနေနဲ့ ရွှေဒင်္ဂါး ၅ ပြား တိတိပေးမယ်လို့ ဦးစိန်ကြောင်က
ကမ်းလှမ်းထားပါတယ်”

ဟုပြောပြီး ထိုင်ရာက ထရင်လိုက်လေ၏။

နေဝင်းသည် ရှေ့နေဦးဘကြည်၏ စကားကြောင့် ဦးစိန်ကြောင်တို့ ဘက်မှ နေအင်အားသုံးပြီး မုဆိုးမ တစ်ယောက်ကို အနိုင်ယူလိုကြောင်း ပိုမို ထင်ရှားသွားလေ၏။

ထိုကြောင့်ဦးစိန်ကြောင်အား မိမိကိုယ်စွမ်းရှိသလောက် ပညာပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ရွှေဒဂါးများကို မက်မောဟန်ဆောင်ကာ

“အို..တကယ်ပဲ ခင်ဗျားတို့ ဘက်က ရွှေဒဂါး၅ပြား ပေးမှာလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

ဦးဘကြည်က စိတ်အားတက်ကြွဟန်ဖြင့်

“တကယ်ပေးမှာပေါ့ ဆရာရယ်..ဆရာ မယုံရင် ရွှေဒဂါး ၅ပြားကို အရင်ယူထားမလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

နေဝင်းက လက်ကာပြလိုက်ပြီး

“ရပါတယ်၊ ကျုပ်ဘက်က ထွက်ဆိုပြီးမှ ပေးပါ။ ခင်ဗျားတို့

စိတ်တိုင်းကျ ထွက်ဆိုပေးပါ့မယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ရှေ့နေဦးဘကြည်သည် နေဝင်းကို
ဝမ်းသာအားရ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လည်ထွက်ခွာသွား
လေ၏။



နေဝင်းသည် ရုံးချိန်းနေ့တွင် ဦးစိန်ကြောင်တို့ လူစုအား
ပညာပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

ဦးစိန်ကြောင်တို့ ဘက်မှ သက်သေလိုက်ပေးရန် ကမ်း
လှမ်းကြောင်းမအိမ်သူကို အသိပေးသင့် မပေးသင့် စဉ်းစားရင်း
နောက်ဆုံးတွင် အသိပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ရုံးချိန်းနေ ရောက်လျှင် မိမိ၏ ထွက်ဆိုချက်ကို မအိမ်သူ
တွေမြင်နိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

နေဝင်းသည် ရှေ့နေဦးဘကြည်ထွက်ခွာသွားသောအခါ
အခန်းတစ်ခုလုံး မျက်လုံးဝေကြည့်ပြီး

“ကိုယ်ဆုံးဖြတ်ချက်မှန်တယ် မဟုတ်လားမေရယ်..အား
နည်းသူဘက်က ရပ်တည်ရမယ်ဆိုတာ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်
လုံး သိနားလည်တဲ့ စည်းမျဉ်း တစ်ခုပဲလေ”

ဟုတီးတိုးပြောလိုက်လေ၏။ သို့သော် မေက နေဝင်း၏
ကောင်းကို ထောက်ခံကြောင်း မည်သည့်အရိပ်အယောင်မျှ
မပြုချေ။

နေဝင်းသည် ညသို့ ရောက်သောအခါ စာရေးရန် ကြိုး
စားပြီး စားပွဲတွင် ထိုင်လိုက်လေ၏။ သို့သော် အတန်ကြာသည်
အထိ စာတစ်ပုဒ် ထွက်မလာဘဲ ရောက်တတ်ရာရာ ရေးရင်း

၁၁၂ ဓမ္မဗြဟ္မာ

မျက်လုံးများမှေးစင်းပြီး စာရေးစားပွဲပေါ်တွင် အိပ်ပျော်သွား
လေ၏။



နောက်တစ်နေ့နံနက် နေဝင်းအိပ်ယာက နိုးသောအခါ
ညက ရောက်တတ်ရာရာ ရေးခြစ်ထားသော စာများကြားတွင်
ဝိုင်းစက်သော လက်ရေးများကို တွေ့ရပြီး

“မအိမ်သူကို ကူညီပေးလိုက်ပါ..သူ့ခံမြှာ ဒုက္ခရောက်
နေရှာတယ်”

ဟုရေးသားထားသော စာများကို မြင်ရပြန်၏။

နေဝင်းသည် ဝိုင်းစက်သော လက်ရေးများကို မြင်လျှင်
မေအနီးတွင်ရှိနေသည်ဟူသော အတွေးဖြင့် ရင်ထဲတွင် ပြည့်စုံ
သွားသလို ခံစားရ၏။

“မေရယ်... မအိမ်သူကို ကူညီဖို့ တို့နှစ်ယောက် စိတ်
သဘောချင်း တိုက်ဆိုင်တာ ဝမ်းသာပါတယ်”

ဟု တီးတိုး ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

နေဝင်းသည် တရားဆိုင်ရမည့်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ
တရားရုံးသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ တရားရုံရှေ့ ရှေ့နေဦးဘကြည်က
နေဝင်းကို ထွက်ကြိုပြီး

“ဆရာ ထွက်ဆိုချက်ပြီးတာနဲ့ အော်စလိကားထဲမှာ ရွှေ
ဒဂါးတွေ အသင့်ပဲ”

ဟုဆိုကာ ဦးစိန်ကြောင်၏ အော်စလိကားနက်ကြီးကို
လက်ညှိုးညွှန်ပြလေ၏။

နေဝင်းသည် လူစုံသော အချိန်၌ တရားခွင်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ရာ
မအိမ်သူသည် နေဝင်းကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရသဖြင့် အံ့ဩသွား
တန်ရှိပြီး သူမ၏ ရှေ့နေအိုကြီးကို တီးတိုး တိုင်ပင်နေလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ရှေ့နေဦးဘကြည်သည် နေဝင်းကို သက်သေ
အဖြစ် တင်သွင်းလေ၏။ တရားသူကြီးထံမှ ခွင့်ပြုမိန့် ကျသော
အခါ တရားခွင်ကို စတင်လေ၏။

မအိမ်သူသည် တရားခွင်အတွင်း နေဝင်းကို တောင်းပန်
တိုးလျှိုးဟန်ဖြင့် မကြာခဏ ကြည့်ရှုလေရာ သူမ၏ မျက်ဝန်းထဲ
တွင် သမီးကို လက်လွတ်ဆုံးရှုံးမှာ ကြောက်သော မိခင်သောက်
တိုမြင်တွေ့ရလေ၏။

တရားခွင်တွင် တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် စစ်ဆေး
ပြီးနောက် နေဝင်း၏ အလှည့်သို့ ရောက်သော အခါ ရှေ့နေဦးဘကြည်
က နေဝင်းကို အပိုင်တွက်ထားဟန်ဖြင့် မေးခွန်းများကို စတင်

မေးမြန်းလေ၏။

ရှေ့နေဦးဘကြည်က

“လွန်ခဲ့တဲ့ ငါ့လပိုင်း ၁၆ရက်နေ့က ကိုနေဝင်းဟာ ကလေးမလေး မမန်းချစ်ကို မြို့ပြင်ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားရေ ကန်ထဲကနေ ကယ်တင်ပေးခဲ့ရတယ် ဆိုတာ ဟုတ်ပါသလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ နေဝင်းက ခေါင်းခါယမ်းပြီး

“ရှေ့နေကြီး ကြားတဲ့ သတင်းက အမှားကြီးပါ။ တကယ် တော့မမန်းချစ်ကလေးရေနစ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ရေကန်ထဲက ကြာတွေကို မမန်းချစ်က ခူးချင်တယ် ပြောလို့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ရေကန်ထဲကို ချီပွေ့ပြီး ခေါ်သွားတာပါ။ ဒါကို ဘုရားဖူးတွေက မြင်ပြီး ကလေးမလေးရေနစ်တယ်ထင်လို့ ကောလဟာလပြော ကြတာပါ”

ဟုပြောလေရာ ရှေ့နေဦးဘကြည်၏ မျက်နှာကွက်ခနဲ

ပျက်သွားပြီး

“ကလေးမလေး ရေနစ်တာ မဟုတ်ဘူးလား၊ တစ်မြို့လုံး

က လူတွေကတော့ ရေနစ်တာပဲ ပြောနေကြတယ်”

ဟုဒေါသကို ချုပ်တည်းပြီး ပြောဆိုလေရာ နေဝင်းက

ခေါင်းခါယမ်းပြီး

“ကျုပ်ပြောပြီးပြီ၊ လူတွေကအဝေးကကြည့်ပြီးတစ်မျိုး

မြင်ကြတာပါ၊ ကျုပ်ကကယကံရှင်ပဲဗျာ၊ ကျုပ်လောက်ဘယ်သူ

တိတ်ကျကျ ပြောနိုင်မှာလဲ၊ ကလေးမလေးက ကြာပန်းခူးချင်

တယ် ဆိုလို့ သူ့မိခင်ဆီက ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သေသေချာချာ ခွင့်

တောင်းပြီးရေကန်ထဲက ကြာတွေကိုခူးပေးခဲ့တာပါ၊ နောက်ပြီး

ရေကလည်း မနက်ပါဘူးဗျာ..တိမ်တိမ်လေးပါ၊ ကလေးတစ်

ယောက်တောင် ရေထဲ ဆင်းလျှောက်နိုင်ပါတယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ သူဌေးဦးစိန်ကြောင်သည် ဒေါသ ရောင်း
ချောင်းထွက်သွားပြီး မအိမ်သူကမူဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဟန်ဖြင့်
ပျော်တပြုံးပြုံး ဖြစ်နေလေ၏။

ရှေ့နေဦးဘကြည်သည် နေဝင်းကို ဆက်မမေးတော့ဘဲ
ရပ်တန့်လိုက်လေ၏။

တရားခွင့် ပြီးဆုံးသောအခါ သူဌေးဦးစိန်ကြောင်သည်
နေဝင်း၏ အနီးသို့ ဒေါသတကြီး ရောက်လာပြီး

“မင်း ငါတို့ကို ကလိမ်ကျပြီး နောက်ကျောက်ကို စားနဲ့ ထိုး
လိုက်တာပေါ့လေ”

ဟုပြောဆိုလေရာ နေဝင်းက မထီလေးစား အမူအရာ
ဖြင့်

“ဒီမှာ ဘုရားဒါယိကာ တွစ်ယောက်လုပ်ခနုပြီး မိန်းမ
သားတစ်ယောက်ကို နေဂုဏ်အားကိုးနဲ့ မတရားဖိနှိပ်နေတာ

ခင်ဗျားမရှက်ဘူးလား၊ ကျုပ်ကတော့မတရားတာမြင်ရင်လက်
ခိုက်ကြည့်မနေတတ်ဘူး”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

သူဌေးဦးစိန်ကြောင်က နေဝင်းကို စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်ပြီး

“မင်း ဒီနယ်က မဟုတ်လို့ ငါ့အကြောင်းမသိသေးဘူး

ထင်တယ်၊ ထမင်းဝဝ စားထားပေတော့”

ဟုကြုံးဝါးလိုက်ရာ နေဝင်းက တုန်လှုပ်ဟန် မရှိဘဲ

“ရေနစ်သူကို ဝါးကူမထိုးနိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားကြီး မကျေနပ်

ရင်ကြိုက်သလိုလုပ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဦးစိန်ကြောင်သည် နေဝင်း၏ အနီးမှ

ဒေါသတကြီး ထွက်သွားလေ၏။

ထိုအခါ အနီးသို့ မအိမ်သူ ရောက်လာပြီး

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဆရာရယ်..ဆရာ တကယ်ပဲ

အိမ်သူဘက်က လိုက်ပေးတယ်နော်”

ဟုပြောလေရာ နေဝင်းက သက်ပြင်းချပြီး

“အားနည်းတဲ့ သူ့ဘက်က ရပ်တည်ပေးတာပါ။ အင်အား
ကြီးတဲ့ သူတွေက မအိမ်သူ တစ်ယောက်တည်းကို ဝိုင်းအနိုင်
ကျင့်တာ ကျုပ်မကြည့်ရက်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ကျုပ်တ
စာရေးဆရာ ဖြစ်နေတာကိုး”

ဟုပြောလေ၏။

မအိမ်သူက နေဝင်း၏ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာသာ ဦးစိန်ကြောင်ဘက်က ရပ်
တည်ပေးရင် အိမ်သူတို့ သားအမိ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်
မှာ သေချာတယ်”

ဟုပြောရင်း

“ဪ...ဆရာ့ကို ဖိတ်ရဦးမယ်။ မနက်ဖြန် ကျွန်မ ပွေးနေ

လေ...ဒါကြောင့် နံနက်ပိုင်း အိမ်ကိုကြွခဲ့ပါဦးနော်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ နေဝင်းက မအိမ်သူကို မျက်လုံးချင်း ဆုံ
အောင်ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေ၏။



[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

နောက်တစ်နေ့တွင် နေဝင်းသည် မအိမ်သူ၏ မွေးနေ့ပွဲ
သို့ ရောက်သောအခါ မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရ
သဖြင့် အံ့ဩနေစဉ် မအိမ်သူက ခရီးဦးကြိုပြီး

“သူစိမ်းဧည့်သည် တစ်ယောက်မှ မဖိတ်ထားဘူးဆရာ..
အိမ်နီးချင်းတွေကို ချိုင့်နဲ့ ပို့ပေးလိုက်တယ်”

ဟု ပြောရင်း နေဝင်းကို အိမ်ထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွား လေ

အိ၊

မအိမ်သူသည် အညိုရောင် ပိုးထည် လုံချည်ဖြင့် ပခုပ္ပာ အကျိုကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး လွန်စွာ ချောမောလှပနေလေ၏။

ထိုမျှ လှပသော မိန်းမသား တစ်ယောက်နှင့် မိမိ ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်ခြင်းကို မေ သဝန်တို့နေမည်လားမသိချေ...။

မအိမ်သူသည် နေဝင်းကို ချိုသာသော စကားတို့ကို ဆိုပြီး လိုလေသေးမရှိအောင် ပြုစုလေရာ မေ၏ ကြင်နာယုယမှုတို့ကို မြင်ယောင်ပြီး နေဝင်း၏ ရင်ထဲတွင် ညှိုးနွမ်းသွားပြန်၏။

မအိမ်သူက နေဝင်း၏ အမူအယာကို ကြည့်ပြီး

“အစ်မဆုံးတာ ကြားရလို့ စိတ်မကောင်းပါဘူးဆရာ... သူ မြို့ကို လာတုန်းက အိမ်သူ တွေဖူးလို့ အလွန်လှတယ်ဆိုတာ သိတယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ နေဝင်းက မအိမ်သူကို မျက်မှောင်

ကြတ်ကြည့်ပြီး

“သူ့ကိုဘယ်မှာတွေ့တာလဲ၊ တစ်ယောက်တည်းလား”
ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ မအိမ်သူက ခေါင်းခါယမ်းပြီး

“မိသားစု ထမင်းဆိုင်မှာ အမျိုးသားတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့
တာဆရာ”

ဟုဖြေလေ၏။ မအိမ်သူ၏ အဖြေကြောင့် နေဝင်း၏ ရင်
ထဲတွင် ပူလောင်သွားပြီး

“အဲဒီလူဘယ်သူလဲ သိလားမအိမ်သူ”
ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ မအိမ်သူက ခေါင်းခါယမ်းပြီး

“နောက်ကျောက မြင်လိုက်တာပါ။ သဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရ
ဘူး...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

နေဝင်းသည် ပူလောင်မှုများကို ပြေပျောက်စေရန် မအိမ်သူ

သံတွင် ရင်ဖွင့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

မအိမ်သူသည် နေဝင်း၏ ခံစားချက်များကို စိတ်ဝင်စား

စွာ နားထောင်ပြီး

“ဆရာခံစားချက်တွေကို အိမ်သူနားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြီးခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေကို မေ့ပျောက်ထားနိုင်ရင် ဆရာရဲ့ နာကျင်မှုတွေ သက်သာသွားလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေရာ နေဝင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ မေ့ပျောက်လို့ မရနိုင်ဘူး... ကျုပ်မိန်းမဟာ ရှေးအငြိမ့်မင်းသမီး တစ်ယောက်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် စွဲလန်းနေသလဲ... မဟာမြိုင်ကို မကြာခဏ လာပြီး အမည်မသိ ယောက်ျား တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ဆုံနေတာ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတဲ့ မေးခွန်းတွေရဲ့ အဖြေကို မရမချင်း ကျုပ်ကျေနပ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

၁၂၆ မေတ္တဝါ

ဟုပြောလေ၏။ မအိမ်သူက နေဝင်းကို စာနာနားလည်
ဟန်ဖြင့် ကြည့်ပြီး

“သေသောသူ ကြာရင်မေ့ဆိုတဲ့ စကားလဲ ရှိပါတယ်
ဆရာ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ နေဝင်းက အဝေးဆီသို့ ဝေးကြည့်ပြီး

“ကျုပ်စာရေးလို့မရတာ ကြာပြီ.. သူ့အနားမှာ ရှိမနေရင်
ကျုပ်စာရေးလို့မရဘူး”

ဟုပြောလေရာ မအိမ်သူက ကရုဏာသက်ဟန်ဖြင့်
ကြည့်ပြီး

“ဆရာ.. ဒီမြို့ကို လာမိတာမှားပြီထင်တယ်”

ဟုပြောလေ၏။ နေဝင်းက သက်ပြင်းချပြီး

“ဒီမြို့ကို လာဖို့ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့တာ မေကိုယ်တိုင်ပဲ.. ဒါကြောင့်
ဒီပြဿနာကို မေကိုယ်တိုင် ပြန်ရှင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

ဟုပြောလေ၏။ မအိမ်သူက နေဝင်းကို ကြည့်ပြီး

“ဘုရား ဒါယိကာ ဦးစိန်ကြောင်ကို ဆရာ ဆန့်ကျင်တဲ့
အတွက် အန္တရာယ်နဲ့ကြုံတွေ့ရနိုင်တယ်။ ဆရာ ဘယ်ကိုသွား
သွား စားသတိ သွားသတိ ရှိပါနော်”

ဟုသတိပေးလေရာ နေဝင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး

“ဦးစိန်ကြောင်ဟာ ဒီလောက်တောင် ဆိုးသလား”

ဟုမေးမြန်းလေရာ မအိမ်သူက သက်ပြင်းချပြီး

“ကျွန်မရဲ့ကရေကရာ မုန့်ဆိုင်လေးကို မီးရှို့တာခံဖူး
ဘယ်၊ အိမ်အပြန်လမ်းမှာ လူရမ်းကားတစ်စုရဲ့ မတရားကျင့်ဖို့
ကြိုးစားတာလဲ ကြုံဖူးတယ်။ ဒီလူကြီးဟာ မြို့မျက်နှာဖုံး ဖြစ်ပြီး
မျက်စိနားကြီးတဲ့အတွက် သူ့လိုလူကို အံ့တုဖို့မလွယ်ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။

နေဝင်းက အံ့ကို ကြိတ်ပြီး

“သူတော်ကောင်းဟန်ဆောင်ပြီး မိန်းမသား တစ်ယောက်
ကိုနေ့ဂုဏ်အားကိုးနဲ့ အနိုင်ကျင့်တာ ကျုပ်မကြိုက်ဘူး၊ ဒါကြောင့်
ဦးစိန်ကြောင်ကို ပညာ ပေးချင်သေးတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

နေဝင်းအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ဆွဲလွဲလေးအနီးသို့
လျှောက်လှမ်းသွားပြီး

“ကိုယ်လုပ်တာမှန်ရဲ့လားမေ၊ ပြောပါဦး”

ဟုရေရွတ်လိုက်ရာ ဆွဲလွဲလေးသည် လှုပ်ခါခြင်းမရှိဘဲ
ငြိမ်သက်နေလေ၏။

နေဝင်းက ဆွဲလွဲလေးကိုအတန်ကြာအောင်စိုက်ကြည့်ပြီး

“ပြောပါဦးမေ...ကိုယ်လုပ်တာမှန်ရဲ့လား”

ဟုမေးမြန်းသော်လည်း ဆွဲလွဲလေးသည် လှုပ်ခါခြင်းမရှိ
ဘဲ ငြိမ်သက်မြဲငြိမ်သက်နေလေ၏။ နေဝင်းက သက်ပြင်းချပြီး

“မေကိုယ့်ကိုဘာဖြစ်လို့စိတ်ဆိုးတာလဲမိန်းမချောလေး
ဘစ်ယောက်ရဲ့မွေးနေ့ကိုသွားလို့လား...ကိုယ့်ဘက်ကရိုးရိုးသား
သားပါကွာ”

ဟုပြောလိုက်၏။

ထိုစဉ် အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးမည့် အဒေါ်ကြီး ရောက်
ခဲ့လေ၏။ အဒေါ်ကြီး၏အမည်မှာ ဒေါ်ကြီးတင်ဖြစ်ပြီး ရိုးသား
နှင့်လင်းသော အမူအယာရှိလေ၏။

နေဝင်းသည် အဒေါ်ကြီးကိုသန့်ရှင်းရေးပြုလုပ်ရန် စေ
ခိုင်းပြီး အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားလေ၏။



ညသို့ရောက်သောအခါနေဝင်းသည်ခုတင်ပေါ်တွင်လူး
လိမ့်ရင်းသီချင်းသံသဲ့သဲ့ကြားရသဖြင့်အထိတ်တလန့်ထထိုင်
လိုက်၏။

သီချင်းကိုသေချာစွာနားထောင်ကြည့်သောအခါအငြိမ်
မင်းသမီး မြနင်းဆီ၏သီချင်းဖြစ်သဖြင့် ပိုမိုပြီး ထိတ်လန့်သွား
လေ၏။

ဝိညာဉ်အမုန်း

မိန်းမလား တစ်ယောက်ရဲ့ အဝအဆက်ဆက်က

အမုန်းမီးတောက်တွေဟာ

ကလေးစားချေ ခြင်း အပြစ်ကို ပြောင်းလဲသွားပါလိမ့်..

ညကြီးအချိန်မတော် မြန်းဆီ၏ သီချင်းကို မိမိအဘယ်
ကြောင့်ကြားသိရသနည်း.. သီချင်းသံသည် ဓါတ်စက်သီချင်း
ဟုတ်ဘဲ ပကတိလူသားတစ်ဦး သီဆိုနေသည့် သီချင်းမျိုးဖြစ်
ပြီး ဝရန်တာဘက်မှ ပြန်လွင့်လာခြင်း ဖြစ်၏။

နေဝင်းသည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ဝရန်တာဆီသို့
လျှောက်လှမ်းသွားပြီး တုန်ယင်သော လက်များဖြင့် တံခါးကို
ဖွင့်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကျယ်ဝန်းသော ဝရန်တာ၏ တစ်ဖက်စွန်း၌
ဘေးတစ်စောင်းရပ်ပြီး သီချင်းဆိုနေသော အငြိမ်မင်းသမီး
မြန်းဆီကို တွေ့ရ၏။

မြန်းဆီသည် သီချင်းဆိုနေရာမှ နေဝင်းကို ငဲ့စောင်း
ကြည့်ပြီး နေဝင်းရှိရာသို့ တရွေ့ရွေ့လှမ်းလာလေ၏။ နေဝင်းက
သူမကို အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး

“ခင်ဗျား အငြိမ့်မင်းသမီး မြန်းဆီ မဟုတ်လား၊ ကျုပ် အိမ်ထဲကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်နေတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ မြန်းဆီက သီချင်းဆိုခြင်းကို ရုပ်တန်ပြီး နေဝင်းကို ညှိငင်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ကာ

“ရှင်နဲ့ ကျွန်မက သူစိမ်းတွေမဟုတ်ပါဘူး.. ကျွန်မတို့အိပ် မက်ထဲမှာ အကြိမ်ကြိမ်တွေဖူးတယ်လေ.. ရှင်က သိပ်ပြီးတော့ စွဲမက်ဖို့ ကောင်းတဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်ပဲ.. ဒါကြောင့် ရှင် ဆီကို ကျွန်မ အရောက်လာခဲ့တာ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ နေဝင်းက ကမန်းကတန်းလက်ကာပြီး

“ဒီမှာ.. ခင်ဗျားဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ ကျုပ်ဟာ အိမ်ထောင်ရှင်ဗျ၊ လူပျိုလူလွတ်မဟုတ်ဘူး”

ဟုပြောလိုက်ရာ မြန်းဆီက နေဝင်းကို ညှိငင်သော အကြည့်ဖြင့်ကြည့်ကာ

“ရှင်အခုတော့ လွတ်လပ်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်နေပါပြီ
ရှင် မိန်းမမှ မရှိတော့တာ”

ဟုဆိုကာ အရှေ့သို့ တိုးပြီး နေဝင်းကို ပွေဖက်ရန် ကြိုး
စားလိုက်၏။ နေဝင်းက အနောက်သို့ ကမန်းကတန်း ဆုတ်
လိုက်ပြီး ဝရန်တာ တံခါးကို အလျှင်မြန် ပိတ်လိုက်လေ၏။

နေဝင်းသည် အိပ်ခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါမှပင်
ရင်အေးသွားပြီး ခုတင်ပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ဇနီးဖြစ်သူကို
မြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အလွန်အံ့ဩ ဝမ်းသာသွားပြီး

“မေ..မေ ကိုယ့်ဆီကို ပြန်လာပြီနော်..ဝမ်းသာလိုက်တာ
ကွာ”

ဟုဆိုကာ မေ့ကို ဝမ်းသာအားရ ပွေဖက်လိုက်၏။

နေဝင်းသည် မေ့ကို ပျောက်ဆုံးသွားမည့် အလားအားပါး
တရ ပွေဖက်ထားစဉ် မေ့နေရာ၌ အငြိမ်းမင်းသမီး မြနင်းဆီ

အဖြစ်ပြောင်းလဲသွားသဖြင့် အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်ပြီး
အနောက်သို့တွန်းလွှတ်လိုက်၏။

ထိုအခါမှပင် နေဝင်းသည် အိပ်ယာမှ လန့်နိုးလာပြီး မိမိ
အိပ်မက်ဆိုး မက်နေကြောင်း သိရလေ၏။ နေဝင်းသည် အိပ်
မက်ထဲတွင် မေ့ကို နီးနီးကပ်ကပ် မြင်လိုက်ရသဖြင့် ရှင်ထဲတွင်
ဘလိုက်လိုက်ဖိုနေလေ၏။

အမှန်တကယ်ဘဲ ကိုယ့်ဘဝထဲကို ပြန်လာခဲ့ရင် သိပ်
ကောင်းမှာပဲ မေရယ်.....။



နေဝင်းသည် နောက်တစ်နေ့ နံနက် အိပ်ယာနိုးသော
အခါ မြို့ပြင်တောလမ်းသို့ လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့ရာ တောလမ်း
၏ တစ်နေရာ၌ ရွှေမျက်နှာ နတ်ကွန်းကို တွေ့လေ၏။

ရွှေမျက်နှာ နတ်ကွန်းသည် အရူးမတစ်ယောက်၏ အိပ်
မက်အရတည်ထားခြင်း ဖြစ်ပြီး နတ်ရုပ်၏ မျက်နှာပြင် တစ်ခုလုံး
ရွှေချထားလေ၏။

နေဝင်းသည် ငယ်စဉ်က ရွှေမျက်နှာ နတ်ကွန်းသို့ ရောက်

တိုင်း သူတစ်ပါးကဲ့သို့ ဆုတောင်းခြင်းမရှိဘဲ

“ရွှေမျက်နှာသခင်မ တောထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း
ပျင်းနေပြီလား”

ဟု နှုတ်ဆက်လေ့ရှိ၏။ ယခုတော့ဇာတိမြို့မှ ဝေးကွာ
သွားသဖြင့် ရွှေမျက်နှာ နတ်ကွန်းနှင့် ဝေးနေသည်မှာ နှစ်ပေါင်း
များစွာ ကြာမြင့်နေ၏။

နေဝင်းသည် ရွှေမျက်နှာနတ်ကွန်းသို့ ရောက်သောအခါ

“ကျုပ်တို့မတွေ့တာ နှစ်တွေအများကြီးကြာ နေပြီ..
ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်း မပျင်းဘူးလား”

ဟု နှုတ်ဆက်ကာ တောလမ်းအတိုင်း ဆက်လက်
လျှောက်လှမ်းခဲ့လေ၏။

နေဝင်းသည် တောထဲတွင် အတန်ကြာအောင် လျှောက်
လှမ်းပြီး အိမ်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ တံခါးဝတွင် အမှတ်

အသား ပြုလုပ်ထားသော အရာများ ပျက်ယွင်းနေသဖြင့် မျက်
မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး ခြေသံလုံလုံဖြင့် အိမ်ကို တစ်ပတ်ပတ်
လိုက်လေ၏။

ထိုနောက် အိမ်၏ အနောက်ရှိ စတိုခန်းတံခါးကို အသံ
မထွက်အောင် ဖွင့်ပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။ နေဝင်းသည်
မီးဖိုချောင် နံရံကို ကျောမိုပြီး ချောင်းမြောင်း ကြည့်လိုက်သော
အခါ ဧည့်ခန်းထဲတွင် လူဆိုးတစ်ဦးကို မြင်ရ၏။

ထိုလူဆိုး၏ လက်ထဲတွင် မားမြောင် တစ်ချောင်းကို ကိုင်
ထားသဖြင့် ရန်ပြုမည့်သူ ဖြစ်ကြောင်း သေချာသွားလေ၏။

နေဝင်းသည် မီးဖိုချောင် တံခါးကြားထဲတွင် ရှိသော
ဝါးရင်းတုတ်ကို ကိုင်ပြီး လူဆိုးအနီးသို့ ချည်းကပ်သွားလေ၏။

လူဆိုးသည် နေဝင်းကို မမြင်ဘဲ ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်
သို့ ချောင်းကြည့်နေ၏။

နေဝင်းသည် လူဆိုးအနီးသို့ ရောက်အောင်သွားပြီး
အနောက်မှ အသံပြုလိုက်ရာ လူဆိုးသည် လန့်ပြီး အော်လိုက်
လေ၏။

နေဝင်းက လူဆိုးကို ဝါးရင်းတုတ်ပြလိုက်ပြီး

“ဝါးရင်းတုတ်ရဲ့အရသာကို မြည်းကြည့်ပါဦး”

ဟုဆိုကာ လူဆိုး၏ ခေါင်းကို ဝါးရင်းတုတ်ဖြင့် ရိုက်လိုက်
ရာ လူဆိုးမေ့မျောသွားလေ၏။

နေဝင်းသည် လူဆိုးကို အိမ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး
မျက်နှာကို ရေဖြင့်ပက်ကာ သတိရအောင်ပြုလုပ်၏။ လူဆိုး
သတိရလာသောအခါ ဝါးရင်းတုတ်ဖြင့် ရွယ်ပြီး

“ငါ့ကိုဘယ်သူလုပ်ကြံခိုင်းတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ လူဆိုးသည် မလိမ်ဝံ့တော့ဘဲ ဦးစိန်
ကြောင် ငွေပေးပြီးခိုင်းစေသည်ဟု ထွက်ဆိုလေ၏။

နေဝင်းက တက် တစ်ချက်ခေါက်ပြီး

“ဟေ့ကောင်.. ဦးစိန်ကြောင်ကို ပြောလိုက်.. ဒီအမှုတို့
ငါ့ကိုယ်တိုင် ရှေ့တန်းကရပ်ပြီး မနိုင်နိုင်အောင် တိုက်မယ် လို့
ပြောလိုက်”

ဟုမှာကြားကာ လူဆိုးအား ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်လေ၏။

နေဝင်းသည် ထိုအချိန်မှစပြီး မဟာမြိုင်၌ မိမိ၏ အလုပ်
တစ်ခုတိုးလာပြီ ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိလိုက်၏။





နေဝင်းသည် ဦးစိန်ကြောင်၏ သတင်းကို မပြတ်စုံစမ်း
နေလေရာ မကြာမီအိမ်အကူ ဒေါ်ကြီးတင်ထံမှ ဦးစိန်ကြောင်၏
ကျမ်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်သော သတင်းတစ်ခုကို ရလေ၏။

နေဝင်းသည် ထိုသတင်းကြောင့် အကြံရသွားပြီး ရန်ကုန်
ရှိ မိတ်ဆွေဖြစ်သူ အရှုပ်မစိန်စိန် ထံသို့ ဖုန်းဆက်လိုက်လေရာ
အရှုပ်မစိန်စိန်သည် နေဝင်း ရှိရာမြို့သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

အရှုပ်မစိန်စိန်သည် နေဝင်းနှင့် ကျောင်းနေဖက်ဖြစ်ပြီး

ပစ္စည်းအောက်တန်း မအောင်မီ ဝန်ထောက်ကတော်ဘဝကို
ယူသွားရာမှ လင်သေမှဆိုးမ ဖြစ်ကာ တရုတ်တန်းရှိ
ကလပ်များ၌ ကျင်လည်နေသူဖြစ်၏။

အရှုပ်မစိန်စိန်သည် နေဝင်းကို မြင်သည်နှင့် ပခုံးကို ပြေး
ခတ်လိုက်ပြီး

“သူငယ်ချင်းရယ်..နင့်မိန်းမ ဆုံးကတည်းက နင်ငါ့ကို
ခေါ်ပြီးချစ်ရေးဆိုတော့မှာငါသိပါတယ်..နင်နဲ့ငါကတစ်ယောက်
နဲ့တစ်ယောက် အတွင်းသိ အစင်းသိ ဆိုသော အချိန်ယူပြီး သိပ်
ငြိုးစားမနေတော့ပါဘူး၊ တစ်ခါတည်း လက်ထပ်လိုက်ကြတာ
ပေါ့.. ပြုတော်ခန်းမမှာလား၊ ပန်းဆိုးတန်းက ဝိယာနာ ကဖေး
ထဲကလား၊ ကမ်းနားလမ်းက စထရင်းလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ နေဝင်းက လက်ကာပြုပြီး

“အမှလေး..ငါ့ကိုတော့ ချမ်းသာပေးပါ အရှုပ်မရယ်....

နှင့်လိုကောင်မမျိုးနဲ့ အကြောင်းဆက်ပြီး ပေါင်းဖက်လိုက်ရင်
ငါ့ဘဝ တစ်ခုလုံး ရေစုန်မျောမှာ သေချာတယ်”

ဟုငြင်းဆန်လိုက်ရာ အရှုပ်မစိန်စိန်က

“မမျောစေရပါဘူး သူငယ်ချင်းရယ်..နင်နဲ့ ရပြီးရင် ငါ
ရည်းစားတွေအကုန်လုံးကိုအဆက်ဖြတ်ပါ့မယ်”

ဟုပြောပြန်၏။

နေဝင်းက ကမန်းကတန်းလိုက်ကာပြုပြီး

“ကန်တော့ဆွမ်းပါပဲ စိန်စိန်ရယ်.. သည်းခံပါ”

ဟုတောင်းပန်လေ၏။

ထိုအခါမှပင် စိန်စိန်က တဟား ဟားရယ်မောလိုက်ပြီး

“ကဲ...ဘယ်ယောက်ျားကိုပါးပါးလှီးရမလဲ..နတ်နတ်စဉ်း
ရမလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

နေဝင်းက သက်ပြင်းချပြီး

“ငါတို့ မြို့က သူဌေးကြီးဟာ ကျန်းမာရေး မကောင်းလို့
ချန်ကုန်မြို့က ထိတ်ထိတ်ကြဲ ဆရာဝန်ကြီးကို ပင့်ပြီး တိတ်တ
ဆိတ်ကုနေတယ်။ ဆရာဝန်ကြီးက မြို့ကို တစ်ပတ်တစ်ကြိမ်
လာပြီး သူဌေးကြီးရဲ့ကျန် မာရေးကို စစ်ဆေးရတယ်။ ဆရာဝန်
ကြီး နံမည်က ဝိဂျေဆင်းတဲ့၊ ငါလိုချင်တာက ဒေါက်တာ ဝိဂျေ
ဆင်းဆီက သူဌေးကြီးရဲ့ဆေးမှတ်တမ်းတွေပဲ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ အရှုပ်မစိန်စိန်က မျက်လုံးများမှေးစင်းပြီး

“ငှက်ပျောသီး အခွံနွာ သလောက်တောင် မခက်ဘူး။
ဒေါက်တာဝိဂျေဆင်းအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

ဟုပေးမြန်းလေ၏။

နေဝင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး

“ငါးဆယ်ကျော်လောက် ရှိပြီထင်တယ်”

ဟုဖြေလိုက်ရာ အရှုပ်မစိန်စိန်က

“သိပ်သေချာတာပေါ့၊ ဒေါက်တာဗိဂျေဆင်း မြို့ကို
ရောက်တဲ့နေ့မှာ ဆေးမှတ်တမ်းတွေ အရယူပေးမယ်”

ဟုအာမခံလေ၏။

နေဝင်းက ခေါင်းညိတ်ပြီး

“နှင်လုပ်ရင် အောင်မြင်မယ်ဆိုတာ သိတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင်ဒေါက်တာ ဗိဂျေဆင်းသည် မြို့ကို
ရောက်လာပြီး ဦးစိန်ကြောင်၏ ကျန်းမာရေးကို စစ်ဆေး လေ၏။

ထိုအခါအရှုပ်မစိန်စိန်သည် အလှဆုံးဝတ်ဆင်ပြီး ဒေါက်
တာ ဗိဂျေဆင်းအပြန်ကို မြို့ပြင်မှသွားစောင့်လေ၏။

ဗိဂျေဆင်းကား မြို့ပြင်ရောက်သောအခါ လမ်းပေါ်သို့
တက်ပြီးတားလေ၏။ အရှုပ်မစိန်စိန်သည် ရုပ်ရည် အထက်

ဘန်းကျပြီး အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် ဆင်ယင်ထားသဖြင့်
ပုလဲကြီး ဝိဂျေဆင်းသည် ကားကိုရပ်ပေးလေ၏။

ထိုအခါ အရှုပ်မစိန်စိန်က အဆင့်အတန်းမြင့်သော အင်္ဂ
လိပ်စကားဖြင့် ရန်ကုန်သို့ ကောလိပ်ကျောင်းအမိ ပြန်ရန်
အတွက် ကားကြုံလိုက်ချင်ကြောင်း အကူအညီတောင်းလေရာ
ဝိဂျေဆင်းက ကားကြုံခေါ်သွားလေ၏။

အရှုပ်မစိန်စိန်သည် လှည်းကူးသို့ ရောက်သောအခါ
နွားနို့သောက်ချင်သည် ဆိုပြီး ကားပေါ်က ဆင်းကာ နွားနို့
ရောင်းသော ခြံကြီးသို့ ထဲသို့ ဒေါက်တာဝိဂျေဆင်းကိုလည်း
အပါခေါ်လေ၏။

ဒေါက်တာဝိဂျေဆင်း နွားနို့ဆင်းသောက်နေစဉ် အရှုပ်မ
စိန်စိန်က ရှုဆေးပူး လိုချင်သည် ဆိုကာ ကားဆီသို့ တစ်ခေါက်
ပြန်သွားပြီး သူဌေးဦးစိန်ကြောင်၏ ဆေးမှတ်တမ်းများကို ခိုးယူ

လိုက်၏။

ပြီးနောက် ဒေါက်တာဝိဂျေဆင်းထံသို့ ဟန်မပျက်ပြန်
လာခဲ့၏။ ရန်ကုန်သို့ ရောက်သောအခါ ဂျက်ဆင်ကောလိပ်ရှေ့
၌ ဒေါက်တာဝိဂျေဆင်း၏ ကားပေါ်မှ ဆင်းလေရာ လူပျိုကြီး
ဒေါက်တာဝိဂျေဆင်းက အရှုပ်မစိန်စိန်ကို နောက်တစ်ကြိမ်
ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရန် တောင်းဆိုလေ၏။

အရှုပ်မစိန်စိန်က ဒေါက်တာဝိဂျေဆင်းကို မူယာမာယာ
သုံးပြီး လှည့်စားကာ ကောလိပ်ကျောင်းဝန်း အတွင်းသို့ ခပ်
တည်တည် ဝင်ရောက်သွားလေ၏။ လူပျိုကြီး ဝိဂျေဆင်းသည်
အရှုပ်မစိန်စိန်၏နောက်ကျောကို မျက်စိ ကပ်ဆုံးကြည့်ပြီး ကျန်
ရစ်ခဲ့လေ၏။





ဆာဝထွေ ဆယ်လီပြောင်းပြောင်း

နာကျင်ဆုံးမင်းထီးမှထွေနေ

ဆေးရော့နဲ့ထု မိန်းမ တစ်ယောက်ကတော့

ရောဟတ်မာထွေကို စာယ်ထော့မှ မြေမှာမဟုတ်ဘူး..

နေဝင်းသည် ဦးစိန်ကြောင်၏ ဆေးမှတ်တမ်းကို ရရှိပြီး
နောက် မအိမ်သူ၏ ရှေ့နေအား ပေးလိုက်သောအခါ ရှေ့နေက
ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့်

“ ဒီအမှုမှာ ဆေးမှတ်တမ်းက သိပ်ပြီး အဘိုးတန်တယ်
ဦးစိန်ကြောင်လို နှလုံးရောဂါပြင်းထန်နေတဲ့ လူကြီးကပ်ယောက်
ဟာ ဘယ်လိုမှ အုပ်ထိန်းသူတစ်ယောက် မဖြစ်ထိုက်ဘူးလို့

ဘရားသူကြီးက ဆုံးဖြတ်မှာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။

မအိမ်သူ၏ ရှေ့နေစကား မှန်ကန်၏။ ထိုအမှုတွင် နေဝင်း
၏သက်သေခံချက် မရသည့်အပြင် ဦးစိန်ကြောင်၏ ကျန်းမာ
ရေး အခြေအနေကို ရုံးတော်သို့ တင်ပြနိုင်သဖြင့် ရုံးတော်က
ဦးစိန်ကြောင်၏ အုပ်ထိန်းခွင့် လျှောက်ထားခြင်းကို ပြန်လည်
သုံးသပ်မည်ဆိုကာ နောက်အပတ် ရုံးချိန်းလိုက်၏။

မအိမ်သူသည် ရုံးချိန်းပြီးသည်နှင့် နေဝင်း၏အိမ်သို့
ရောက်လာပြီး

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဆရာရယ်..ဆရာ ကူညီလို့
ကျွန်မတို့သားအမိ မခွဲရတော့ဘူး ဒီအမှုမှာ ကျွန်မတို့နိုင်မှာ
သေချာနေပြီ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ နေဝင်းက

“ဒီလူကြီးရဲ့ယုတ်မာမှုတွေကိုကျုပ်ရွှေ့ရှာလွန်းလို့မအိမ်သူ
ချဲ့ဘက်ကရပ်တည်ခဲ့တာ”

ဟုဆိုလိုက်ရာမအိမ်သူက

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာ့ကျေးဇူးကို တစ်သက်မမေ့ပါဘူး”

ဟုအကြိမ်ကြိမ်အခါခါပြောဆိုလေ၏။

နေဝင်းသည်မအိမ်သူပြန်သောအခါအိမ်အပြင်သို့လိုက်
လံပို့ဆောင်ပေးလေ၏။



နေဝင်းအိမ်ထဲသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ မိန်းမတစ်
ယောက်၏ စူးစူးဝါဝါ အော်ဟစ်လိုက်သော အသံကို အိမ်ပတ်
ဝန်းကျင်အနှံ့ကြားရသဖြင့် နေဝင်းသည် တုန်လှုပ်ချောက်ချား
ပြီး တစ်အိမ်လုံးလိုက်ရှာသော်လည်း ထိုမိန်းမ၏ပုံသဏ္ဍာန်ကို
မမြင်ရချေ။ နေဝင်းသည် ပိုမိုထိတ်လန့်ပြီး

“မင်း...ဘယ်သူလဲ...ဘာကြောင့်ငါ့အိမ်ထဲမှာအော်ဟစ်

နေ့တာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ အော်သံ ရပ်မသွားဘဲ နာကျင်စွာ
အော်ဟစ်လိုက်သောအသံ ပိုမိုကျယ်လောင်လာသဖြင့် နေဝင်း
က နားနှစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့် ပိတ်ကာ

“တော်ပါတော့...ကျုပ်နားတွေ ပူလှပြီ...မင်းဘယ်သူလဲ...
မင်းဘာလိုချင်လို့လဲ”

ဟုမေးမြန်းသောအခါမှပင် ထိုမိန်းမ၏ အော်သံ ရပ်တန့်
သွားလေ၏။ ထိုမိန်းမသည် မည်သူနည်း...အဘယ်ကြောင့်
မိမိအိမ်ထဲသို့ ပိုင်စိုးပိုင်ရောက် ဝင်ရောက်သောင်းကျန်း သနည်း...
ထိုအခိုက်မှာပင် အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းထဲရှိ ဓာတ်စက်မှ အငြိမ်
မင်းသမီးမြန်းဆီ၏ သီချင်းသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

မင်းသမီးမြန်းဆီ ဝိညာဉ်သည် နှစ်ပေါင်း များစွာတိုင်
အောင်မကျွတ်မလွတ်ဘဲ မိမိနေအိမ်တွင် တည်ရှိနေသ လော...

နေဝင်းသည် အချိန်မတော် ထွက်ပေါ်လာသော မြနင်းဆီ၏ သီချင်းကို နားထောင်ပြီး ဒေါသချောင်းချောင်း ထွက်ကာ

“ဒီမှာ..ရှေးခေတ်က မင်းသမီးကြီး..ခင်ဗျား..ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်တို့မိသားစုနဲ့ လာပတ်သက်နေရတာလဲ၊ ခင်ဗျားကြောင့် ကျုပ်တို့လင်မယား သေကွဲကွဲရပြီ၊ ခင်ဗျား တော်တော် ငြိုငြင် မွေတဲ့ မိန်းမကြီးပဲ”

ဟုအော်ဟစ်ကာ မြနင်းဆီ၏ သီချင်းခါတ်ပြားကို ယူပြီး ရိုက်ချိုးလိုက်လေ၏။ နေဝင်းသည် မဟာမြိုင်သို့ ရောက်ပြီး ပဟေဠိ ပုစ္ဆာများကြောင့် ခေါင်းထဲတွင် ရှုပ်ထွေးကာ

“ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲ..ကိုယ့်ကိုပြောစမ်းပါမေ.. ကိုယ် နားမလည်တော့ဘူး..ကိုယ်မဟာမြိုင်ကို ရောက်လာတာ ခေါင်းရှုပ်စရာ ဖြစ်နေပြီ၊ ကိုယ်ရူးတော့မယ်”

ဟုရေရွတ်ကာ စားပွဲတွင် ထိုင်ပြီး စာရွက်များပေါ်တွင်

၁၅၆ မင်္ဂလာ

အဓိပ္ပာယ်မဲ့ စာများကို ရေးသားနေလေ၏။ ထိုသို့ ရေးသားရင်း
နေဝင်း၏ မျက်လုံးများ မှေးစင်းလာကာ စားပွဲခုံပေါ်တွင်
ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျပြီး အိပ်ပျော်သွားလေ၏။



မိမိအနီးမှာ မေ ရှိနေသရွေ့ စိတ်ဓါတ်အင်အား တက်ကြွ
နေသလို ခံစားရလေ၏။

နေဝင်းသည် တစ်ညလုံး အိပ်မရဘဲ ငြီးစိစိကြီး ဖြစ်နေ
သဖြင့် နံနက်စောစော လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့၏။

မြို့ပြင်ရှိ ရွှေမျက်နှာ နတ်ကွန်းသို့ ရောက်သောအခါ
နေဝင်းက ထုံးစံအတိုင်း နတ်ကွန်းဘက်လှည့်ပြီး

“ရွှေမျက်နှာနတ်ကြီးရေ..ခင်ဗျားကို ကြည့်ရတာပျင်း
စရာဗျာ”

ဟုဆိုပြီး လမ်းဆက်လျှောက်ခဲ့ရာ တောင်ပေါ်ရှိကျောက်
တုံးများသည် ထူးဆန်းစွာ ဖြင့်အောက်သို့ တဝေါဝေါပြို ဆင်း
လာ၏။

နေဝင်းသည် တောင်ပေါ်မှ ပြိုကျလာသော ကျောက်တုံး
များကို ကြည့်ပြီး နတ်ကွန်းရှေ့မှ အထိတ်တလန့် ပြေးထွက်ခဲ့၏။

နေဝင်းသည် ကျောက်တုံးများ လွတ်ရာသို့ ရောက်
သည်နှင့် တောင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်ရာ လူသူအရိပ်
အယောင်မမြင်ရသဖြင့်ကျောက်တုံးလိမ့်ကျခြင်းသည်အလွန်
ထူးဆန်းနေလေ၏။

နေဝင်းသည် ရွှေမျက်နှာနတ်က မိမိကို အမျက်တော်
ရပြီး ဒဏ်ခတ်ခြင်းပေလော့

ဟုတွေးမိပြီးနတ်ကွန်းရှိရာသို့လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ရာ
ရွှေမျက်နှာနတ်က မိမိကို စူးစိုက်ကြည့်နေသယောင် ခံစားရ
လေ၏။

နေဝင်းသည် ရွှေမျက်နှာနတ်ကွန်းကို ကြည့်ပြီး စိတ်ထဲ
တွင်မသိုးမသန့် ခံစားရသဖြင့် နတ်ကွန်းအနီးမှ ထွက်ပြီး အမြန်
ပြန်လာခဲ့၏။

အိမ်အပြန်လမ်းတစ်နေရာသို့အရောက်တွင် အရှိန်ပြင်း

စွာ ဖောင်းနှင့်လာသော ကားတစ်စီးသည် နေဝင်းကို ဝင်တိုက်
ရန် ကြိုးစားပြန်၏။

နေဝင်းသည် ကားကို သတိထားကြည့်နေသဖြင့် လမ်း
နံဘေး ချုံဖုတ်ထဲသို့ ခုန်လွှားပြီး ရှောင်နိုင်ခဲ့၏။

နေဝင်းသည် ကား၏ နောက်ကျောကို ကြည့်ပြီး ဒေါသ
တကြီးတက်ခေါက်ကာ

“လူယုတ်မာကြီး ဦးရွှေကြိုင် ခင်ဗျားအကြံ ဒါအကုန်ပဲ
လား”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။ ဦးရွှေကြိုင်သည် မိမိကို
နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် လုပ်ကြံနေလေ၏။



နေဝင်းသည် ဒေါသပုန်ထပြီး ဦးရွှေကြိုင်နှင့် ဖြေရှင်းရန်
၎င်း၏ အိမ်သို့ ထွက်ခဲ့၏။ ထိုအခါ ခမ်းနားကြီးကျယ်သော
အိမ်ကြီး၏ ခြံဝင်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်နေသော
ဦးရွှေကြိုင်ကို အဆင်သင့် တွေ့ရလေ၏။

နေဝင်းက ဦးရွှေကြိုင်ကို မြင်သောအခါ

“ဘုရားဒါယကာ ကျောင်းဒါယကာ အမည်ခံပြီး လုပ်ရပ်
က အောက်တန်းကျ လှချည်လား ဦးရွှေကြိုင်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဦးရွှေကြိုင်က မထီလေးစား ရယ်မော
လိုက်ပြီး

“မင်းလို မလောက်လေးမလောက်စား ကောင်လေး
ငယ်ယောက်က ငါ့ကို ယှဉ်နှိုင်းမတဲ့လား၊ ဖါးတုလို့ ခရုခုန်ရင်
ဖင်ကျိုးရုံပဲ ရှိလိမ့်မယ်”

ဟုပြောလေ၏။ နေဝင်းက အံ့ကိုကြိတ်ပြီး

“ဒီမှာ..ဘုရားဒါယကာကြီး ခင်ဗျား ဒီအမှုမှာ ရုံးကို ရုံးစေ
ရမယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဦးရွှေကြိုင်က ရယ်မောလိုက်ပြီး

“ဒီခေတ်က ငွေများငွေနိုင်တဲ့ ကိုလိုနီခေတ် ဆိုတာလဲ
မမေ့နဲ့ဦး၊ ဒီမှာ..ဒီကောင်မကို ထားခဲ့စမ်းပါ၊ မင်းငွေဘယ်
လောက် လိုချင်သလဲ ငါပေးမယ်”

ဟုပြောလေ၏။

နေဝင်းက မထိလေးစားအမှုအရာဖြင့်

“လည်ပင်းမှာပုတီးကြီးဆွဲပြီးတရားမရသေးဘူးလားဗျ၊

ခင်ဗျားဘာလို့ မအိမ်သူကို ဒီလောက်မှန်းနေတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ ဦးရွှေကြိုင်က

“ဒီကောင်မက ငါ့သားကို ငါသဘောမတူဘဲ ယူပြီး

အသေသတ်ခဲ့တာကွ၊ သူ့ကိုငါဘယ်တော့မှမကျေဘူး”

ဟုပြောလေရာ နေဝင်းက

“ခင်ဗျားသားက ကိုယ့်ရင်သွေးကိုယ်ကိုယ် အသေ

သတ်ဖို့ကြိုးစားတာ အပြစ်မဟုတ်ဘူးလား”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဦးရွှေကြိုင်က ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်

လိုက်ပြီး

“ဟေ့..မင်းနားမလည်ပဲနဲ့ ငါ့လားကို အပြစ်မတင်နဲ့ကွ၊

ငါ့သားက ကျိန်စာဆိုးရဲ့ ဓားစာခံ ဖြစ်သွားတာ၊ ဒီနေရာရောက်

၁၆၄ စစ်ပြတ်သူရ

ရင်ဘယ်သူမဆို သူ့လို အပြစ်မျိုးကျူးလွန်မှာပဲ”

ဟုပြောကာ အိမ်ကြီးထဲသို့ ကမူးရှူးထိုးဝင်ရောက်

သွားလေ၏။



သန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမားဒေါ်ကြီးတင်သည် အိမ်သော့
အပိုတစ်ချောင်းကို ဖွင့်ပြီး အိမ်ထဲသို့ ရောက်နှင့်နေလေ၏။

ဒေါ်ကြီးတင်က နေဝင်းကို စောင့်ကြိုပြီး စာတစ်စောင်
ရောက်နေကြောင်း ပြောလေ၏။ နေဝင်းက စာကို ဖတ်ကြည့်
လိုက်သောအခါ ထုတ်ဝေသူ ဦးသီလထံမှ ဖြစ်ပြီး စာဖတ် ပရိ
သတ်များ တောင်းဆိုနေချိန်၌ စာကို ကြီးစားရေးသင့်ကြောင်း
တိုက်တွန်းသော စာဖြစ်၏။

နေဝင်းက ဦးသီလ၏ စာကို အမှိုက်ခြင်းထဲ ထည့်လိုက်ပြီး

“ကျုပ်ရင်ထဲက နာကျင်မှုတွေကို ဖြေရှင်းလို့ မရမချင်း
စာရေးလို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး”

ဟုတီးတိုး ရေရွတ်လိုက်၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဒေါ်ကြီးတင်
အနီးသို့ ရောက်လာပြီး

“ဆရာ..ရန်ကုန်ကို ဘယ်တော့ ပြန်မှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ နေဝင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

ဒေါ်ကြီးတင်က သက်ပြင်းချပြီး

“ကိစ္စတွေထွေထွေထူးထူး မရှိရင်လဲ ဆရာပြန်ရင် ပြန်လိုက်
ပါလား”

ဟုတိုက်တွန်းလေရာ နေဝင်းက ဒေါ်ကြီးတင်ကို
ငဲ့စောင်းကြည့်ပြီး

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါ်ကြီးတင်”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ ဒေါ်ကြီးတင်က သက်ပြင်းချပြီး

“ဒီမြို့မှာ ကြောက်မက်ဖွယ် ကျိန်စာဆိုးကြီး တစ်ဖန်ပြန်စ

ဘာပယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်”

ဟုဆိုလိုက်၏။

နေဝင်းကမျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး

“ဒီမြို့မှာ ကျိန်စာဆိုတဲ့စကားကို ကျုပ်ကြားတာ နှစ်ခါရှိပြီ။

ဘာဖြစ်လို့ ကျိန်စာလို့ ပြောရတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ ဒေါ်ကြီးတင်က အဝေးဆီသို့ ငေး

ကြည့်ရင်း

“ကျိန်စာကို မြို့ပေါ်က လူတော်တော်များများ သိပါတယ်။

ဒီပေမဲ့ မြို့ရဲ့အမည်းစက်ကို မပြောချင်ကြဘူး။ လျှို့ဝှက်ထားချင်

ကြတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

နေဝင်းက စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့်

“ကျိန်စာဆိုတာ ဘာလဲ ကျုပ်ကိုပြောပြပါ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဒေါ်ကြီးတင်က နေဝင်း၏ မျက်နှာတို့

ကြည့်ပြီး

“ဆရာတို့လင်မယားရဲ့သဘောထားတူတယ်၊ ဒီမေးခွန်း

မျိုးကို မေလဲ မေးလေ့ရှိတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

နေဝင်းသည် မေ့ကို သတိရပြီး ရင်ထဲတွင် ညှိုးနွမ်းသွား

ပြန်၏။ ဒေါ်ကြီးတင်က ဆက်ပြီး

“တကယ်တော့ ကျိန်စာဟာ သိပ်ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်

ဆိုပေမဲ့ ကျိန်စာဟာ ဒီမြို့က ယောက်ျားတွေ အပေါ် သက်ရောက်

လေ့ရှိတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ နေဝင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး

“ဒီမြို့က ယောက်ျားတွေက ကိုယ်ရင်သွေးတွေကို ပြန်
သတ်လေ့ရှိတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ ဒေါ်ကြီးတင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ့်ရင်သွေးဆိုတာထက် ကိုယ်သမီးတွေ
လို ဆိုရင်ပိုမှန်မယ်”

ဟုပြောလေ၏။

နေဝင်းက သက်ပြင်းချပြီး

“ကျုပ်ကြားကာစက အံ့ဩဖွယ် တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုလို့
ထင်ခဲ့တယ်”

ဟုပြောလေရာ ဒေါ်ကြီးတင်က ခေါင်းခါယမ်းပြီး

“တိုက်ဆိုင်မှုမဟုတ်ဘူးဆရာ၊ ဒါတွေဟာ ကြောက်မက်
ဖွယ်ကျိန်စာဆိုးကြီးပဲ၊ ၁၉၁၃ ခုနှစ်တုန်းက ဦးကြက်တောဆိုတဲ့

ဖခင်တစ်ယောက်က နေမကောင်းဖြစ်နေတဲ့ သမီးလေးကို အိပ်ယာထဲမှာ ရက်ရက်စက်စက် ခေါင်းအုံးနဲ့ ဖိသတ်ခဲ့တယ်။ ဦးမာဒင် ဆိုတဲ့လူကလည်း ကိုယ့်သမီးအရင်းကိုတောင်ပေါ်က တွန်းချပြီး သတ်ခဲ့တယ်။ ၁၉၂၀ ရောက်တော့ ဦးထိန်ပင် ဆိုတဲ့လူကလဲ ကိုယ့်သမီးလေးကို မြို့ပြင်ရေကန်မှာ ရေနစ်ပြီး သတ်ခဲ့တယ်။ ဦးထိန်ပင်ဆိုတာ လက်သမားဆရာကြီး ဦးမိုးရဲ့အဖေပေါ့

ဟုဆိုလိုက်ရာ နေဝင်းက အံ့ဩဟန်ဖြင့်

“ဟင်.. ဦးမိုးရဲ့အဖေကလဲ ကိုယ့်သမီးကို ကိုယ်ပြန်သတ်ခဲ့တယ်ဟုတ်လား။ ဦးမိုး ဒီအကြောင်းတွေကို တစ်ခါမှ မပြောဖူးဘူး”

ဟုပြောလေ၏။

ဒေါ်ကြီးတင်က သက်ပြင်းချပြီး

“ခါးသီးစရာအဖြစ်ဆိုးကြီးကို ဘယ်သူပြန်ပြောချင်ပါ့မလဲ။

ခနာက် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာတော့ မအိမ်သူ ယောက်ျား
မဲခေါင်က သူ့သမီးလေးကို အရှင်လတ်လတ် မြေကျင်းထဲ ဖို့ပြီး
သတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပြန်တယ်။ မအိမ်သူက မဲခေါင်ကို ပေါက်ပြားနဲ့
ရိုက်ပြီး သမီးလေးရဲ့ အသက်ကို ကယ်လိုက်ရတယ်။ ဒီပြစ်မှု
ကြောင့်ဘဲ မအိမ်သူလဲ ထောင်ဒဏ်ကျခံခဲ့ရတယ်။

ဟုပြောလေရာ နေဝင်းသည် အံ့ဩဖွယ်ရာ အဖြစ်ဆိုး
ကြီးကို မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့် နားထောင်နေမိ၏။

ဒေါ်ကြီးတင်ကဆက်ပြီး

“ဒီမျှမှာ ရာသီဥတုအုံ့ဆိုင်းညှိမှိုင်းနေတယ်.. ကျိန်စာဆိုး

ကြီးက အသက်ပြန်ဝင်လာတော့မယ်လို့ ကျွန်မခံစားရတယ်”

ဟု တုန်လှုပ်ဟန်ဖြင့် ပြောဆိုလေ၏။

နေဝင်းက

“ကျိန်စာဆိုးကြီး တကယ်ရှိတယ် ဆိုရင်တောင် ကျွန်မနဲ့

ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ဒေါ်ကြီးတင်က

“ဆရာမိန်းမမေလဲ ကျိန်စာဆိုးကြီး အကြောင်းကို စိတ်
ဝင်စားလွန်းလို့ပါ”

ဟုပြောလေ၏။

နေဝင်းက သက်ပြင်းချပြီး

“မေ..မဟာမြိုင်ကို လာတုန်းက ဘယ်လိုအများဆုံးသွား
လေ့ရှိသလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ဒေါ်ကြီးတင်က

“မေ မဟာမြိုင်ကို ရောက်ရင် ပန်းချီကားတွေ ဆွဲရင်ဆွဲ၊
မဆွဲရင် တောင်ပေါ်ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားမှာပဲ အချိန်ကုန်လေ့
ရှိတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ နေဝင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး

“ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားမှာ သူတစ်ယောက်တည်းလား”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ဒေါ်ကြီးတင်က

“တစ်ယောက်တည်းပေါ့ ဆရာရယ်..မေ့မှာ အဖော်

အပေါင်းမရှိဘူး၊သူဟာမဟာမြိုင်ရောက်ရင် သိပ်အထီးကျန်ပါ
ဘယ်”

ဟုပြောလေ၏။ နေဝင်းက သက်ပြင်းချပြီး

“မေ့သိပ်အထီးကျန်တယ်တဲ့လား...ဒါဆိုရင် သူစိမ်း

ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ရေးတဲ့ လျှို့ဝှက်စာဟာ ဘာလဲ
မေ့..ကိုယ်ဘယ်လိုနားလည်ရမှာလဲ..”

ဟုစိတ်ထဲကရေရွတ်လိုက်လေ၏။



ထိုနေ့ညသို့ရောက်သောအခါ နေဝင်းသည် ထူးဆန်း
သော အိပ်မက်တစ်ခုကို မြင်မက်ပြန်၏။

ထိုအိပ်မက်နှင့်ဆင်တူသော အိပ်မက်တစ်ခုကိုတစ်ခါက
နေဝင်း မြင်မက်ခဲ့ဖူး၏။ ယခု အိပ်မက်ထဲတွင် နေဝင်းသည်
နှစ်ပေါင်း ၅၀ ခေတ်နောက်ကျသော အချိန်ကာလသို့ပြန်လည်
ရောက်ရှိသွားပြီး ဆယ့်နှစ်ပွဲဈေးသည်များ ပွဲသွား ပွဲလာ ပရိ
သတ်များဖြင့် စည်ကားနေသော ပွဲဈေးတန်း တစ်ခုထဲသို့ရောက်

ရဲ့သွားလေ၏။

နေဝင်းသည် ပွဲဈေးတန်း မှစ်ဦးတွင် ရေးထိုးထားသော
ခနှစ်သက္ကရာဇ်ကိုဖတ်ရှုပြီး လွန်ခဲ့သော အနှစ်၅၀ ဆယ်ကာလ
သို့ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားကြောင်း သိရ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ပွဲဈေးတန်းထဲမှ အမောတကော ပြေး
ထွက်လာသော အငြိမ့်မင်းသမီး မြန်းဆီနှင့် အနောက်မှ လိုက်
လာသော ကာလသားများကို တွေ့ရ၏။

မြန်းဆီသည် နေဝင်းကို မြင်သောအခါ အားကိုးတကြီး
ဖက်တွယ်ပြီး

“ကျွန်မကိုကယ်ပါ..ကယ်ပါ”

ဟုဆိုကာ ပရိသတ်ကြားမှ ထွက်ပြေးလေ၏။

နေဝင်းသည် ဘုမသိဘမသိဖြင့် မြန်းဆီ အနောက်သို့

လိုက်ခဲ့ပြီး

“ဘာလို့ပြေးတာလဲ”

ဟုအော်ဟစ်မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ မြန်းဆီက အထိတ်တလန့် ပြေးလွှားရင်း

“သူတို့ကျွန်မကိုလိုက်သတ်နေကြတယ်”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ နေဝင်းက အနောက်မှပြေးလိုက်ရင်း

“ဘာလို့သတ်တာလဲ”

ဟုမေးမြန်းပြန်၏။

မြန်းဆီက

“တကာရှူးတွေကျွန်မကိုအမွေကျင့်ပြီးသတ်ပစ်ကြမှာ”

ဟုဖြေလေ၏။

နေဝင်းသည် မြန်းဆီနှင့်အတူ ပြေးလွှားရင်း ချုံကြီး

တစ်ခုအနောက်တွင် ဝင်ရောက်ပုန်းအောင်းကြလေ၏။

ထိုသို့ ပုန်းခိုနေစဉ်မှာပင် တုတ်စား လက်နက်များ ကိုင်

ဆောင်ထားသော ကာလသားများသည် ချုံကြီးအနီးမှဖြတ်
သွားကြ၏။

မြန်းဆီသည် နေဝင်း၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်ပုန်း
အောင်းရင်း ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်နေရှာ၏။

နေဝင်းနှင့် မြန်းဆီသည် အတန်ကြာအောင် ပုန်းခိုပြီး
နောက် ကာလသားများ မရှိတော့သဖြင့် ချုံကြီးထဲမှ ထွက်ခွာ
ပြင်လိုက်စဉ် သူတို့အနောက်မှ ကာလသားများ ပေါ်လာပြီး

“ဒီကောင်မကို အသေသတ်ဟေ့..ယောက်ျားတွေကို
မျှဆွယ်နေတဲ့ကောင်မကို အသေသတ်ဟေ့”

ဟုဆိုကာ မြန်းဆီကို နေဝင်းလက်မှ လုယူရန် ကြိုးစား
ကြ၏။ နေဝင်းသည် မြန်းဆီကို လူဆိုးများလက်မှ တာကွယ်
ခင်း တံမံတံတစ်ဦး၏ ရိုက်နှက်မှုကြောင့် ခေါင်းထဲတွင် မိုက်ခနဲ
ဖြစ်ပြီး လဲကျသွားကာ

မြန်းဆီ..မြန်းဆီ

ဟုအော်ဟစ်ခေါ်ဝေါ်ပြီး အိပ်ယာက လန့်နိုးလာလေ၏။
နေဝင်းသည် ထိုအခါမှပင် မိမိအိပ်မက်မြင်မက်ကြောင်း
ခိုင်စားမိသွားလေ၏။ နေဝင်း၏ အိပ်မက်သည် ပီပြင်ထင်ရှား
လွန်းသဖြင့် အပြင်ဘဝတွင် လက်တွေ့ဖြစ်နေသယောင် ထင်
မြင်ရလေ၏။

အငြိမ်းမင်းသမီး မြန်းဆီနှင့် ပတ်သက်သော အိပ်မက်
ကို မိမိအဘယ်ကြောင့် အကြိမ်ကြိမ်မြင်မက်နေသည် မသိချေ။
နေဝင်းသည် ထိုပုစ္ဆာများ၏ အဖြေကို ဖြေနိုင်မည့်သူမှာ
ဇနီးသည် မေတစ်ယောက်တည်း ရှိမည်ဟု ထင်မြင်မိလေ၏။

နေဝင်းသည် အိပ်မပျော်နိုင်တော့သဖြင့် ခုတင်ပေါ်မှ
ဆင်းကာ စာရေးစားပွဲတွင် ထိုင်ပြီး စာရေးရန် ကြိုးစားနေမိ၏။

သို့သော် စာရွက်များ တစ်ရွက်ပြီး တစ်ရွက် ကုန်ဆုံးသွား

သော်လည်း စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်မလာသဖြင့် စာရေးခြင်းကို
ချုပ်တန်လိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် နေဝင်း၏ နာဝသို့ မိမိအလွန် ရင်းနှီး
သောရန်တစ်ခုဝင်ရောက်လာသဖြင့် အနောက်သို့လှည့်ကြည့်
လိုက်ရာ မေ့ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာအားရ

“မေ”

ဟုနှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး

“မေ..ကိုယ့်အနားမှာ ရှိနေသလား..ဒါဆိုရင် ကိုယ့်
ပြဿနာကို ပေကူညီဖြေရှင်းပေးမှရတော့မယ်၊ ကိုယ့်ခေါင်း
တွေပူလှပြီ၊ ကယ်ပါဦးမေရယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မေက ကရုဏာသက်ဟန်ဖြင့် ကြည့်ကာ

“ကိုယ့်ကို ချစ်လွန်းလို့ ဘဝခြားသွားတာတောင် မေ့
လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်ခဲ့တာပါ..ဒါပေမဲ့ မေ့ကိုယ်တိုင် ဒီပုစ္ဆာကို ဘယ်လို



ဘဝဟောင်းက မြန့်လွန်းဆီ

တက္ကသိုလ်တစ်ခုကြောင့်
သားစဉ်မြေးဆက် အပျက်အနှီး
ပိစားရလေသောအခါ

အဆုံးသတ်ရမလဲမသိတော့ဘူး...တောင်ပေါ်ကျောင်းကကပ္ပိယ
ကြီးကိုအကူအညီတောင်းကြည့်ပါ”

ဟုဆိုကာ နေဝင်း၏ ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်သွားလေ၏။
နေဝင်းက သူမကို လွတ်မထွက်သွားအောင် တင်းတင်း

ပွေ့ဖက်ပြီး

“ကိုယ်လဲမေ့နောက်ကိုလိုက်လာချင်တယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မေက အထိတ်တလန့်လက်ကာပြီး

“အို...လိုက်လို့မရဘူး”

ဟုဆိုကာ အနောက်သို့ ဆုတ်ခွာပြီး ပျောက်ကွယ်သွား
လေ၏။ နေဝင်းက

“မေကိုယ့်ကိုတစ်ယောက်တည်းမထားရစ်ပါနဲ့... ကိုယ်
လဲလိုက်မယ်...လိုက်မယ်”

ဟုအော်ဟစ်ခေါ်ဝေါ်ရင်း အိပ်ယာမှ လန့်နိုးလာပြန်၏။

ထိုအခါမှပင် စာရေးစားပွဲပေါ်တွင် မှောက်လျက် အိပ်
ပျော်နေကြောင်း သတိပြုမိ၏။

အိပ်မက်ထဲတွင် မေနှင့်တွေ့ဆုံခိုက် မေက ပြဿနာများ
၏ အဖြေအတွက် တောင်ပေါ်ကျောင်းမှ ကပွိယကြီးကို အကူ
အညီတောင်းရန် လမ်းညွှန်လိုက်၏။

တောင်ပေါ်ကျောင်းမှ ကပွိယကြီး ဆိုသည်မှာ မေ၏
လမ်းညွှန်မှုအစစ်အမှန်ပေလော...မိမိ စိတ်စွဲလန်းပြီး အိပ်မက်
မြင်မက် ခြင်းပေလောမကွဲပြားလှချေ..သေချာအောင် တောင်
ပေါ်ကျောင်းသို့ သွားကြည့်ရပေဦးမည်...။



ဘုရားဒါယိကာကြီးဦးစိန်ကြောင်သည် တစ်ဖက်ပြိုင်၍
ဘုရားထီးတော်တင်ပွဲ ကျင်းပရာ ဓမ္မာရုံသို့ သွားရောက်ပြီး
တရားဆွေးနွေးခြင်းကို အကြောင်းပြကာဘုရားလူကြီး အချင်း
ချင်း စိတ်အားတက်ကြွစွာ ငြင်းခုံလေ၏။

ဦးစိန်ကြောင်သည် အတန်ကြာအောင် ငြင်းခုန်ပြီး
နောက် အော်စလိကားကြီးကိုပီး မိမိမြို့သို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

အော်စလိကားကြီးကို မောင်းနှင်သူမှာ ဒရိုင်ဘာ
အောင်ကြီး ဖြစ်ပြီး ဦးစိန်ကြောင်က ဗိုက်ဆာနေသဖြင့် ကားကို
အမြန်မောင်းခိုင်းလေ၏။

ထိုအခါ ဒရိုင်ဘာ အောင်ကြီးသည် ကားကို အရှိန်မြင့်ပြီး
မောင်းနှင်လေ၏။ ထိုသို့မောင်းနှင်ရင်း နန်းတွင်းအဝတ်အစား
ဝတ်မိန်းမတစ်ဦးကို မြူများကြားတွင် ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရပြီး
အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်ကာ ကားကို လမ်းနံဘေးသို့ ဆွဲချ
လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်လာသော အော်စလိ
ကားကြီးသည် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ဆီသို့ ဦးတည်သွားလေ၏။

ထိုယာဉ်တိုက်မှုကြောင့် ဘုရားလူကြီးဦးစိန်ကြောင်
ပွဲချင်းပြီးသေဆုံးသွားလေ၏။ ထိုအချိန်ကစပြီး ဒရိုင်ဘာ
အောင်ကြီးသည် မြူများကြားတွင် ရုတ်တရက် ပေါ်လာသော

နန်းတွင်းအဝတ်အစားဝတ် မိန်းမတစ်ယောက် အကြောင်းကို
သာ အရူးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ တွင်တွင်ပြောဆိုနေသဖြင့် အချို့
က အောင်ကြီးရူးသွားပြီဟု မှတ်ချက်ချလေ၏။



ဦးစိန်ကြောင် သေဆုံးသော သတင်းသည် နေ့ပိုင်း
အတွင်း မြို့အနံ့ပြန့်နှံ့သွားလေ၏။ ကားလမ်းပေါ်တွင် ရုတ်
တရက် ပေါ်လာသော နန်းတွင်းအဝတ်အစားဝတ် မိန်းမ
အကြောင်းကိုလည်း တစ်မြို့လုံး ကောလဟာလနယ် ပြောဆို
နေကြလေ၏။

မအိမ်သူသည် ဦးစိန်ကြောင် သေဆုံးသော သတင်းကို

ကြားသဖြင့် အုပ်ထိန်းခွင့်အမှုပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်းရိပ်စား
ခံသွားပြီး ရင်ထဲတွင် ပေါ့ပါးသွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် ဦးစိန်ကြောင်၏ နာရေးသတင်းကို နေဝင်း
အား ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောလိုက်၏။ နေဝင်းက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ နေဂုဏ်အားကိုးနဲ့ အရာရာ အနိုင်ယူချင်တဲ့သူကြီး
သေမင်းနဲ့ တွေ့တောလဲ သူပိုင်ဆိုင်တဲ့ နေငွေတွေက သူတို့
ပကယ်နိုင်တော့ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။

မအိမ်သူက ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ ဒီလူကြီး သေဆုံးရတာတော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး
ဒါပေမဲ့ အိမ်သူ သမီးလေးနဲ့ မခွဲရတော့ဘူး ဆိုပြီး ရင်ထဲမှာ
လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားတာပဲ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ နေဝင်းသည် မအိမ်သူကို ကရုဏာသတ်

သွားပြီး

“မအိမ်သူတို့ သားအမိ ဒီအချိန်ကစပြီး အေးအေးချမ်းချမ်း နေနိုင်ပြီပေါ့”

ဟုဆိုလိုက်၏။ မအိမ်သူက

“ဆရာ့ကို အကူအညီတစ်ခုလောက် တောင်းချင်တယ်။ ဦးစိန်ကြောင်ဟာ ကျွန်မရဲ့ ယောက္ခမ တော်ခဲ့ဖူးတယ်။ သူ့ရဲ့ နာရေးကိစ္စကို ကျွန်မ မသွားလို့ မကောင်းဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းက ဝေဖန်ကဲ့ရဲ့ကြမှာကိုလဲ ကြောက်တယ်။ ဆရာ ကျွန်မကို အဖော်လုပ်ပေးပါလား”

ဟုဆိုလိုက်ရာ နေဝင်းက သက်ပြင်းချပြီး

“မအိမ်သူအတွက်အခက်တွေ့နေရင်လဲ ကျုပ်လိုက်ပေးပါ့မယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မအိမ်သူက နေဝင်းမျက်နှာကို ရွန်းရွန်း

စားစားကြည့်ပြီး

“ဆရာ့ ကျေးဇူးတွေက အိမ်သူအပေါ်ကြီးသထက်ကြီး

လာပြီ”

ဟုပြောလိုက်လေရာ နေဝင်းက မကြားဟန်ဖြင့် အဝေး

ဆီသို့ ဝေးကြည့်နေမိ၏။



ဦးစိန်ကြောင် အလောင်းမြေချမည်နေ့တွင် နေဝင်း
သည် မအိမ်သူကို ကားဖြင့် သွားရောက်ခေါ်လေရာ သူမသည်
အနက်ရောင်ထက်အောက်ဆင်တူဝတ်ဆင်ပြီး လိုက်ပါလာ၏။

မြို့ပြင် သချိုင်း၌ ဦးစိန်ကြောင်၏ အုတ်ဂူကို ကြိုတင်ပြင်
ဆင်ထားလေ၏။ နေဝင်းတို့စုံတွဲ သချိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ
လူအများ၏ အထူးအာရုံစိုက်ခြင်းကိုခံရလေ၏။

၁၂၂ ခေါ်ပြန်သူ

တာအထေးသို့ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေ၏။

အိမ်သူကအဘိုးကြီးကိုကြည့်ပြီး

“တောင်ပေါ်ကျောင်းက ကပွိယကြီးလေ”

ဟုပြောလေရာနေဝင်းသည်မိမိ၏အိမ်မက်ထဲတွင် ဇနီး
ဖြစ်သူအကူအညီယူခိုင်းသော တောင်ပေါ်ကျောင်းက ကပွိယ
ကြီးဟု တွေးမိပြီး စိတ်လှုပ်ရှားသွားလေ၏။ ကပွိယကြီးသည်
နေဝင်းမျက်စိရှေ့က ပျောက်သွားလေ၏။



၁၃၀၀: အိမ်ပြန်ချောက်သောအခါ ဦးစိန်ကြောင်၏
ခမ္ဘာဒါန ပြုလုပ်သော မေတ္တာ ၊ အမျှနေနည်း စာအုပ်လေးကို
မမျှော်လင့်ဘဲ ကြည်လိုက်မိ၏။

ထိုအခါခမ္ဘာဒါန စာအုပ်လေးထဲတွင် ဦးစိန်ကြောင် ၁၂၀၀
ဖြစ်စဉ်ကို ရေးသားထားပြီး ဦးစိန်ကြောင်၏ ဓါတ်ပုံအမျိုးမျိုးကို
စာအုပ်ထဲတွင် ဖော်ပြထားလေ၏။ ထိုဓါတ်ပုံများထဲတွင်

ဦးစိန်ကြောင်၏ ငယ်ဘဝ ဓါတ်ပုံတစ်ပုံလည်း ပါဝင်၏။ နေဝင်းသည် ထိုဓါတ်ပုံကို ကြည့်ပြီး မြင်ဖူးသလို ရှိသဖြင့် သေချာစွာ ကြည့်လိုက်ရာ မျက်လုံးထဲတွင် ပြာဝေသွားပြီး

“လူယုတ်မာကြီး”

ဟု ရေရွတ်လိုက်မိ၏။

လွန်ခဲ့သော ရက်က နေဝင်းအိပ်မက်ထဲတွင် အငြိမ့်မင်းသမီး မြနင်းဆီကို ရက်ရက်စက်စက် လိုက်လံ သတ်ဖြတ်သော လူတစ်ဦး၏ မျက်နှာမှာ ဦးစိန်ကြောင်၏ မျက်နှာပင်ဖြစ်၏။

နေဝင်းသည် သူ၏ အိပ်မက်များသည် ပရမ်းပတာ မြင်မက်သော အိပ်မက်များ မဟုတ်ဘဲ အစီအစဉ်တကျ မြင်မက်သော အိပ်မက်များ ဖြစ်ကြောင်းရိပ်စားမိသွားလေ၏။

ထိုအခါ ဒရိုင်ဘာအောင်ကြီး တကွတ်ကွတ် ပြောဆိုနေသော နန်းတွင်းအဝတ်အစားဝတ် မိန်းမသည် အငြိမ့်မင်းသမီး

ပြောင်းဆီပေလောဟု ထင်မြင်မိလေ၏။

ဦးစိန်ကြောင်နှင့် မိမိ အိပ်မက်ထဲရှိ အငြိမ်မင်းသမီး

ပြောင်းဆီသည် တစ်စုံတစ်ရာသော ဆက်စပ်မှုရှိမည်ထင်၏။

ဦးစိန်ကြောင်၏ ဈာပန၌ တောင်ပေါ်ကျောင်းမှ ကပ္ပိယ

ကြီး ပြောစကားအရ ၎င်းတို့သည် သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်သည်ဆို

၏။ ထို့ကြောင့် ဦးစိန်ကြောင်၏ ဘဝနောက်ကြောင်းကို

ကပ္ပိယကြီးပြောပြနိုင်မည် ထင်၏။

မိမိ၏ ဇနီးမေကလည်း တောင်ပေါ်ကျောင်းမှ ကပ္ပိယ

ကြီးထံ သွားပြီး အကူအညီတောင်းရန် စေခိုင်းလိုက်၏။

နောက်ဆုံးတွင် နေဝင်းသည် မိမိ ရင်ဆိုင်နေသော

ပဟေဠိပုစ္ဆာများအတွက် တောင်ပေါ်ကျောင်း၌သာ အဖြေရှိ

ကြောင်း ရိပ်စားမိသွားလေ၏။



တောင်ပေါ်ကျောင်း ပေါ်တွင် ဆရာတော်တစ်ပါးနှင့်
ဘုန်းကြီးအချို့သီတင်းသုံးကြ၏။

နေဝင်းသည် ကျောင်း အနောက်ရှိ ညောင်ပင်ကြီး
အောက်တွင် ရေခွေးကြမ်းတစ်အိုးနှင့် အေးအေးလူလူ ထိုင်နေ
သောကပ္ပိယကြီးကို သွားတွေ့လေ၏။

ကပ္ပိယကြီးသည် မျက်လုံးများ မှေးစင်း နေရာမှ လူသံ
ကြားရသဖြင့် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ပြီး

“ဟင်..ရွှေကြိုင် မင်းဟာ ငါ့သူငယ်ချင်း ရွှေကြိုင်နဲ့ တူလှချည်လား။ မင်းကို မြင်ရတာ ရွှေကြိုင် အသက်ပြန် ရှင် လာသလားလို့တောင် ထင်ရတယ်ကွာ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ နေဝင်းသည် အဘိုးဖြစ်သူနှင့် ရုပ်ချင်း ဆင်တူသည့်ဟု ပြောလိုကြောင်း ရှိပ်စားမိစွားပြီး

“ဦးရွှေကြိုင်က ကျုပ်အဘိုးပါ။ ကျုပ်ကဦးရွှေကြိုင်ရဲမြေး”

ဟုဆိုလိုက်၏။ ထိုအခါကပွဲယကြီးသည် နေဝင်းကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဟင်..ဒါဆိုရင် မောင်ရင်က စာရေးဆရာပေါ့ မောင်ရင် ဇနီးမေက သိပ်သဘောကောင်းရှာတယ်။ သူ့အကြောင်း ကြားရတာ ကျုပ်စိတ်မကောင်းပါဘူး”

ဟုပြောလေရာ နေဝင်းက ကပွဲယကြီးကို အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဟင်..ကပွဲယကြီးက ကျုပ်ဇနီးမေကို သိတယ်ပေါ့”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ကပွဲယကြီးက

“သိတာပေါ့ မောင်ရင်ရယ်..မောင်ရင် ဇနီးမေဟာ မဟာ

မြိုင်ကို ရောက်တိုင်း တောင်ပေါ်ကျောင်းကို လာပြီး ကျုပ်နဲ့ တွေ့
လေ့ရှိတယ်”

“မမြိုင်နဲ့ ခင်မောင်တို့ နေထိုင်ရာမှာ မြိုင်နဲ့ ခင်မောင်တို့
ဟုပြောလေ၏။ နေဝင်းသည် ကပွဲယကြီး၏ စကား
ကြောင့် အလွန်အံ့သြသွားပြီး

“ဟင်..မေက ကပွဲယကြီးနဲ့ လာတွေ့လေ့ရှိတယ် ဟုတ်
လား”

“ဟုတ်တယ်.. မေက မောင်ရင်ကို အသိမပေးချင်ဘူး။

“ဟုတ်တယ်.. မေက မောင်ရင်ကို အသိမပေးချင်ဘူး။
ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ မေလဲ မရှိတော့ဘူး ဆိုတော့ ကျုပ်လည်း လျှို့ဝှက်
မထားချင်တော့ဘူး”

ယေလင်းဒါရိုက်မို လွန်ထမဟု ဘူးညှိယေဒါရိုက်
ဟုပြောလေ၏။

လောမနခရင်ထင်ပေး ဂမနနိယေးဒါနုပြ
နေဝင်းက စိတ်လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့်

ယေပွဲထရာင်ပိုးနုပြေးမခဲဘဲနုလေးမိခင်းပိုင်းထွေလှပ
ဘာအကြောင်းတွေ လျှို့ဝှက်ထားတာလဲ ကပွဲယကြီး
ပိုင်းလွင်ထဲပြုငုတ်ပြု

ပြောပါဦး”

ကေးမိထားဒါမမိဦးအေ ပိုဝဲပိဏ္ဍာ... လူကပြခလထင်ထုပိထီ”
ဟုဆိုလိုက်ရာ ကပွဲယကြီးက သက်ပြင်းချပြီး
ပရနုလမ်းဒါမနု ယေလေပိဏ္ဍာပြ ဒါနုးပိထီထဒါနု ထင်ထင်ယေခ
“ကျုပ်တို့ရဲ့ လူမဆန်စွာ မိုက်ရိုင်းခဲတဲ ပြစ်မှုတွေ
ယေလင်းဒါရိုက်မိုပိထီ ပိုဝဲပိဏ္ဍာ ယေလေကြီးထင်ထင်လ လွန်ထမဟု
အကြောင်းပေါ်ကွားဒါအကြောင်းတွေပြန်တွေ့ရင် ကိုယ်ကိုယ်
ထေးထေးပိုက်ပိုက်လှလှခဲပဲအေပိုဝဲပိဏ္ဍာ ယေလင်းထင်ထင်ပိထီ
ကိုယ် ခွင့်မလွတ်နိုင်ဘူး။ နောင်တရလို့လဲ မဆုံးဘူး။ တကယ်
တော့လူဟာတိရိစ္ဆာန်ထက်မိုက်တယ်ဆိုတဲ့စကားပြောရမလို့
လှင်လှမလှတွေ ဒါစနုထ

ဖြစ်နေပြီ”

ပဲညှိနုလေးလေပိပိပိ ထေးဒါစနုခ ခါအေပိုဝဲ
ဟုပြောလေ၏။

လှိုပိပိဏ္ဍာခိုက်ဒါလှိုခအေ ပိုဝဲပိဏ္ဍာယေပွဲထ
နေဝင်းသည် အငြိမ်မင်းသမီး မြန်းဆီနှင့် ပတ်သက်ပြီး

ပိုဝဲပိဏ္ဍာထ လေးငြိုယေပွဲထ ထရာင်ပိုးနုပြေးမခဲလှပ
မိမိမြင်မက်ခဲ့သော အိပ်မက်ဆိုးကို ပြန်လည်သတိရကာ

“ကပ္ပိယကြီးတို့ လူမဆန်စွာ မိုက်ရိုင်းခဲ့တယ် ဆိုတာ
မြန်းဆီနဲ့များ ပတ်သက်နေမလား”

ဟုသွေးတိုးစမ်းဟန်ဖြင့် မေးမြန်းလိုက်ရာ ကပ္ပိယကြီး၏
ပျက်နာပျက်သွားပြီး

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွာ... ကျုပ်တို့ အငြိမ်းမင်းသမီးထစ်
ယောက်ကို နိုင်ထက်စီးနင်း ပြုလုပ်ခဲ့တယ်၊ နှမချင်းမစာနာပဲ
လူမဆန်စွာ ရက်စက်ခဲ့ကြတယ်၊ ကျုပ်တို့ သိပ်မိုက်ရိုင်းခဲ့တယ်၊
သိပ်ယုတ်မာခဲ့တယ်၊ ကျုပ်တို့အပြစ်တွေကို ဘယ်လိုဆေးဆေး
သန့်စင် သွားမှာမဟုတ်ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ နေ့စင်းက စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့်

“ကပ္ပိယကြီးတို့အကြောင်းကို ပြောပြပါဦး”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ ကပ္ပိယကြီးက သက်ပြင်းချပြီး

“ပြန်မပြောချင်ပေမဲ့ အမေးရှိတော့လဲ အဖြေရှိရတာ
 ပေါ့ကွာ၊ ကြာတော့ ကြာခဲ့ပါပြီ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ငါးဆယ်
 လောက်ကပေါ့၊ ငါ့ရယ်...ဦးစိန်ကြောင်ရယ်၊ မင်းအဘိုးရွှေကြိုင်
 ရယ်၊ ကြက်တောရယ်၊ ထိန်ပင်ရယ် ဆိုတာ သူငယ်ချင်းတွေ
 ပေါ့ကွာ...သူတို့အားလုံးထဲမှာ ငါက အငယ်ဆုံးကွာ အဲဒီတုန်းက
 ငါ့အသက် ၁၆ နှစ်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ အကြီးဆုံးက
 စိန်ကြောင်ပေါ့ကွာ၊ စိန်ကြောင်ဟာ ငါတို့အုပ်စုမှာ ဆရာကြီး
 ပါပဲ...အရာရာ သူက ဦးဆောင်ပြီး လုပ်လေ့ရှိတယ်၊ တစ်နေ့
 တော့ ငါတို့မြို့မှာ ဇာတိသွေးဇာတိမာန် တက်ကြွစေချင်တဲ့
 အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ပါတော်မူ ၁၅ နှစ်ပြည့်ပွဲတစ်ပွဲကျင်းပတယ်၊
 ဒီပွဲမှာ နံ့ပည်ကျော်အငြိမ်းမင်းသမီးမြနင်းဆီရဲ့အငြိမ်းလဲပါတယ်၊
 မြနင်းဆီဟာ ရုပ်ရည်ရူပကာ ချောမောလှပတဲ့ အပြင် ကာလ
 သားတွေ အကြိုက် အညှီအခရာ မျိုးစုံတတ်တယ်၊ ဒါကြောင့်

မြန်းဆီရဲ့ အငြိမ်းစင်ရှေ့မှာ ကာလသားတွေ ဝိုင်းနေတာပဲ။
 ဖေဖော်ဝါရီလလေးမှာပဲ အဖေ့ မှပေးခဲ့တဲ့ အိမ်နဲ့ပဲ
 ဒီကာလသားတွေထဲမှာ ငါတို့ အုပ်စုလဲပါတယ်။ စိန်ကြောင်က
 ဒါကြိုက်ပေးလို့လေးပဲ။ ငါ့အဖေ့အဖေ့အဖေ့အဖေ့အဖေ့အဖေ့
 တော့ အဆိုးဆုံးပေါ့ကွာ။ သူဟာ မြန်းဆီကို စွဲပြီး တစ်ညလုံး
 လူနားပျံ့ပေးလေ့ ရှိတယ်။ ငါ့အဖေ့အဖေ့အဖေ့အဖေ့အဖေ့
 အိပ်လို့ မပျော်ဘူး။ သူက ငါတို့ အုပ်စုမှာ ချမ်းသာကြွယ်ဝဆုံး
 လုံးနဲ့လဲလို့လေး။ ငါ့အဖေ့အဖေ့အဖေ့အဖေ့အဖေ့အဖေ့
 ဆိုတော့ မြန်းဆီကို လက်ဆောင်ပေးပြီး မိတ်ဖွဲ့ဖို့ အစီအစဉ်
 လေးနဲ့လဲလို့လေး။ ငါ့အဖေ့အဖေ့အဖေ့အဖေ့အဖေ့အဖေ့
 ရှိတယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ မြန်းဆီ မြို့ပြင်ရေကန်ကြီးမှာ ရောက်နေ
 နေကြတာပဲ။ လူစုပိုင်းတွေကိုလဲ လေ့လာခဲ့ဖူး။ လူစုပိုင်းတွေကိုလဲ
 တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကို ရတော့ ငါတို့ တစ်အုပ်စုလုံး လိုက်သွား
 နေဖို့လဲ။ ငါ့အဖေ့အဖေ့အဖေ့အဖေ့အဖေ့အဖေ့
 ကြတယ်။ မြန်းဆီဟာ ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားမှာ ပန်း၊ ရေချမ်း၊
 ငါ့အဖေ့အဖေ့အဖေ့အဖေ့အဖေ့အဖေ့အဖေ့
 ဆီမီးဆက်ကပ်ပြီး ရေကန်ကြီးဘက် လျှောက်လာတယ်။ အဲဒီမှာ
 ငါ့အဖေ့အဖေ့အဖေ့အဖေ့အဖေ့အဖေ့အဖေ့
 ငါတို့ အုပ်စုနဲ့ တွေ့တော်ပဲ။ တကယ်တော့ ဒီဖြစ်ရပ်တွေကို စိန်
 ငါ့အဖေ့အဖေ့အဖေ့အဖေ့အဖေ့အဖေ့အဖေ့
 ကြောင်က ခေါင်းဆောင်ပြီး လုပ်ခဲ့တာကွ။ မြန်းဆီဟာ ပထမ
 ဟာလေ့ရှိပြီး ငါ့အဖေ့အဖေ့အဖေ့အဖေ့အဖေ့အဖေ့
 တော့ မြို့ပြင်ကာလသားတွေ ဆိုပြီး ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်
 ဒါ့ကြိုက်ပေး။ ငါ့အဖေ့အဖေ့အဖေ့အဖေ့အဖေ့အဖေ့
 ဆံ့ရဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ စိန်ကြောင်က ရိုင်းပြုလာတဲ့ အတွက် လေသံ

တယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ စိန်ကြောင်က မြနင်းဆီကို အပြတ်ရှင်း
 ပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်၊ မြနင်းဆီက အသက်ကို ချမ်းသာ
 ပေးဖို့ မတောင်းဆိုပဲ သေအံ့မှုမှူးအချိန်မှာ သူ့အပေါ် ယုတ်မာ
 ရိုင်းပြတဲ့ လူတွေအားလုံး မျိုးရိုးစဉ်ဆက်ကိုယ်ပွေးတဲ့ သမီးတွေ
 ကိုယ်ပြန်သတ်ရပါစေလို့ မုန်းတီးနာကြည့်ဖို့ တူညီတာ တိုက်
 ခဲ့တယ်..၊ အဲဒီတုန်းက သူ့ကျိန်စာတိုက်နေတာ ကြောက်စရာ
 ကောင်းလွန်းလို့ ငါတို့ အားလုံး ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်းထပြီး
 တုန်လှုပ်ချောက်ချားခဲ့တယ်၊ နောက်တော့ မြနင်းဆီအလောင်း
 ကို ရွှေမျက်နှာနတ်ကွန်းတောစပ်မှာ လျှို့ဝှက်ပြီး မြုပ်နံ့ခဲ့တယ်၊
 ရွှေမျက်နှာနတ်ကွန်းက အရင်ကမရှိသေးဘူး၊ မြနင်းဆီ
 အလောင်းမြုပ်ပြီးတော့မှ အရူးမတစ်ယောက်ရဲ့ အိပ်မက်အရ
 ရွှေမျက်နှာနတ်ကွန်းပေါ် ပေါက်လာတယ်၊ စိန်ကြောင်က
 ဒီအကြောင်းတွေ မပေါက်ကြားဖို့ ငါတို့အားလုံးကို ကတိသစ္စာ

ဆိုခိုင်းတယ်၊ ပေါက်ကြားခဲ့ရင် သူ့ကိုယ်တိုင်သတ်မယ်လို့လဲ
 ဒြမ်းခြောက် ခဲ့တယ်၊ တစ်မြို့လုံးက လူတွေကတော့ မြန်းဆီ
 ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးသွားတယ် လို့ယူဆကြတယ်၊ ငါတို့
 လူစုရဲ့ယုတ်မာမှုကို မသိကြဘူး၊ ဒီအချိန်ကစပြီး ငါတို့လူစုဟာ
 မျိုးရိုးစဉ် ဆက်ကျိန်စာ သင့်ခဲ့ရတယ်၊ ပထမဆုံး ကျိန်စာသင့်
 တာ ကြောက်တော့ပဲ၊ ကြက်တောဟာ နေမကောင်းဖြစ်နေတဲ့
 သမီးလေးကို အိပ်ယာထဲမှာ ရက်ရက် စက်စက် ခေါင်းအုံးနဲ့
 ဒီသတ်ခဲ့တယ်၊ ငါ့ညီမာဒင် ဆိုတဲ့ကောင် ကလည်း ကိုယ့်သမီး
 အရင်းကိုတောင်ပေါ်က တွန်းချပြီး သတ်ခဲ့တယ်၊ ၁၉၂၀ ရောက်
 တော့ ထိန်ပင်ကလဲ ကိုယ့်သမီးလေးကို မြို့ပြင်ရေကန်မှာ ရေ
 နစ်ပြီး သတ်ခဲ့တယ်၊ ဒါတွေဟာ တိုက်ဆိုင်မှုမဟုတ်ဘူး မြန်း
 ဆီရဲ့ ကြောက်မက်ဖွယ်ကျိန်စာကြောင့်ပဲ၊ ကျိန်စာရဲ့ အတျိုး
 မသက်ရောက်တာ ဆိုလို့စိန်ကြောင်နဲ့ မင်းအဘိုးရွှေကြိုင်ပဲ

ကျန်တော့တယ်၊ သူတို့မျိုးဆက်နှစ်ခု စလုံး သမီးမိန်းကလေး
မမွေးတဲ့အတွက် ကျိန်စာက လွတ်ကင်းသွားတာပေါ့

ဟုပြောလေ၏။

နေဝင်းသည် အငြိမ်မင်းသမီး မြနင်းဆီ၏ ကျိန်စာကို
မထင်မှတ်ဘဲ သိလိုက်ရသဖြင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချား သွားလေ
၏။ မြနင်းဆီ၏ ကျိန်စာမှ ဦးစိန်ကြောင်နှင့် မိမိ၏အဘိုး ဦးရွှေ
ကြိုင်တို့သာ လွတ်ကင်းသည် ဆို၏။

မိမိသည် အဘိုး ဦးရွှေကြိုင်၏ နောက်ဆုံး မျိုးဆက်ဖြစ်
သဖြင့် မြနင်းဆီ၏ကျိန်စာ သက်ရောက်နိုင်ဖွယ် ရှိ၏။

နေဝင်းသည် မြနင်းဆီ၏ ကျိန်စာကို မမျှော်လင့်ဘဲ သိရှိ
ပြီးနောက် ဇနီးဖြစ်သူ မဟာမြိုင်သို့ အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် လာ
ရောက်ခြင်း အကြောင်းကို ရိပ်စားမိသွားလေ၏။

မေသည် မြနင်းဆီ၏ ကျိန်စာကို မမျှော်လင့်ဘဲ သိရှိခဲ့

ပြီးလင်ဖြစ်သူ ကျိန်စာမှလွတ်ကင်းအောင် ကိုယ်စွမ်းညွှန်စွမ်း
ရိသမျှ ကြိုးစားနေပုံရ၏။

မေသည် သူမ၏ နောက်ဆုံးအချိန်၌ပင် မိမိကို နောက်
အိမ်ထောင်ပြုသည့်အခါ သားသမီးမယူပါနှင့်ဟု တောင်းဆို
ခဲ့ခြင်းကို အမှတ်ရလေ၏။

ထိုပြင်မေနှင့်တိတ်တခိုးတွေ့ဆုံနေသော သူမိန်းယောက်ျား
မှာ တစ်ပါးသူ မဟုတ်ဘဲ ကပ္ပိယကြီးပင် ဖြစ်နေလေ၏။

မေသည် မြန်းဆီ၏ နောက်ခံ သမိုင်းကြောင်းကို လေ့
လာရင်း ပန်းချီကား များစွာ ဖန်တီးခဲ့ပုံရ၏။

နေဝင်းသည် ချစ်လင်အတွက် တိတ်တခိုး ကြိုးပမ်းနေ
သော အနီးသည်ကို ပိုမိုပြီး ကရုဏာသက်သွားလေ၏။ ယခုတော့
မေ အနီးမှာ မရှိတော့ချေ.. အထင်လွဲမိတာ ခွင့်လွတ်ပါမေ.....။



နေဝင်းသည် တောင်ပေါ်ကျောင်းမှ ပြန်လာပြီးနောက်
မေနှင့် ပတ်သက်သော လျှို့ဝှက်ချက်များကို မအိမ်သူအား
ပြောပြလိုက်ရာ မအိမ်သူက

“အစ်မအကြောင်းကြားရတာ စိတ်မကောင်းစရာပါ။ သူ
ဟာ ဆရာ့ကို ချစ်လွန်းလို့ ဆရာ မသိအောင် ဆရာတို့ မျိုးရိုး
စဉ်ဆက် ခံစားနေရတဲ့ ကျိန်စာက လွတ်ကင်းအောင် ကြိုးစား
ခဲ့ရှာတယ်။ သနားဖို့ ကောင်းလိုက်တာ”

ဟုပြောလေ၏။ နေဝင်းသည် မအိမ်သူ စကားကြောင့်
ဒန်းဖြစ်သူကို မျက်လုံးထဲတွင် မြင်ယောင်ပြီး ရင်ထဲတွင် ညှိုး
နွမ်းသွားလေ၏။

မအိမ်သူက နေဝင်း၏ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး

“ဆရာတို့ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် အငြိမ့်မင်းသမီးရဲ့ ကျိန်စာဆိုး
ကြီးမိထားတယ်၊ ဒီကျိန်စာကြီးကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းကြမှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ နေဝင်းက

“ကိုယ့်အဖေကလည်း တစ်ဦးတည်းသောသား၊ ကိုယ်
ကလည်း တစ်ဦးတည်းသော သားဆိုတော့ ကိုယ်တို့ မျိုးရိုးက
ပြတ်သွားပြီ၊ ကိုယ်အိမ်ထောင် မပြုဖြစ်တော့ဘူး၊ ဒါဆိုရင်
ကျိန်စာရဲ့အကျိုးသက်ရောက်မှု မရှိတော့ဘူး”

ဟုဆိုလိုက်ရာ နေဝင်း၏ စကားကြောင့် မအိမ်သူ၏
မျက်နှာ ညှိုးနွမ်းသွားလေ၏။ မအိမ်သူက

“အိမ်သူ သမီးလေး ပန်းချစ်ကတော့ ဦးစိန်ကြောင်ရဲ့ နောက်ဆုံးမျိုးဆက်ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့်လဲ ကျွန်မ ယောက်ျား ကိုမဲခေါင်က ကိုယ့်သမီးအရင်းကို ပြန်သတ်ဖို့ ကြိုးစားတာပဲ။ ဘုရား...ဘုရား ဦးစိန်ကြောင်တို့ လူစု သမီးလေးကို ဘာကြောင့် အုပ်ထိန်းချင်သလဲ ဆိုတာ ကျွန်မ သိပြီ။ သူတို့က သမီးလေး ပန်းချစ်ကို နောက်ဆုံး မျိုးဆက်ဆိုပြီး စတေးဖို့ ကြံစည်ထားတာပဲ။ ဦးစိန်ကြောင်ဟာ အဘိုးဖြစ်ပြီး မြေးအရင်းကို ပြန်သတ်ဖို့ကြံစည်ရက်တယ်”

ဟုပြောလေ၏။ နေဝင်းသည် မအိမ်သူ စကားကြောင့် ဦးစိန်ကြောင် မိမိကို မြို့မှ ထွက်သွားရန် အကြိမ်ကြိမ် စေခိုင်းခြင်းကို ရိပ်စားမိသွားလေ၏။

ဦးစိန်ကြောင်သည် ကျိန်စာဆိုးကြီးမှ လွတ်မြောက်ရန် အတွက် မြေးအရင်းကိုပင် စတေးရန် ကြံစည်ခဲ့ပုံရ၏။ မအိမ်သူ

က နေဝင်း၏ မျက်နှာကို ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်ပြီး

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်ဆင်းရဲစရာ တွေကို ခဏမေ့ထား
လိုက်ပါ ဆရာ၊ မနက်ဖြန်ည ကျွန်မတို့ အိမ်မှာ ဆရာ ညစာ လာ
စားပါ”

ဟုပြောလေ၏။

နေဝင်းက မအိမ်သူ၏ လှပသော မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး
ငြင်းဆန်ရန် အင်အားချည့်နဲ့ နေသဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။



အဖေ့အဖေ့ အဖေအဖေ အဖေအဖေ အဖေအဖေ အဖေအဖေ
အဖေအဖေ အဖေအဖေ အဖေအဖေ အဖေအဖေ အဖေအဖေ
အဖေအဖေ အဖေအဖေ အဖေအဖေ အဖေအဖေ အဖေအဖေ
အဖေအဖေ အဖေအဖေ အဖေအဖေ အဖေအဖေ အဖေအဖေ
အဖေအဖေ အဖေအဖေ အဖေအဖေ အဖေအဖေ အဖေအဖေ

နေဝင်းသည် မဟာမြိုင်နှင့် ပတ်သက်သော အရှုပ်အရှင်း
များ ပြီးဆုံးသွားသဖြင့် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

မိန်းမချောလေး မအိမ်သူ၏ မိမိအပေါ်တိမ်းညွတ်နေ
သော သဘောကို ရိပ်စားမိသော်လည်း မိမိ၏ရင်ထဲတွင် မေက
လွဲပြီး နေရာ မရှိတော့ချေ။

ထို့ပြင် အငြိမ်မင်းသမီး မြနင်းဆီ၏ ကြောက်မက်ဖွယ်
ကျိန်စာအရ အဘိုးဦးရွှေကြိုင်၏ နောက်ဆုံးမျိုးဆက်သည် မိမိ
ဖြစ်နေသဖြင့် မျိုးဆက်ပြတ်ရန် အရေးပါနေ၏။

နေဝင်းသည် မအိမ်သူ ဖိတ်ကြားသော ညစာကို နောက်
ဆုံးအနေဖြင့် စားသောက်ပြီး ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်
လိုက်၏။

နေဝင်းသည် ညမှောင်ရီသန်းစပြုသော အခါ မအိမ်သူ၏
အိမ်သို့ ထွက်ခဲ့၏။ အိမ်သို့ ရောက်သော အခါ ကားဟွန်းတီးလိုက်
သော်လည်း မအိမ်သူ၏ အရိပ်အယောင် မမြင်သဖြင့်

“မအိမ်သူ”

ဟု အသံပြုလိုက်၏။ သို့သော် မည်သည့်တုံ့ပြန်သံမျှ
မကြားရသဖြင့် တံခါးကို ခေါက်ရန် ပြင်လိုက်ရာ တံခါးပွင့်နေ
ကြောင်း တွေ့ရပြီး တစ်အိမ်လုံး ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်ဟန်ဖြင့်

ပစ္စည်းများ ရှုပ်ပွနေ၏။

နေဝင်းသည် မအိမ်သူအတွက် စိတ်ပူသွားပြီး အိမ်ထဲသို့ ကမန်းကတန်း ပြေးဝင်သွားလေရာ မီးဖိုချောင်အနီးတွင် အောက်ရာဖြင့် လဲကျနေသော မအိမ်သူကို တွေ့ရ၏။

နေဝင်းက မအိမ်သူကို စိုးရိမ်တကြီး ပြေးပွေ့လိုက်ရာ မအိမ်သူက လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့်

“သူတို့ သမီးကို အနှောက်လမ်းက ဖမ်းခေါ်သွားတယ် အမြန်လိုက်ပေးပါ”

ဟုပြောလေ၏။

နေဝင်းသည် ကလေးအတွက် စိုးရိမ်သွားပြီး မအိမ်သူကို လက်ကာပြုလိုက်ကာ

“ကိုယ် အမြန်ဆုံးလိုက်သွားမယ်၊ ခဏလေး အားတင်းထား”

ဟုဆိုပြီး အိမ်အနောက်ဘက်လမ်းအတိုင်း ပြေးလိုက်
ခဲ့ရာအဝေးမှကလေးငိုသံကြားရပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ဘလေး
ကို ထမ်းပြေးနေသော လူတစ်ယောက်ကို မြင်ရလေ၏။

နေဝင်းသည် ထိုသူအနောက်သို့ ပိအောင် ပြေးလိုက်
သွားပြီး ဖမ်းချုပ်လိုက်ရာ ထိုသူသည် ပြေပေါ်လို့ လဲကျသွား
လေ၏။

နေဝင်းသည် ထိုသူထံမှ ကလေးကို ပြန်ယူပြီး

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့် ကလေးကို လုရ
တာလဲ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ထိုသူက နေဝင်းကို ဒေါသတကြီး ကြည့်ပြီး

“ငါက အငြိမ်မင်းသမီး ကျိန်စာသင့်ခဲ့ရတဲ့ ဦးကြက်တော
ရဲ့ သားပဲ၊ ကျိန်စာကြောင့် အဖေဟာ ငါအင်မတန်ချစ်တဲ့ ငါ
ညီမလေးကို ခေါင်းအုံးနဲ့ ဖိသတ်ခဲ့တယ်၊ ဒီကျိန်စာဆိုးကြီးက

လွတ်မြောက်ချင်ပြီကွ၊ လွတ်မြောက်ဖို့အတွက် ကျိန်စာရဲ့
နောက်ဆုံးကျန်ခဲ့တဲ့ မျိုးဆက်ကို ငါတို့ရှင်းပစ်မှရမယ်၊ မအိမ်သူ
နဲ့ သူ့သမီးဟာ ကျိန်စာရဲ့ နောက်ဆုံးမျိုးဆက်တွေပဲ၊ သူတို့
နှစ်ယောက်စလုံး အိမ်ထောင်ပြုပြီး သားသမီးတွေ မွေးခွင့်
မပေးနိုင်ဘူး”

ဟုဆိုလိုက်ရာ နေဝင်းသည် ထိုသူတို့၏ ကြောက်မက်
ဖွယ်အကြံအစည်ကို ရိပ်စားမိသွားပြီး

“ခင်ဗျားတို့ တော်တော် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့ လူ
တွေပါလား...ခင်ဗျားတို့ ကိုယ်ကျိုးအတွက် သူတစ်ပါးမိသားစု
ရဲ့ဘဝတွေကို စတေးပေးရမှာလား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ထိုသူက

“ဒီကျိန်စာကြီး ငါတို့မြို့မှာ အမြစ်တွယ်နေတာ ကြာပြီ၊ ငါ
တို့ ကျိန်စာကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ ဖြစ်တာ နှစ်ပေါင်း

များစွာ ကြာနေပြီ၊ ငါတို့ မခံနိုင်တော့ဘူးကွ၊ မင်းဝင်မရှုပ်နဲ့”
ဟုဆိုလိုက်ရာ နေဝင်းက လက်ကာပြလိုက်ပြီး
“ခင်ဗျားတို့ မတရားလုပ်တာ လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်
ဘူး”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ထိုသူသည် သရဲမရဲ စီးနေသော လူတစ်
ယောက်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေပြီး ခါးကြားမှ ဓားမြှောင်ကို ထုတ်ပြီး
နေဝင်းကို ပြေးထိုးလိုက်၏။

နေဝင်းက ကိုယ်ကို ယိမ်းနွဲ့ပြီး ရှောင်တိမ်းလိုက်ကာ
ထိုသူ၏လက်နှစ်ဖက်ကို ချုပ်ကိုင်ပြီး ကိုင်ပေါက်လိုက်လေ၏။

ထိုသူသည် နေဝင်း၏ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် မြေပေါ်သို့
တလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျသွားပြီး လက်ထဲမှ ဓားရင်ဝသို့ စိုက်ဝင်
သွားလေ၏။

နေဝင်းသည် ရန်သူကို ထားရစ်ခဲ့ပြီး အထိတ်တလန့်

ငိုယိုနေသော ကလေးမလေးကို ပွေ့ကာ အိမ်သို့ ပြန်ပြေးခဲ့၏။

အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ လဲကျနေသော မအိမ်သူကို

ပွေ့ချိုလိုက်ပြီး

“အားတင်းထားနော် မအိမ်သူ...အနီးဆုံးဆေးရုံကို သွား

ကြမယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မအိမ်သူက ဝေဒနာခံစားနေသည့်ကြား

ကနေဝင်း၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး

“မရတော့ပါဘူးဆရာရယ်၊ အိမ်သူကိုယ်အိမ်သူ သိပါ

တယ်၊ သမီးလေးကို ဆရာ စောင့်ရှောက်ပေးမယ်လို့ ကတိပေး

ပါ”

ဟုတောင်းဆိုလေ၏။

နေဝင်းသည် မအိမ်သူ၏ ဆန္ဒကို မငြင်းဆန်ဘဲ ခေါင်း

ညိတ်ကာ

“ကိုယ်ကတိပေးပါတယ် အိမ်သူ..သမီးလေးကို ကိုယ့်
သမီးအရင်းလို စောင့်ရှောက်ပါ့မယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မအိမ်သူသည် စိတ်သက်သာရာရ ဟန်
ဖြင့် ငြိမ်သက်သွားပြီး ဘဝတပါးသို့ ကူးပြောင်းသွား ရာ၏။



ဘဝဟောင်းကပြောင်းဆီ ပြန်လည်ပြန်လည် ပြန်လည်ပြန်လည်

ဘဝဟောင်းကပြောင်းဆီ ပြန်လည်ပြန်လည် ပြန်လည်ပြန်လည်

ပြန်လည်ပြန်လည် ပြန်လည်ပြန်လည် ပြန်လည်ပြန်လည်

ဘဝဟောင်းကပြောင်းဆီ ပြန်လည်ပြန်လည် ပြန်လည်ပြန်လည်

ဘဝဟောင်းကပြောင်းဆီ ပြန်လည်ပြန်လည် ပြန်လည်ပြန်လည်

ဘဝဟောင်းကပြောင်းဆီ ပြန်လည်ပြန်လည် ပြန်လည်ပြန်လည်

နေဝင်းသည် ခိုကိုးရာမဲ့ ဖြစ်နေသော ကလေးမလေးကို
ချီပြီး မဟာမြိုင်အိမ်ကြီးသို့ ခေါ်ခဲ့၏။ ကလေးမလေးသည် ကား
ပေါ်တွင် တရုံရုံ ငိုယိုနေလေရာ နေဝင်းက ပွေ့ဖက်ပြီး

“မဝိပါနဲ့ သမီးရယ်.. သမီးအနားမှာ ဦးဦးရှိပါ တယ်”

ဟုပြောလေရာ ကလေးမလေးက

“မေမေ မရှိတော့ဘူး၊ သမီးဘယ်သူနဲ့နေမှာလဲဦးဦးရဲ့”

ဟု ငိုယိုပြီးပြောဆိုလေ၏။

နေဝင်းက ကလေးမလေးကို နမ်းရှုံ့ရင်း

“ဦးဦးရှိတယ်လေ သမီးရဲ့ သမီးက ဦးဦးနဲ့ တစ်သက်လုံး

နေရမှာပေါ့၊ ဘာမှ အားမငယ်နဲ့”

ဟုအားပေးစကား ပြောဆိုလေ၏။

နေဝင်းအိမ်သို့ရောက်သောအခါအိမ်ထဲတွင်လက်သမား

ဆရာကြီးဦးမိုးကိုမမျှော်လင့်ဘဲတွေ့လိုက်ရသဖြင့်အံ့ဩသွားပြီး

“ဦးမိုးရေ ..ကယ်ပါဦးဗျာ..ဒီမြို့မှာ ကျိန်စာရဲ့အစွမ်းတွေ

ပြနေပြီ၊ လူတွေ သရဲမရဲစီးနေပြီ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ လက်သမားဆရာကြီး ဦးမိုးက အေးစက်

သော အမူအယာဖြင့်

“အဆုံးသတ်ဖို့ အချိန်တန်ပြီဆရာ၊ ကျုပ်တို့ ကျိန်စာကို

အဆုံးသတ်မှ ဖြစ်တော့မယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ နေဝင်းသည် ဦးမိုးကို နားမလည်ဟန်ဖြင့်

ကြည့်ကာ

“ဘာ...ဘယ်လိုအဆုံးသပ်မှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ ဦးမိုးက လက်သီးဆုပ်ပြီး

“ဦးစိန်ကြောင်က ကျိန်စာမှာ အဓိက ကျူးလွန်သူ ဖြစ်နေ
တယ်။ ဒါကြောင့် ဦးစိန်ကြောင်ရဲ့ နောက်ဆုံး မျိုးဆက်ကို ရှင်းပစ်
ရမယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ နေဝင်းက ဦးမိုးကို ဒေါသတကြီး ကြည့်ပြီး

“ခင်ဗျားတို့ လူစိတ်မှ ရှိရဲ့လား အပြစ်မဲ့လူမမယ်ကလေး
ကို ရက်ရက်စက်စက် စတေးပစ်ရအောင် ဒီကလေးမှာ ဘာ
အပြစ်ရှိလို့လဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ဦးမိုးက ခေါင်းခါယမ်းပြီး

“အပြစ်မရှိပေမဲ့ သူ့အဘိုးရဲ့အကျိုးဆက်ကို သူခံရမှာပဲ”
ဟုပြောလေရာ နေဝင်းက

“ကျုပ် လုံးဝ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ ကလေးမလေးဟာ ကျုပ်
သမီးဖြစ်နေပြီသူ့ကိုတစ်သက်လုံးစောင့်ရှောက်ပါမယ်လို့မအိမ်သူ
ကိုကတိပေးထားတယ်။ မအိမ်သူလဲ သေရှာပြီ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် နေဝင်း၏ အနောက်မှ
နလုံးပြူးသေနတ်ကိုင်ထားသော ထမင်းဆိုင်ရှင် လူကြီးထွက်
လာပြီး

“ဝမ်းနည်းပါတယ် မောင်ရင်... ကျုပ်တို့ ကျိန်စာရဲ့နောက်
ဆုံး မျိုးဆက်တွေကို ရှင်းပစ်ရမယ်။ မအိမ်သူကိုလဲ ကျုပ်တို့
ရှင်းပစ်လိုက်တယ်။ မောင်ရင် အသက်မသေချင်ရင် ကလေးမ
လေးကို ကျုပ်တို့လက်အပ်ပါ။ ကျုပ်တို့အကြောင်းမဲ့ လူမသတ်
ချင်ဘူး”

ဟုပြောလေရာ နေဝင်းက မအိမ်သူကို လုပ်ကြံသူများကို
ရိပ်စားမိသွားပြီး

“ခင်ဗျားတို့ သိပ်အယူသည်းနေပြီ၊ ဒီကျိန်စာက လွတ်
မြောက်အောင် ဗုဒ္ဓဘာသာတွေ ပီပီဘာသာရေးနည်းလမ်းတွေ
အသုံးမပြုဘူးလား”

ဟုပြောလေရာ လက်သမားဆရာကြီး ဦးမိုးက

“ကျုပ်တို့ မြနင်းဆီကို ရည်စူးပြီး အလှူဒါန အမျိုးမျိုး လုပ်
ခဲ့ပြီးပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ကျိန်စာက ရပ်တန့်မသွားဘူး”

ဟုပြောလေ၏။

ထမင်းဆိုင်ရှင်လူကြီးသည် နေဝင်းကို စိတ်မရှည်တော့
ဘဲ

“ပြောနေကြတာတယ် မောင်ရင်... ကျုပ်တို့ အလုပ်ကို ဝင်
မရှုပ်ပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့ လူသတ်ဖို့ ဝန်မလေးဘူး”

ဟုဆိုကာ နေဝင်းကို သေနတ်ဖြင့် ချိန်ချယ်လိုက်၏။
နေဝင်းသည် အဘိုးကြီး နှစ်ယောက်လက်မှ လွတ်မြောက်
အောင် အကြံထုတ်နေစဉ် ဧည့်ခန်းထဲတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော
ဆွဲလွဲလေးသည် လေမတိုက်ဘဲ တချင်ချင် အသံပြုပြီး ဆူညံစွာ
လှုပ်ယမ်းနေလေ၏။

အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်ဆွဲလွဲလေးလှုပ်ယမ်းနေပုံကို တအံ
တဩကြည့်ရှုနေစဉ် နေဝင်းသည် အခွင်အရေး ယူပြီး ကလေး
နှင့်အတူ တံခါးပေါက်မှ ထွက်ပြေးလေ၏။

ထမင်းဆိုင်ရှင်လူကြီးသည် အသိဝင်လာပြီး နေဝင်းကို
နလုံးပြူးသေနတ်ဖြင့် “ဒိုင်း” ခနဲပစ်ထည့်လိုက်ရာ တံခါးပေါင်ကို
ထိမှန်ပြီး သစ်သားများ ဖွာလန်ကြသွားလေ၏။

နေဝင်းသည် ကားဆီသို့ ပြန်ပြေးကာ ထိုနေရာမှ မောင်း
ပြေးလေ၏။ အဘိုးကြီးက နေဝင်းကို သေနတ်ဖြင့် ထပ်မံပစ်

လိုက်ရာ ကားမှန်ကွဲသွားလေ၏။

နဝင်းသည် ကားကို မြို့ပြင်သို့ ဒရုကြမ်းမောင်းနှင်ခဲ့၏။
ထိုစဉ် အဘိုးကြီး နှစ်ယောက်သည် နေဝင်း၏ အနောက်သို့
ဂျစ်ကားဖြင့် လိုက်လာလေ၏။

နေဝင်းသည် အရှေ့မှ မောင်းနှင်ရင်း အနောက်သို့ လှည့်
ကြည့်လိုက်ရာ အဘိုးကြီးနှစ်ဦးသည် ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့်
လိုက်နေဆဲ ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်မှာပင် မျက်နှာချင်းဆိုင် လမ်းကွေ့မှ လော်ရီ
ကားကြီး တစ်စီး သွားခနဲပေါ်လာသဖြင့် နေဝင်းက ကားကို
လွတ်ရုံမျှ ကပ်သီလေး ရှောင်တိမ်းလိုက်နိုင်၏။

သို့သော် အနောက်မှ လိုက်လာသော ဂျစ်ကားသည်
လော်ရီကားကို မရှောင်တိမ်းနိုင်ဘဲ ချောက်ထဲသို့ ထိုးကျ
သွားလေ၏။

နေဝင်းသည် ချောက်ထဲကျသွားသော ဂျစ်ကားကို ရပ်
တန့်ကြည့်လိုက်ပြီး အိမ်ဘက်သို့ပြန်လည်မောင်းနှင်ခဲ့လေ၏။

ကလေးမလေးသည် အကြောက်လွန်ပြီး တဆတ်ဆတ်
တုန်နေလေရာ နေဝင်းက ပွေဖက်ပြီး

“သမီး မကြောက်နဲ့နော်.. ဦးလေးရှိတယ်”

ဟု ချော့မော့ရ၏။





နေဝင်းသည် အိမ်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ အထုပ်အပိုး
များ ပြင်ဆင်ပြီး ရန်ကုန်သို့ပြန်ရန် ပြင်ဆင်လေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ဓါတ်စက်မှ မြန်းဆီ၏ သီချင်းသံ
ထွက်ပေါ်လာ၏။ နေဝင်းသည် မြန်းဆီ၏သီချင်းကို တုန်လှုပ်
ချောက်ချားစွာနားထောင်နေစဉ် သူ၏နားထဲတွင် တစ်စုံ တစ်
ယောက်က စေခိုင်းသောအသံကို ကြားရလေ၏။ ထိုအသံမှာ

“ဒီမှာ နေဝင်း... ဒီအချိန်ကစပြီး မောင်ရင်ဟာ ကလေး
မလေးရဲ့မွေးစားအဖေ ဖြစ်သွားပြီ၊ ကျိန်စာရဲ့ အကျိုးသက်
ရောက်မှုကို မောင်ရင်လဲခံစားရတော့မယ်၊ ဒါကြောင့် မီးဖို
ချောင် ကစားတွေကို ယူပြီး ကလေးမလေးကို ရှင်းပစ်လိုက်
စမ်းပါ၊ ကိုယ်တာဝန်ကိုယ် ကျေစမ်းပါမောင်”

ဟု၍ဖြစ်သည်။

နေဝင်းသည် ကြောက်မယ်ဖွယ်စေခိုင်းချက်များကို
ပဲ့တင်ထပ်မျှ ကြားရလေရာ မီးဖိုချောင်ရှိ အရောင်တဖိတ်ဖိတ်
တောက် နေသော စားများကို ဆွဲယူမိန်း ဖြစ်သွားလေ၏။

ပြီးမှ သတိဝင်လာပြီး

“အို..ဘာလို့သတ်ရမှာလဲ၊ ကလေးမလေးက ငါ့သမီးဖြစ်
နေပြီ၊ သူ့မှာဘာ အပြစ်မှ မရှိဘူး၊ ငါ့မသတ်နိုင်ဘူး”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်၏။ ထိုအခါ ထူးဆန်းသော အသံရှင်က

“မရဘူး မင်းသတ်ရမယ်၊ ဒါဟာ အဖေ တစ်ယောက်ရဲ့ သမိုင်းပေးတာဝန်ပဲ၊ ကျိန်စာရဲ့ နောက်ဆုံး သက်ရောက်မှုလဲ ဖြစ်တယ်၊ ကလေးမလေးကို သတ်ပါ.. အမြန်သတ်လိုက်ပါ”

ဟုအကြိမ်ကြိမ်တိုက်တွန်းနေလေ၏။

နေဝင်းက

“မသတ်ဘူး.. မသတ်ဘူး.. ငါလူစိတ်မရှိတဲ့ ကောင် မဟုတ်ဘူး”

ဟုအကြိမ်ကြိမ်အော်ဟစ်ကာ တစ်စုံတစ်ရာ ကိုလုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထိုကြောင့် ကလေးမလေးကို အိပ်ခန်းထဲသို့ ပို့ဆောင် လိုက်ပြီး

“သမီး.. ဒီမှာ ခဏလေးအိပ်လိုက်နော်၊ ဦးလေး ခဏနေ ပြန်လာပါမယ်”

ဟုပြောကာ အိမ်ထဲရှိ သံတူရွင်းကို ယူပြီး ခြံထဲသို့ ဆင်း
သွားလေ၏။ ခြံအနောက်သို့ရောက်သောအခါ အုတ်ဂူတစ်လုံး
ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ပြီး

“ကျုပ်ကို ခွင့်လှာတ်ပါ အဘိုး...အဘိုးရဲ့ အုတ်ဂူကို ကျုပ်
ဖောက်ထွင်းမှ ဖြစ်တော့မယ်”

ဟုဆိုကာ အုတ်ဂူကို သံတူရွင်းဖြင့် ရိုက်ခွဲလေ၏။

အတန်ကြာသောအခါ အုတ်ဂူထဲရှိ အရိုးအိုးတစ်လုံးကို
ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ထိုအိုးကို ပိုက်ကာ မြို့ပြင်သို့ ကားကို အပြန်
မောင်းခဲ့၏။

မြို့ပြင်တောလမ်းအတိုင်း ကားကို မောင်းနှင်ခဲ့ပြီး ရွှေ
မျက်နှာနတ်ကွန်း ရှေ့သို့ရောက်သောအခါ အရိုးအိုးကို ပိုက်ပြီး
ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။

ကားမီးထိုးထားသဖြင့် ရွှေမျက်နှာ နတ်ကွန်းကို ထင်ထင်

ရှားရှား တွေ့ မြင်နေရ၏။

နေဝင်းသည် နတ်ကွန်း ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ပြီး

“ဒီမှာ မြန်းဆီ.. ခင်ဗျားကို ကျူးလွန်တဲ့သူအချို့ဟာ ကျိန်စာရဲ့အကျိုးသက် ရောက်မှုတွေ ခံစားပြီးပါပြီ၊ ကျိန်စာရဲ့ အကျိုးမခံစားရတာ ကျုပ်အဘိုးနဲ့ ဦးစိန်ကြောင်ပဲ ကျန်တော့ တယ်၊ ဦးစိန်ကြောင်လဲ ခင်ဗျားရဲ့ပယောဂကြောင့်ပဲကား တိုက် မှုဖြစ်လို့သေပြီ၊ ကျုပ်အဘိုးလဲ သေသွားတာ ကြာပါပြီ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ရန်ငြိုးရန်စတွေကို လူမမယ်ကလေးအပေါ်က ရပ်တန့်လိုက်ပါ တော့..ဟောဒီမှာ ကျုပ်အဘိုးရဲ့အုတ်ဂူက အရိုးပြာတွေ.. ဒီအရိုး ပြာတွေနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့နတ်ကွန်းခြေရင်းမှာ ကြံဖြန့်ပြီး ခင်ဗျားကို တောင်းပန်ပါတယ်၊ ရန်ငြိုးရန်စတွေ ပြေပျောက်လိုက်ပါတော့၊ ကလေးမလေးဟာ အပြစ်ကင်းစင်ပါတယ်၊ သူ့မိခင်လည်း ကွယ် လွန်သွားပါပြီ၊ ချမ်းသာပေးလိုက်ပါ၊ အားလုံးကိုယ်စား ကျုပ်

ကစတောင်းပန်ပါတယ်”

ဟုပြောရင်း အရိုးအိုးထဲရှိ ပြာမုန်များကို ရွှေမျက်နှာ နတ်
ကွန်း ခြေရင်းတွင် ဖြည်းညင်းစွာ ကြဲဖြန့်ပေးလေ၏။

ထိုသို့ ကြဲဖြန့်ပေးနေစဉ် တောင်ပေါ်မှ ပြည်ဟီးသံများ
ကြားရပြီး ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ နတ်ကွန်းရှေ့သို့ ကျဆင်း
လာ လေရာ နေဝင်းသည် ကျောက်တုံးများကို အထိတ်တလန့်
ရှောင်တိမ်းရလေ၏။

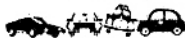
ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ နတ်ကွန်းအရှေ့သို့ အတန်
ကြာအောင် ကျဆင်းပြီးနောက် ရပ်တန့်သွားလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် လျှပ်စီးများ တဖြုတ်ဖြုတ် လက်ပြီး အချိန်
အခါမဟုတ် မိုးများရွာချလေ၏။

နေဝင်းသည် နတ်ကွန်းရှေ့တွင် ရပ်တန့်ပြီး စောင့်မျှော်
ကြည့်ရှုနေစဉ် ကျယ်လောင်သော မိုးကြိုး ပစ်သံကြီးကို ကြားရ

ပြီး ရွှေမျက်နှာ နတ်ကွန်းကို မိုးကြိုးထိမှန်သွားလေ၏။

နေဝင်းသည် မိုးကြိုး၏ အရှိန်ကြောင့် မြေပေါ်သို့ လဲကျ
သွားလေ၏။ နေဝင်းပြန်လည် သတိရလာသောအခါ ကောင်း
ကင်တခွင်လုံး တိမ်များကင်းစင်နေပြီး နံနက် အရုဏ်တက်ချိန်
သို့ပင် ရောက်ရှိနေလေ၏။



နေဝင်းသည် နတ်ကွန်းအနီးရှိ မြနင်းဆီ၏ ကြွင်း
ကျန်သော ရုပ်ကလပ်ကို တူးဖော်ပြီး မြို့ပြင်သုဿန်၌ စနစ်
တကျ ဝူသွင်းမြှုပ်နှံပေးခဲ့၏။

ထိုသို့ မြှုပ်နှံရုံမက မြနင်းဆီ အပါအဝင် မကျွတ်မလွတ်
သေးသော ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် ရည်စူးပြီး တောင်ပေါ်ကျောင်း
တွင် အလှူဒါနများ ပြုလုပ်ကာ အမျှအတန်း ပေးဝေ ခဲ့၏။

ထိုသို့ အမျှအတန်း ပေးဝေပြီး တောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာ
သောအခါ ရင်ထဲတွင် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားသယောင်
ခံစားရ၏။

အိမ်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရန် အထုပ်
အပိုးပြင်ဆင်လေ၏။ အထုပ်အပိုးပြင်ဆင်ပြီးသောအခါ အနီးသို့
ရောက်လာသော ကလေးမလေး၏ ပါးကို နမ်းလိုက်ပြီး

“ဦးတို့သွားကြမယ်”

ဟုတီးတိုးပြောလိုက်ရာ ကလေးမလေးသည် နေဝင်းကို
အားကိုးဟန်ဖြင့် ကြည့်လေ၏။ ထို့နောက် ကလေးမလေးကို
လက်ဆွဲပြီး အိမ်တံခါးပိတ်ကာနီးတွင် ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံး မျက်
လုံးဝေကြည့်လိုက်ပြီး

“ကိုယ်သွားတော့မယ်မေ..မေလဲ ကောင်းရာမွန်ရာဘဝ
ကိုရောက်မယ်လို့ ကိုယ်မျှော်လင့်ပါတယ်”

ဟုတီးတိုးရေရွတ်ပြီး ဆွဲလွဲလေးကို ကြည့်လိုက်ရာ ဆွဲလွဲ
လေးသည် လှုပ်ယမ်းမှုမရှိဘဲ ငြိမ်သက်နေသဖြင့် နေဝင်းကျေနပ်
သွားလေ၏။

ထိုကြောင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်ပြီး တံခါးကို
သော့ခတ်လိုက်၏။ နေဝင်း တံခါးပိတ်ပြီး အိမ်ကြီးကို ကျောခိုင်း
လိုက်ချိန်၌ ဆွဲလွဲလေး လှုပ်ယမ်းပြီး ချွင်ခနဲ မြည်သွားခြင်းကိုမူ
နေဝင်းတစ်ယောက် မကြားလိုက်.. မမြင်လိုက်ချေ....။ အရာ
အားလုံး ပြီးဆုံးသွားချေပြီ။

သိမ်းပိုက်ခြင်းကင်းသော

မင်းမြတ်သူရ

နောက်တစ်နေ့ နံနက် နေဝင်း အိပ်ယာနိုးသောအခါ
ညက အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ရေးသားထားသော စာရွက်များကို လှန်
လှောကြည့်ရှုပြီး ဝိုင်းစက်သော မေ့လက်ရေးများကို မြင်ရသဖြင့်
ဝိတ်လှုပ်ရှားစွာ ဖတ်ရှုကြည့်လိုက်ရာ

“တစ်ချိန်ချိန်မှာ အဆုံးသတ်ကို ရောက်တော့မယ်၊
အားလုံး အတွက် ကျွန်မတို့ပေးဆပ်ရတော့မှာပါ”

ဟု ရေးသားထားလေ၏။